

Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

Contents

Khởi Đầu Của Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14	65

Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, nhẹ nhàng, ấm áp HE. Tôi có một người bạn ở chung, cậu ấy tên là Vu M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoi-dau-cua-hanh-phuc>

1. Chương 1

Cuối cùng cũng nhận nhận được đến khi tốt nghiệp đại học, tôi tìm một công việc ngay tại thành phố đang học.

Công ty nằm ở chỗ phố xá sầm uất, để tiết kiệm thời gian đi làm, tôi thuê một căn hộ gần nội thành, hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích không lớn nhưng ở rất thoải mái, một gian dùng làm phòng đọc sách và vẽ, gian còn lại để làm phòng ngủ.

Ở được mấy tháng thì tôi phát hiện một vấn đề — tiền thuê nhà quá mắc! Một phần ba tiền lương của tôi phải đem biếu cho người quản lý nhà trọ, ngoài ra còn thêm nghĩa vụ trả tiền mua xe nữa, cuộc sống của bản thân ngày càng sa sút. Vạn bất đắc dĩ, tôi đành nghĩ đến chuyện đi tìm người thuê chung, vậy là đi dán một tờ quảng cáo cần tìm người thuê chung nhà.

Vào buổi sáng thứ bảy, chuông cửa vang lên hai tiếng, tôi đang quét dọn, vừa trả lời “đến đây đến đây” vừa chạy nhanh ra mở cửa.

Sang thật, ngoài cửa là một người cao to mặc âu phục giày da, đỉnh đầu gần chạm đến khung cửa, trong tay cầm tờ quảng cáo cho thuê phòng của tôi: “Xin chào, xin hỏi ngài là Hạ tiên sinh phải không?”

Tôi gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tôi muốn thuê chung với Hạ tiên sinh, không biết có thể bàn bạc chi tiết không?” Người cao to mỉm cười.

“A, đương nhiên đương nhiên. Mời vào!” Tôi dẫn anh ta vào phòng khách.

Khách và chủ ngồi xuống, thân mình cao 1m78 như tôi rất cục đã có thể nhìn thẳng vào mặt khách.

“Có thể biết tên Hạ tiên sinh không?” Người khách nói chuyện, “Tôi nghĩ chúng ta sắp ở chung, gọi thẳng tên nhau có lẽ là hay nhất.”

“Nói cũng đúng, tên tôi là Hạ Thu Đông.” Cha mẹ thấy việc đặt tên phiền phức quá bèn lấy đại hai mùa hợp với họ làm thành một cặp, cho tôi mang cái tên kỳ cục như vậy.

“Tên hay, tập hợp ba mùa trên người, tên này thật là phóng khoáng.” Anh ta bắt tay tôi, “Hân hạnh được làm quen, Thu Đông, tên tôi là Vu Mục.”

“...” Tôi thật không biết ý cậu ta là Ngư Mục trong “ngư mục hỗn châu” (vàng thau lẫn lộn) hay là Du Mộc trong “du mộc ngật đáp” (tư tưởng bảo thủ) nữa, tóm lại người này lấy tên thật là khiêm tốn.

Anh ta giống như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, bèn giải thích: “Là kiên () móc thêm một nét thành vu (), còn mục là túc mục (trang nghiêm).”

Nhanh chóng thỏa thuận xong các khoản điều kiện, tôi cam đoan sẽ nhanh chóng dọn ra một phòng, bảy ngày sau Vu Mục sẽ chuyển vào.

Tôi là một nhà thiết kế nội thất, thường xuyên phải thức đêm vẽ, còn ban ngày thì đến công ty giao bản vẽ rồi bàn bạc linh tinh, Vu Mục là một tiểu thuyết gia, cho nên bàn về thức đêm làm việc chúng tôi đều là kẻ tám lạng người nửa cân, ba tháng trôi qua trong bình an vô sự. Hơn nữa Vu Mục còn chủ động nhận việc nấu cơm, mỗi tối có thêm bữa ăn khuya cũng không tệ. Còn tôi đảm đương việc giặt quần áo — kỳ thật là máy giặt làm tất, công việc này thực nhẹ nhàng. Chỉ dựa vào hai điều đó tôi đã rất vui mừng, có được người ở chung như vậy thật không dễ.

Hiếm khi được một tối thứ sáu không thức đêm, thứ bảy tôi dậy sớm chuẩn bị giặt quần áo. Ôm đồ của mình đẩy cửa phòng Vu Mục ra — chúng tôi đã quy ước, anh ta đặt quần áo cần giặt ở cạnh cửa, tôi mở cửa tự lấy.

Máy tính trên bàn còn mở, coi bộ Vu Mục lại viết lách cả đêm, tôi vừa ôm quần áo của Vu Mục ra ngoài vừa suy nghĩ, đột nhiên tầm mắt bị thứ gì đó thu hút. Tập trung nhìn, rần! Một con đại mãng xà màu đen có vằn đang ngủ trên ghế dựa trước máy tính, hơn phân nửa cơ thể trườn trên mặt đất dài đến chừng vài mét! Trời ơi, tôi té ngã bỏ chạy, khê khằng đóng cửa lại — hy vọng con mãnh thú kia không bị đánh thức!

Tôi nên làm gì đây? Người chung nhà với mình nuôi một con rắn! Tại sao lâu như thế tôi lại không biết? Chờ đã, hèn gì anh ta lại chủ động nấu cơm, không biết đã lên lút nấu bao nhiêu thức ăn chăn nuôi rắn — bằng nguyên liệu nấu cơm cho tôi! Thật đáng sợ! Thật sự không muốn tiếp tục ngồi đợi trong căn nhà đáng sợ này, tôi mặc áo khoác trốn ra khỏi nhà — giấc ngủ này của Vu Mục thế nào cũng kéo dài đến tận chiều, chờ anh ta tỉnh lại rồi sẽ trở về nói chuyện con rắn sau!

Cơm chiều vẫn như cũ thịnh soạn, sắc hương vị đủ cả. Nhưng vừa nghĩ tới trong phòng Vu Mục có một con rắn cũng đang hưởng thụ tay nghề của anh ta, tôi liền hết muốn ăn, do dự mãi tôi mới mở miệng: “Vu Mục, anh có thích động vật không?”

“Cũng có. Chi vậy, Thu Đông? Muốn hẹn tôi đi vườn bách thú sao?” Vu Mục trước giờ nói năng rất tùy tiện, còn tôi lại làm biếng so đo với anh ta.

“Không phải. Ý tôi là, anh có thích động vật cỡ lớn không... Ừm, động vật hoang dã... Mãnh thú... Ví dụ... Ví dụ như...”

“Ví dụ như rắn?” Vu Mục tiếp lời.

“Đúng!” Tôi nhanh chóng đáp lời, ngẫm nghĩ, lại thấy không thích hợp cho lắm, vì vậy bèn bổ sung, “Xin lỗi, tôi không phải cố ý, sáng hôm nay dậy sớm, mở cửa phòng anh lấy quần áo để giặt thì không cẩn thận nhìn thấy...”

“Nhìn thấy cái gì?” Vu Mục hỏi tôi.

... Không phải chứ, đến lúc này còn muốn giả ngu với tôi! “Trên ghế của anh có một con đại mãng xà... Con đó là anh nuôi phải không?” Tôi chứng thực với anh ta — kỳ thật còn chứng thực cái gì nữa, đã quá rõ ràng rồi.

“Đúng vậy, xin lỗi, con rắn này tôi nuôi đã lâu, thân thiết với tôi như anh em, tôi sợ cậu không cho nên vẫn luôn giấu cậu. Hơn nữa, quảng cáo cho thuê của cậu cũng đâu có ghi không cho nuôi động vật?” Về mặt Vu Mục như bỗng thoải mái hẳn, “Yên tâm, rắn của tôi ngoan lắm, không có độc, tuyệt đối không tấn công người, tôi cam đoan về sau sẽ nhốt nó kỹ không làm cậu sợ nữa, được không?”

“Cái này... Không phải là vấn đề này, tôi chung quy vẫn thấy... Động vật hoang dã hình như không thích hợp làm thú nuôi...” Tôi đề nghị, “Đem nó đến vườn bách thú hoặc phóng sinh được không?”

“Các người... các người như thế nào đều giống nhau vậy!” Vu Mục rõ ràng đã nổi giận, đặt đĩa xuống giận dữ bỏ đi.

Làm sao đây? Tôi chưa từng qua lại với người say mê động vật hoang dã như thế, vừa rồi thấy ánh mắt thoảng chốc đầy tổn thương của Vu Mục thật khiến tôi không đành lòng, thế này mà len tìm người bắt con rắn bảo bối của anh ta đi mất, anh ta còn chả liều mạng với tôi.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, mỗi ngày Vu Mục ở chung phòng với con rắn kia đều không có việc gì, có thể thấy con rắn này rất ngoan. Vu Mục chuyển đến lâu như vậy cũng chưa từng lừa gạt tôi, tôi hẳn là nên tin lời anh ta nói. Hơn nữa, muốn tìm một người ở chung tốt như Vu Mục không hề dễ dàng. Thôi vậy, tôi tốt xấu cũng là đàn ông con trai, không thể nhất gan không chấp nhận một sở thích nho nhỏ của người ta như vậy được!

Đang suy nghĩ, Vu Mục lại mở cửa đi ra, mặt mày xám xịt mà rằng: “Cho tôi chút thời gian, tìm được chỗ ở rồi tôi nhất định sẽ dọn đi.”

“Quên đi Vu Mục, tôi suy nghĩ cẩn thận rồi. Anh ở lại đi, chỉ cần anh cam đoan con rắn của anh thật sự không tấn công người là được, tôi tin anh.”

Tựa hồ sợ bị người ta coi thường, tôi cố tình nở một nụ cười khoan dung, “Tìm phòng ở thực không dễ dàng đúng không? Nếu bị phát hiện lại phải chuyển nhà, rắn cũng đâu có thích loại cuộc sống không yên ổn này của anh? Yên tâm, lá gan tôi lớn lắm.”

“Thu Đông...” Ánh mắt Vu Mục nháy mắt sáng lên, biểu tình y như nhân dân vùng giải phóng nhìn thấy cán bộ do chính quyền phái đến.

Haizz, hiệp hội những người yêu động vật quả thực nên trao tặng giải thưởng cho chàng trai trồng cây si với rắn trước mắt tôi mà!

Nói là không sợ nhưng kỳ thật vẫn có chút gánh nặng tâm lý, từ sau ngày phát hiện rắn tôi không dám lại gần phòng của Vu Mục nữa, lần nào cũng kêu anh ta đặt quần áo bẩn trong cái giỏ bụi ở nhà vệ sinh.

Vu Mục cười tôi: “Nhìn không ra lá gan cậu lại nhỏ vậy! Không sao đâu, tôi bảo đảm về sau nhất định không để cậu thấy con rắn kia nữa, yên tâm đi!”

“Cái này sao gọi là nhất gan...” Thật là oan uổng cho tôi hết sức, “Người bình thường thấy rắn còn không phản ứng được như tôi đâu!” Lại tò mò hỏi Vu Mục, “Còn anh, nghĩ sao lại đem rắn làm thú cưng vậy?”

“Ha ha, cậu có tin rằng trong các loài động vật hoang dã có một chủng loài có thể biến thành hình người không?” Vu Mục nửa thật nửa giả hỏi.

“Người sói á?” Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một người đàn ông trên đầu là đôi tai nhọn trên mặt đầy lông lá đứng dưới ánh trăng tròn vành vạnh.

“Tựa tựa vậy, nhưng dĩ nhiên cao cấp hơn nhiều so với loài động vật chỉ có phản ứng với một vật duy nhất.” Vu Mục càng nói càng huyền bí, “Là một chủng loài chỉ dựa vào ý chí của mình là có thể biến thân, giống loài hồ tiên trong thần thoại truyền thuyết của Trung Quốc hơn, nhưng năng lực của chúng không phải bắt nguồn từ cái gọi là tu hành, mà là do gen di truyền quyết định.”

“Anh không sao chứ Vu Mục? Sức tưởng tượng của anh thật là phong phú, quả không hổ danh là tiểu thuyết gia.” Tôi nghe mà đầu óc mơ hồ, “Chuyện kể trong truyền thuyết làm sao tin được. Chẳng lẽ anh nuôi rắn là vì tin rằng nó có thể biến thành Bạch nường tử sao?”

“...” Vu Mục muốn nói lại thôi, có chút mất hứng.

“Ha ha, đùa thôi đùa thôi, đừng để ý!” Tôi nhanh chóng cười ha ha cho qua chuyện.

Vào lúc chạng vạng Vu Mục gọi điện thoại nói buổi tối phải ăn ở ngoài, tôi đành đi mua thức ăn nhanh về cúng cái miếu ngũ tạng của mình.

Gần đến đêm khuya, anh ta rốt cục cũng về.

“... Thu Đông... Xin chào, chào... Đã lâu không gặp...” Vu Mục say như chết dựa ở cửa, tay nhấn chuông cửa từng cái một rất có nhịp điệu, sau đó dường như rất vui vẻ mà ha ha cười rộ lên.

“Đừng ở đây làm chuyện mất mặt nữa, vào nhà đi!” Tôi vươn tay kéo anh ta vào nhà.

Anh ta say đến ngay cả đứng cũng không vững, cả người dựa vào người tôi lảo nhão không rõ: “Kỳ thật tôi không có say... Hôm nay... Hức... Chúc mừng một quyển tiểu thuyết của tôi được trao giải...”

“Nên mới làm kiểu chúc mừng này? Anh mời mấy biên tập viên gì đó đi uống rượu à?” Tôi hỏi.

“Ừ... Mọi người đều tận hứng... Uống! Cạn ly!” Vu Mục lại ngây ngô cười, “Tôi nói tôi không uống được...”

“Gạt người, uống thành như vậy mà anh còn nói không uống được? Nhất định là ôm chai rượu đánh chết cũng không buông.” Tôi đã nửa kéo nửa ôm mang anh ta vào phòng ngủ, cẩn thận nhìn một lượt nhưng không phát hiện bóng dáng con rắn, yên tâm kha khá.

“... Kỳ thật tôi không có say...” Mặt Vu Mục đỏ lừ, nằm ở trên giường tháo cà vạt của mình, “Tôi còn phải về nhà... Trong nhà còn có Thu Đông đang chờ tôi...”

“Tôi... Phắc! Anh nói cái gì vậy!” Sao còn kéo cả tôi vào!

“... Cô biên tập nói... Tiểu Đông là ai... Tôi nói không phải Tiểu Đông... Tiểu Đông là Hạ Thu Đông... Hạ Thu Đông... Ba mùa... Tên rất hay... Thu Đông, tôi không có say... Cậu xem tôi không có say mà...” Nói xong lời cuối Vu Mục không còn nói tiếng người nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo ngủ mất.

“Ngủ đi, anh uống thành như vậy, có bệnh!” Sợ anh ta nửa đêm tỉnh dậy khát nước, tôi đặt một cốc nước ở đầu giường, sau đó giúp anh ta cởi giày phủ kín chăn mới trở về phòng ngủ.

Ngủ một giấc đến hừng đông, rửa mặt xong chủ động làm một bữa sáng đơn giản, say rượu đặc biệt rất khó chịu, bản thân làm nhiều một chút dành sẵn cho Vu Mục luôn. Đợi đến hơn 11 giờ sáng vẫn chưa thấy Vu Mục rời giường: “Thằng cha này làm sao vậy? Không đến mức giờ vẫn còn ngủ chứ?” Tôi lẩm bẩm đi đến cửa phòng anh ta.

“Vu Mục?” Tôi gõ cửa, “Anh tỉnh chưa? Sắp giữa trưa rồi!” Sau đó dán lỗ tai vào vách cửa nghe ngóng thử, không có động tĩnh, “Vu Mục? Vu Mục! Anh không sao chứ? Khó chịu hả?” Lại nghe thử, vẫn không có động tĩnh...

Đột nhiên trong đầu nhao lên một ý nghĩ, rần! Tôi biết rõ trong phòng anh ta có rần còn nhốt người say rượu ở trong, vạn nhất rần người được mùi rượu nổi điên thì sao! Trời ơi! Vu Mục! Vu Mục anh nhất định phải còn sống nha! Tôi vội vã đẩy cửa vọt vào: “Vu...!” Làm gì có bóng dáng người nữa, ngủ trên giường là một con măng xà đen thui cực lớn — đúng là con Vu Mục nuôi mà! Còn áo sơ mi quần dài Vu Mục mặc tối qua lại rải rác trên cạnh giường!

“Vu Mục...” Bi thương sâu sắc cùng cảm giác buồn nôn tấn công tôi, hai cảm giác đó không ngờ đã vượt qua nỗi sợ hãi, tôi ngây ngốc đứng ở cửa không thể di động.

Hơn mười giây trôi qua, tôi khôi phục thần chí. Đúng vậy, bây giờ không phải lúc bi thương, nếu cứu không được Vu Mục, tôi sẽ giết con rắn này báo thù cho anh ấy! Nhanh chóng vọt ra nhà bếp xách con dao chặt xương trở lại phòng ngủ của Vu Mục, vô thanh vô tức tới gần con rắn bự!

Tục ngữ nói đánh rắn đánh bảy tấc, nhưng mà cái con lớn như vậy, đánh bảy tấc gì ấy, có thể áp dụng được ư?! Không quan tâm được nhiều như vậy, nhắm mắt, hít một hơi, tay nâng, dao hạ!

Nhưng dao lại rõ ràng chém vào chân đệm, một cơn gió lạnh thổi qua, con rắn mới vừa rồi còn ngủ say trên giường giờ đã rơi xuống đất, đầu rắn ngẩng cao, cách một cái giường đối mặt với tôi! Trời ơi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Tôi khẩn trương đến dạp dạp co rút đau đớn, chẳng lẽ hôm nay sẽ chôn thân trong bụng rắn sao?

Bống, con rắn lớn lắc lư rút người lại, cái này... Chẳng lẽ nó muốn tấn công?! Tôi cầm dao bày tư thế lần nữa! Dù ông có chết cũng phải chém mảy hai dao rồi tính tiếp!

Qua vài giây đồng hồ, tôi lại thấy Vu Mục vẹn toàn, thân thể trần truồng đứng dậy từ bên kia giường! Anh ta nói: “Thu Đông, bình tĩnh một chút, không có gì, bình tĩnh một chút...”

Đúng vậy, bình tĩnh một chút, tôi ở trong lòng nói với chính mình Hạ Thu Đông mày phải bình tĩnh phải bình tĩnh phải bình tĩnh...

Mở mắt ra liền thấy Vu Mục quần áo chỉnh tề vẻ mặt lo lắng. “Vu Mục, tôi đang nằm mơ phải không, thật đáng sợ. Tôi còn muốn ngủ tiếp một lát... Đáng sợ...” Nhắm mắt lại muốn trở mình, đột nhiên phát hiện bản thân đang nằm trên sàn nhà! Hóa ra không phải nằm mơ! Tôi nhanh trí ngồi phắt dậy, né xa Vu Mục, nhìn chằm chằm anh ta đầy đề phòng, “Anh... Anh đến cùng là gì?!” Chết tiệt, âm thanh đã run nhè nhẹ!

“Thu Đông, tôi không có ác ý... Cậu nghe tôi giải thích đã...” Vu Mục định tới gần, tôi càng lùi về sau, anh ta đành thở dài bỏ cuộc, ngồi xuống tại chỗ, “Thu Đông, tôi từng nói trong các loài động vật hoang dã có một chủng loài có thể biến thành người, còn nhớ không?”

“Nhớ.” Khi ấy tôi còn rất ngạc nhiên vì sao anh ta lại nuôi rắn, “Anh đừng nói với tôi là anh thuộc chủng loài đó nha?”

“Chính là vậy đấy. Tôi là hoàng tử thứ ba mươi lăm, dưới còn có mười bảy em trai em gái, sau khi tôi thành niên liền ở thế giới loài người sáng tác kiếm sống.” Vu Mục chậm rãi giải thích.

Người thứ ba mươi lăm? Ông trời ơi, cha cậu ta lợi hại quá đi! A đúng rồi, hồi xưa xem thế giới động vật có nói, rắn một lần đẻ rất nhiều trứng, cho nên... Hơn năm mươi anh chị em do một lần bất cẩn mà sinh ra! Trời!

“Thu Đông, cậu làm sao vậy? Sắc mặt như thế nào lại xấu vậy?” Vu Mục lại muốn tới gần.

“Anh đừng tới đây!” Lưng tôi đã kề sát tường, “Tôi vẫn khỏe, anh nói tiếp đi.”

“Haizz... Cũng không có gì để nói... Tôi rất ân hận, lần trước là vì uống cà phê bị dị ứng, may mắn cậu không đa nghi... Vốn đã đáp ứng không bao giờ... làm cậu sợ nữa... Nhưng ngày hôm qua thật sự là uống quá nhiều...” Vu Mục nhìn thoáng qua bộ dáng co rúm của tôi, cúi đầu, “Kỳ thật, tôi rất muốn có một người bạn loài người có thể chia sẻ bí mật, cho nên mới tới tìm cậu thuê chung nhà... Lần trước cậu nói tôi không cần phải dọn đi, cậu nói như vậy khiến tôi rất cảm động. Thật sự, tôi đã cho là tôi tìm được rồi...”

Anh ta im lặng cúi đầu nên không thấy được vẻ mặt, nhưng tôi đoán chừng anh ta sắp khóc rồi. Trực giác nói cho tôi hay những điều anh ta nói đều là sự thật, ở chung thời gian dài như vậy đương nhiên tôi biết anh ta là người tốt, biết này giờ thái độ biến hoá lớn như vậy nhất định đã tổn thương anh ta... nhưng... nhưng... đầu óc quá hỗn loạn.

Chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, vẫn là Vu Mục mở miệng: “Suy nghĩ của tôi thực ngu xuẩn... Lần này, tôi nhất định sẽ dọn đi, xin lỗi, Thu Đông, xin lỗi...”

“Anh nói... anh có hơn năm mươi anh chị em phải không?” Sau khi im lặng một hồi lâu, tôi rốt cục nói chuyện.

“Đúng vậy. Nhưng chúng tôi vừa ra đời đã có thể tự chăm sóc bản thân, nuôi lớn cũng không khó khăn.” Vu Mục cười khổ, “Cho nên, sau khi đến thế giới loài người nhìn thấy cha mẹ dắt tay đứa nhỏ đi trên đường, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, cho tới giờ còn chưa từng thấy qua...”

“Nói thừa! Con nhiều như vậy ba mẹ anh làm sao chăm hết được!” Suy nghĩ một chút tôi nói thêm, “Hèn chi tên anh khó nghe như vậy...”

“A?” Vu Mục rốt cục cũng nhìn về phía tôi.

“Nhà các anh sẽ không có tên Vu Thích Nhi, Vu Tiền Nhi chứ hử?” Tôi xấu xa cười, mặt Vu Mục đỏ thiet, chẳng lẽ tôi đoán trúng rồi? “Anh uống say ngoại trừ nói nhiều thì không có tật xấu khác phải không? Ví như ăn thịt người chẳng hạn?” Tôi hỏi.

“Làm gì có...” Vu Mục vừa hoang mang vừa ảm ức.

“Vậy là tốt rồi.” Tôi đứng dậy khỏi sàn nhà xoa bóp hai chân đã hơi tê dại, “Về sau thấy bản thân sắp say thì nhanh về nhà đi, đừng ở ngoài đường chơi đùa rồi biến thân.”

“Thu Đông...!” Miệng Vu Mục mở lớn, “Ý cậu là...”

“Ở lại đi. Nếu chuyện nên biết hay không nên biết tôi đều đã biết thì về sau hẳn là không có gì dọa được tôi nữa đâu.” Tôi cười với anh ta, “Tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

“Thu Đông!” Anh ta phản kích bổ nhào lại, ôm chặt lấy tôi.

Tôi cố hết sức nhón chân, vỗ vỗ lưng Vu Mục: “Được rồi được rồi.”

Tôi không ngờ lại giữ Vu Mục ở lại lần nữa, lần này cảm giác cứ như nhận nuôi một con thú cưng cực lớn vậy, là phúc hay họa phải chấp nhận cả thôi, chỉ cảm thấy những chuyện gặp gỡ kỳ kỳ như này không phải ai cũng có thể gặp được.

Ngư Mục là mắt cá, còn Du Mục là gỗ cây du, cái màn nghe tên của em Đông thật là bó tay mà =)))

2. Chương 2

Hơn 11 giờ khuya, Vu Mục vẫn còn hưng phấn ngồi nói chuyện với tôi, nói về những chuyện hồi nhỏ, nói rằng anh ta tổn rất nhiều công sức mới nhớ được tên của người nhà — tôi thấy cũng đúng, hơn năm mươi người chứ đùa à.

Vu Mục nói: “Tốt quá, Thu Đông, tôi thấy hôm nay mới đúng là ngày chúng ta chính thức biết nhau.”

“Sao cũng được, tùy anh. Tôi nói có phải đến lúc ngủ rồi không?” Tôi không chút giấu diếm ngáp một cái rõ to, “Cho dù ngày mai có được nghỉ cũng không thể ngủ quá muộn được.”

“Ừm... Chuyện đó... Thu Đông, giường của tôi hình như không dùng được nữa...” Vu Mục nhắc tôi mới nhớ chính mình lúc đó hạ dao quả thực dùng hết sức, chẳng những đệm giường rách tung bông, mà thân giường

bằng gỗ nguyên chất cũng bị nứt một khe lớn —— vào lúc tính mạng gặp nguy hiểm con người quả thực có thể bộc lộ ra tiềm lực rất lớn!

“Ha ha, xin lỗi.” Tôi xấu hổ cười, “Nếu vậy anh trước tiên tạm thời ngủ cùng giường với tôi đi? Chỗ tôi vừa hay còn một bộ chăn mền. Ngày mai sẽ đi cửa hàng nội thất mua cho anh một cái giường mới!”

“Vây... Cũng được, cứ nghe theo cậu đi.” Vu Mục thoáng do dự một chút, “Tôi đi rửa mặt trước.”

“Đi đi, tôi đi tìm chăn liền đây.” May là hiện giờ thời tiết không lạnh lắm, tôi lột cái mền mỏng trên giường ra, nhanh chóng dọn giường đàng hoàng.

Vu Mục vóc dáng rất cao, nhìn anh ta co người ngủ trên chiếc giường hai người tiêu chuẩn của tôi mà tôi còn thấy khó chịu gièm, đến lúc tôi lên giường ngủ thì vô thức nằm sát ra mép giường.

“Đúng rồi, Thu Đông.” Vu Mục như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, “Bởi vì vóc người tôi khá cao nên giường phải đặt người ta làm theo yêu cầu... Phỏng chừng một tháng mới xong... Nên... trong lúc này cũng chỉ có thể...”

Trái tim tôi rớt cái bịch, tự nhủ dù sao cũng là mình phá hỏng giường người ta, bây giờ chỉ có thể ra vẻ hào phóng thôi: “Không sao không sao, anh không cảm thấy khó chịu là được. Chỉ có một tháng thôi mà.”

Chưa từng có trải nghiệm cùng người khác ngủ chung giường đến sáng, vốn nghĩ sẽ không thể thích ứng được, nhưng trên thực tế chả có gì.

Thứ tư là một ngày nắng gắt, thời điểm tan tầm tôi rất có tâm tình vừa đi vừa ngắm đường, vậy mới phát hiện hóa ra mùa hè đã sớm tới rồi, thế là lại nhớ đến những ngày tháng tươi đẹp của thời đại học, tôi nghĩ hẳn là thừa dịp cuối tuần này đi picnic ngoại ô chứ nhỉ. Gửi một đồng tin nhắn cho các anh chị em, nhưng kết quả hồi đáp đều là “Chú mày không hiểu nỗi khổ khi làm việc cho nhà tư bản hả! Anh còn phải tăng ca cuối tuần đây, lần sau đi!” “Chị còn phải hầu chồng ... Hầm gà mái hầm gà mái rồi!”

Tôi thêm vào!... Đúng là một lũ vô tình vô nghĩa!

Dứt khoát tắt luôn di động, tôi bực bội đi về nhà.

Vừa vào cửa đã thấy Vu Mục đeo cái tạp dề con lăn lộn trong bếp, trước giờ tôi luôn chủ trương có cái ăn là được —— cái này dẫn đến dạ dày của tôi không tốt lắm, còn Vu Mục thì lại kiên quyết không thể qua loa với chuyện ăn uống, tôi cũng chẳng biết mỗi ngày ông hai này bỏ ra bao nhiêu thời gian để xem thực đơn nữa. Nói như thế thì văn phong của Vu Mục bị thực đơn ảnh hưởng rất lớn, tôi đoán lý do anh ta chỉ toàn viết truyện ngắn và vừa là vì câu cú của anh ta quá ngắn gọn, rõ ràng có thể diễn thành mấy câu anh ta đều chỉ tóm gọn trong vài chữ, đây không phải cùng một phong cách với thực đơn sao?

“Hôm nay sao về sớm vậy?” Vu Mục cười hỏi.

“Ừ, gần đây không có nhiều việc cho lắm.” Tôi vừa nói vừa về phòng thay quần áo, thay đồ xong đi ra đã thấy đồ ăn được dọn lên bàn.

“Đúng rồi, cuối tuần anh có rảnh không?” Cơn hăng hái mời bạn kéo bè hồi nãy còn chưa qua, tôi rất tự nhiên nghĩ nếu Vu Mục có thời gian mà lại sẵn lòng thì chi bằng mời anh ta cùng đi picnic đi, dù gì anh ta cũng coi như là một người bạn hợp cạ.

“Có, sao thế?” Thấy chưa, có một người bạn cùng nhà làm việc tại gia như Vu Mục, cái lợi lớn nhất chính là bất cứ lúc nào cũng không thấy cô đơn, lúc bạn bận thì người ta rảnh, lúc bạn rảnh thì người ta còn rảnh hơn.

“Tôi muốn ra ngoài chơi một ngày, cắm trại ăn cơm vân vân. Anh đi không?” Tôi bỏ qua phần mình không hẹn được người nào khác, chuyện này thật sự rất mất mặt!

“Được! Không thành vấn đề!” Vu Mục phấn khởi như trẻ con.

Cuối tuần dậy thật sớm, lái xe ra ngoại ô.

Trèo lên đến đỉnh núi tôi hưng phấn ngắm xung quanh chạy lung tung: “Nơi này thật không tồi! Muốn chơi thì phải chọn vùng hoang dã không ai lui tới như này chứ! Anh không biết đâu, thời đại học tôi và bạn bè

thường cùng nhau trốn học ra ngoài chơi lắm!” Tỉ mỉ lựa chọn một bãi đất bằng phẳng, thuận thực dựng xong lều trại, “Vu Mục, mau lấy thức ăn ra đi, chuẩn bị ăn cơm!”

“Mấy thứ cậu mua ấy hả?” Vu Mục lắc đầu rất vô tội, “Không mang.”

“Trước đó không phải đã nói rõ anh chuẩn bị đồ ăn sao? Tại sao không mang gì hết? Hai người ở chỗ rừng núi hoang vắng này hộp gió Tây Bắc à?!” Tôi nhìn Vu Mục, không thể tin được.

“Cậu nói là ăn dã ngoại mà.” Vu Mục vẫn không chút hoang mang, “Ở chỗ tôi ăn dã ngoại chính là săn thú, làm gì có chuẩn bị đồ ăn trước? Cậu ở chỗ này chờ tôi một lát.” Nói xong anh ta xoay người đi mất.

“Anh... anh còn nói lý nữa hả!” Tôi tức chết đi được, “Qua một bên chơi đi, đúng là không trông cậy được vào anh!”

Giận thì giận, ăn vẫn là vấn đề cần giải quyết, không dễ gì mới ra ngoài một chuyến không chơi hết mình sao được? Nhưng tôi cũng không muốn ở đây đói bụng, vì vậy tôi đi vào sâu trong rừng muốn tìm xem có nấm rừng quả dại gì ăn lót dạ hay không.

Nơi này quả nhiên là rừng hoang không ai quản lý, từng tia nắng xuyên qua rừng cây cao lớn, trong khu rừng yên tĩnh thỉnh thoảng có tiếng chim vỗ cánh, làm cho người khác không rét mà run. Tôi không khỏi khiếp đảm bước nhanh hơn, nhanh chóng tìm cái gì đó ăn rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cách đó không xa trên một cành thấp của cây đại thụ có gì đó, tôi định thần nhìn lại, hay cho Vu Mục, chọc tôi giận mà bản thân anh còn có tâm tình ở đây ngủ! Nhanh bước qua đó, lại suy nghĩ vừa nãy giọng điệu nói chuyện của mình với anh ta nặng thật, coi bộ anh ta cáu rồi.

“Vu Mục, tôi vừa rồi quả thật có hơi nặng lời một chút, nhưng anh cũng không thể trách tôi... Anh ngẫm lại xem, tôi khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ muốn ra ngoài chơi một chút, tổng cộng chỉ giao cho anh chút việc cón con, anh lại... Anh cũng có điểm không phải đúng không?” Ai ngờ Vu Mục chỉ ngẩng cái đầu rần lên nhìn tôi chằm chằm, khăng khăng không chịu biến thành hình người nói chuyện với tôi.

“Bỏ đi bỏ đi, anh em tốt không để bụng nhau, anh nhanh biến về hình người nói mấy câu với tôi đi nào.” Tôi vừa nói vừa tìm khắp nơi, “Vu Mục quần áo anh vứt đâu? Tôi đem về cho anh biến lại mặc vào.”

Đột nhiên cảm thấy có người chèn eo ôm tôi vào lòng, tôi giật mình, còn chưa kịp la cứu mạng đã nghe thấy âm thanh nổi giận đùng đùng của Vu Mục: “Cậu muốn chết hả!”

“Vu Mục... ? Vậy, vậy kia là...” Tôi ngập ngừng quay đầu nhìn người phía sau, lại nhìn phía trước —— con đại mãng xà kia đang từ trên cành cây trườn xuống đất bò đi xa, “Trời đất!”

“Cậu đúng là khiến người khác phải lo lắng! Tôi vừa rồi đi săn thú, về tới nơi lại phát hiện cậu không có ở đó. Đi tìm nửa ngày thì thấy cậu đang ở đây không biết sống chết đứng nói nhảm với rần! Tôi mà đến muộn một chút thì không biết bây giờ cậu đang ở đâu nữa!”

“Xin lỗi... Tôi cứ tưởng đó là anh...” Tôi nhỏ giọng giải thích.

“Tưởng đó là tôi?!” Vẻ mặt Vu Mục như sắp khóc, “Tôi đẹp như vậy, còn nó xấu như vậy, làm sao có thể lầm được! Giảo biện!”

“Tôi...” Tôi thật sự thấy hình dáng hai người rất giống nhau, nhưng không dám đắc tội với anh ta lần nữa, tôi còn muốn sống sót về nhà nha, “Xin lỗi...”

“... Quên đi, đi thôi.” Vu Mục thở dài, “Tôi dẫn đường, cậu phải theo sát đấy.”

Ra khỏi rừng rậm trở lại bãi đất, chỉ thấy trên mặt đất xếp vài con chim con thỏ đã chết, còn có nhánh cây được bẻ thành đoạn ngắn cùng một cái nôi đã được bắc xong. Tôi kinh ngạc với năng lực sinh tồn nơi hoang dã của Vu Mục, chạy tới cầm mấy con mồi lên, nhìn con này ngắm con kia, muốn tận mắt nhìn thấy vết răng do rần cắn.

“Nhìn cái gì đấy?” Vu Mục liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi, “Tôi không muốn tiêu hao thể lực vô nghĩa cho nên chỉ dùng cái này.” Nói xong chìa ra mấy mảnh đao nhỏ đầy máu.

“À, ha ha.” Tôi cười gượng vài tiếng, ngẫm lại cũng đúng, theo Vu Mục nói thì anh ta dù gì cũng là hoàng tộc, một đám hoàng tộc ra ngoài săn bắn chung quy phải chú ý đến tư thái, nếu tất cả đều cởi quần áo bỏ đầy ra đất thì còn thể thống gì nữa?

Lần đầu ăn dã ngoại như này cảm giác thực không tồi, thì ra Vu Mục vẫn mang theo gia vị, sự mới mẻ của món ăn hoang dã kết hợp với tay nghề lão luyện của anh ta thật hoàn mỹ, tôi ăn vô cùng thỏa mãn.

Bầu trời đêm của vùng ngoại ô nhiều sao đến dọa người, Vu Mục chỉ ra rất nhiều chòm sao, còn tôi lại chỉ nhận ra mỗi Ngân Hà — quả nhiên người so với người khiến người tức chết.

Hơn một giờ sáng quả thực chịu hết nổi rồi, tôi đề nghị đi ngủ, vậy là hai người cùng chen chúc vào trong lều.

Nằm xuống không bao lâu liền cảm giác được Vu Mục ôm lấy tôi từ sau: “Tôi thích cậu, đừng khiến tôi lo lắng nữa được không...”

Tôi muốn cười, sao ngủ nhanh vậy, anh ta đang nằm mơ cô nương nào ở quê nhà sao? Mỹ nữ rắn? Thú vị thật!

“Thu Đông, cậu đã ngủ chưa? Tôi thích cậu!” Vu Mục nói to hơn.

“A!” Tôi không khỏi khẽ kêu lên, này... Anh ta làm sao nhìn ra tôi là GAY? Còn nữa... thế nào mà loài rắn cũng có GAY?

“Thu Đông, tôi biết cậu không ngủ, đừng mặc kệ tôi mà... Tôi thật sự thích cậu...” Ngay lúc tôi đang thất thần, thân thể vốn đang nằm nghiêng bị xoay lại, ánh mắt đã quen với bóng tối đối diện cùng Vu Mục, trong ánh mắt anh ta có dục vọng. Nghe nói động vật hoang dã đặc biệt dễ động dục vào lúc trăng tròn — chẳng lẽ hôm nay là đêm trăng tròn? Tôi miên man suy nghĩ, không biết nên hành động như thế nào.

Hôn môi trắng trợn, đầu lưỡi quét qua môi của tôi, xông thẳng vào, nhanh chóng chuyển thành mút lấy kịch liệt, quả nhiên là một tay lão luyện. Được rồi được rồi, tôi tự nói với mình, đã không phải thiện nam tín nam gì, dã chiến như này cũng đầy cảm giác mới mẻ. Vậy nên tôi biến bị động thành chủ động tích cực đáp lại.

Vừa như đang so kỹ thuật hôn của ai giỏi hơn, vừa như theo bản năng giành thêm chút không khí từ hô hấp của đối phương, nụ hôn của chúng tôi gắt gao cuồng dã.

“Vu Mục...” Tôi biết đây chẳng qua là một lần phát tiết kích tình, thiên thời địa lợi nhân hòa cho nên tự nhiên sinh ra, thế nên tôi không nói được mấy lời yêu đương gì đó để điều chỉnh không khí, chỉ có thể kêu tên Vu Mục hết lần này đến lần khác.

“Tôi thích cậu...” Anh ta kiên trì nói như thế tôi cũng không phản bác, dù sao những lời này khiến tôi rất thoải mái, trong thân thể giống như có lửa — a, đúng rồi, không biết cái này có tính là thú giao không? Tôi biết tôi mà hỏi như vậy Vu Mục chắc chắn sẽ “xiu” luôn, còn biểu hiện rằng tôi rất không thú vị nữa, cho nên tôi không nói gì, không chút khách khí sờ anh ta từ trên xuống dưới, trong tim tràn đầy ấm áp, nghe anh ta niệm: “Thu Đông... Thu Đông... Tôi thích cậu...!”

...

ĐM, tôi bị làm! Tôi chưa từng nằm dưới vậy mà bị làm!

Tuy lúc đầu bởi vì sức lực không bằng nên bị Vu Mục áp chế, nhưng tôi thừa nhận đúng là có khoái cảm thật, có điều sáng sớm tỉnh dậy dưới thân truyền đến cảm giác đau kỳ quái khiến tôi chẳng dễ chịu chút nào.

Tay Vu Mục xuyên qua dưới cổ, ôm vai tôi nói: “Chào buổi sáng, Thu Đông.”

“Chào.” Không phải chưa từng chơi tình một đêm nhưng là bị làm nên khiến tôi có chút xấu hổ hiếm hoi. Thật sự là không quen cùng anh ta chào hỏi trong tình huống này, tôi hơi xoay người không nhìn Vu Mục, đồng thời chịu đựng đau đớn ngồi dậy tìm quần áo của mình mặc vào.

Vu Mục cũng ngồi dậy, tay đặt trên lưng tôi nhẹ nhàng xoa: “Lúc về để tôi lái xe cho.”

Tôi cầu còn không được!

Bởi vì lần này đi ra ngoài chơi tốn sức lớn hơn dự định, nên trên đường về nhà tôi ngồi trong xe vừa cảm nhận xóc nảy vừa ngủ mất. Thế nhưng Vu Mục cũng không đánh thức tôi dậy mà trực tiếp ôm tôi trở về phòng, lúc mở mắt ra đã là sớm tối.

Càng chết người là Vu Mục cũng nằm trên giường tôi — anh ta nhất quyết phải dùng loại gỗ nhập khẩu từ Tây Đức gì đó để đóng giường làm cho thời gian hoàn thành cái giường kia cứ càng lúc càng dài — một tấm chăn duy nhất được đắp trên hai thân thể, trong lúc nằm mơ Vu Mục nắm chặt lấy tay tôi nói mơ: “Thu Đông... Thu Đông...”

Tôi ý thức được có gì đấy không đúng.

Quả nhiên, vào lúc ăn cơm tối Vu Mục nghiêm túc nói với tôi: “Thu Đông, làm người yêu của anh đi.”

“Cần gì chứ, tôi cũng không phải phụ nữ, tối hôm qua chỉ là tình một đêm thôi. Anh tình tôi nguyện, không cần phải như vậy.” Tôi vừa mỉm cười vừa giơ tay gấp đồ ăn.

“Chuyện tối hôm qua, đối với anh mà nói rất nghiêm túc, rất quan trọng! Mặc kệ em thấy thế nào!” Vu Mục lại nói chuyện với lời lẽ nghiêm túc, “Anh không cho rằng đây chỉ là một lần phát tiết! Anh thật sự thích em!”

“...” Tôi cười không nổi.

“Hiện tại em không có người yêu đúng không?” Vu Mục căn bản không nghe câu trả lời của tôi — đương nhiên đáp án là không, “Vậy trước cùng anh một chỗ đi, nếu ngày nào đó em nói em có người thích rồi anh nhất định sẽ dọn đi không nói hai câu, em yên tâm!”

Chuyện cứ thế được quyết định dưới sự kiên trì một phía của Vu Mục và sự im lặng ngây ngốc của tôi.

Tôi rốt cục cảm thấy ở một phương diện nào đó Vu Mục rất đơn thuần, người đơn thuần luôn khiến người khác yêu thích, nếu không thì tại sao hôm đó lúc tôi nghe anh ta nói chưa từng được cha mẹ dẫn ra ngoài lại khó chịu như vậy, nếu không tại sao lúc anh ta nói muốn cả hai làm người yêu tôi lại không đành lòng cự tuyệt?

Về phần tôi có thích anh ta như anh ta thích tôi không hình như cũng không quan trọng, bởi vì tôi đã sớm quen với sự tồn tại của Vu Mục, bởi vì sau khi trở thành người yêu, hình thức sống chung của hai người vẫn không có gì thay đổi, vẫn như cũ tự do mà tùy ý. Có chút biến hóa chính là giường đôi của tôi rốt cục cũng xứng với cái tên của nó, vào lúc thời gian của hai người khớp nhau, chúng tôi sẽ cùng nhau làm chút chuyện trên giường hoặc là chỉ ôm nhau ngủ, tôi và con rắn, ờm, kỳ thật ý tôi là — người yêu của tôi.

Không bao lâu giường của tôi được cho nghỉ hưu, vì chiếc giường đôi siêu lớn Vu Mục đặt mua rốt cục đã làm xong, được đặt trong phòng tôi.

Nửa tháng sau tôi phát hiện kỳ thật vẫn có chuyện khiến tôi phiền não: nhớ rõ lúc mới xác định quan hệ, tôi đã chính thức cùng Vu Mục bàn về vấn đề ai 1 ai 0 (1 là công, 0 là thụ), kết quả bàn bạc là mỗi người một lần, Vu Mục không có ý kiến, tôi rất vui vẻ, kết quả là...

“Vu Mục! Tên vô lại này! Không phải nói rõ mỗi người làm một lần sao?!” Tôi hung tợn trừng mắt nhìn con đại mãng xà đang nằm trên giường.

Mãng xà khiêu khích nhìn lại tôi, giống như đang nói có bản lĩnh thì em thượng anh đi! Em tới đi tới đi! (=)))

Hừ, anh đừng tưởng giả ngu là tôi sẽ tha cho anh, hôm nay nhất quyết phải thành công! Đầu tiên làm Vu Mục biến thành người cái đũa: “Được rồi được rồi, hôm nay không làm, anh biến trở về đi, có việc muốn hỏi anh.”

Vu Mục rốt cục biến về hình người, rất vui mừng dán lại đây: “Thu Đông, em thực ân cần.”

“Anh đúng là không nói lý, đã nói rõ mỗi người một lần, nhưng lần nào anh cũng không để tôi làm! Anh dựa vào cái gì chứ?” Tôi mất hứng lên án.

“Bởi vì anh so với em cao hơn so với em mạnh hơn, em xem trong tiểu thuyết viết người làm 0 đều là nhỏ nhắn hơn.” Vu Mục hôn mặt tôi một cái.

Đùa hả, tôi tốt xấu cũng cao gần 1m8 anh nói tôi nhỏ nhắn?!

“Đây không phải lý do, anh còn muốn làm không, nếu không thì chia tay. Tôi cũng là đàn ông, tôi cũng có nhu cầu chứ bộ!” Tôi thực bội phục bản thân có thể mặt không đỏ khí không suyễn nói ra những lời này, kỳ thật cho tới giờ tôi chưa từng nghĩ đến việc chia tay với anh ta, chỉ là hù dọa mà thôi, bạn cho rằng anh ta muốn tìm một người có thể chấp nhận chuyện anh ta biến tới biến lui dễ như vậy sao?

“Đừng mà, Thu Đông, giận thật sao?” Vu Mục nghiêm túc nhìn mặt tôi, “Lại nói, anh cũng chưa từng nói không cho em làm...”

“Bớt nói nhảm! Mỗi lần đến phiên tôi anh đều biến thành rắn, anh muốn tôi làm thế nào?!” Tôi quay đầu không thèm nhìn Vu Mục.

“Bởi vì làm 1 mệt hơn nhiều, công việc của em bận bịu hơn anh, anh không đành lòng để em mệt...” Vu Mục càng nói âm thanh càng nhỏ.

“Đây là lý do gì?! Chính anh có tin không?” Tôi ra sức trừng anh ta.

“Em thật sự muốn biết lý do?” Vu Mục rốt cục nghiêm túc, “Không nói không được?”

“Đương nhiên.” Tôi không chút nhượng bộ.

“Vậy... Em để anh làm đi anh sẽ nói cho em biết.”

Dám đùa tôi?! Nghe xong lời Vu Mục nói tôi lập tức vung nắm tay, nhưng lại bị anh ta né dễ dàng, quán tính làm tôi mất đà ngã vào lòng Vu Mục.

“Ha ha, Thu Đông, biết là em sẽ đáp ứng mà, em thật là nhiệt tình...”

“Cút! Nhiệt tình mẹ anh...” Chết tiệt, không ngờ chỉ vì nụ hôn của anh ta mà nhũn cả người.

Vu Mục ấn ngã tôi thuận thế nằm đè lên, không chút tốn sức khổng chế tôi chống cự: “Thu Đông... Em thật đáng yêu... Thu Đông của anh...”

Hầy, tôi đã nhũn đến không nói được gì, chỉ có thể phát ra tiếng rên đơn giản. Thực kỳ quái, từ khi nào đã bắt đầu mê muội âu yếm của anh ta rồi?

Tiến triển bình thường thuận lợi như mọi khi, Vu Mục hôn từng chỗ trên người tôi, tôi biết nhất định là để lại rất nhiều dấu hôn. Tay anh ta dịu dàng vuốt ve, từ hai má đến xương quai xanh, từ trước ngực đến bên eo... Tiếp theo... Tiếp theo... Đừng có ngừng...

Chỉ là một cơn đau nhẹ, Vu Mục đã tiến vào cơ thể tôi, cứng rắn nóng bỏng, cả người tôi run rẩy — vì dục vọng.

... Vu Mục hôn môi tôi: “Để anh cho em biết đáp án...”

“Là gì...?” Tôi gắng sức lên tiếng, hoảng hốt nhớ anh ta đã đồng ý nói cho tôi biết lý do tôi luôn bị làm.

“Bởi vì... em thích như này...” Vu Mục bắt đầu chuyển động mãnh liệt!

Tôi muốn phản bác, nhưng thân thể nhanh chóng sôi sục lên, tôi ôm chặt Vu Mục... Tôi xong rồi tôi xong rồi, không ngờ cơ thể đã biến thành như này, khó trách tôi luôn bị làm... Quả nhiên là bị anh ta khắc chết rồi...

3. Chương 3

& Hellen

Bất tri bất giác, mấy tháng đã trôi qua.

Một buổi sớm cuối tuần, tôi vừa tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng Vu Mục trên giường, tìm dưới sô pha gầm giường cả buổi cũng không thấy anh ta đâu, thầm nhủ: “Vu Mục này không biết sáng sớm đã chạy đi đâu chơi rồi?”

Không có nhà thì không có nhà, việc nhà cũng không thể không làm. Đến lúc tôi ôm quần áo từ trong máy giặt ra ban công thì sững cả người. Cái tên Vu Mục kia đang hóa thành rắn quấn trên cây phơi đồ ngủ khô khò! Trời ơi, tôi ở trên lầu hai đó, nếu có ai ở dưới đi ngang qua thấy thì phải làm sao. Vừa vội vừa tức, tôi túm lấy cái đuôi của Vu Mục đang đung đưa trong không trung dùng sức kéo xuống: “Vu Mục, anh xuống ngay cho tôi!”

“Chào buổi sáng.” Vu Mục rơi xuống một cái liền biến thành người, vừa dụi dụi mắt một cách biếng nhác vừa chào hỏi – nhân đây nói một chút, chứng kiến một con rắn biến thành hình người thực sự vẫn có chút đáng sợ, cho dù đây không phải lần đầu tiên tôi thấy.

“Đi vào!” Không để cho Vu Mục nói gì thêm, tôi đẩy anh ta lên sô pha trong phòng khách rồi ném qua một cái mềm cho anh ta che đậy cơ thể không một tấc vải. “Anh đang làm gì vậy? Muốn để mọi người chung quanh biết chỗ này có một con động vật hoang dã ư?”

“Không phải...” Vu Mục lại ngáp một cái.

“Vậy là anh thực sự muốn dọa tôi? Tôi trêu chọc anh à? Mà anh cứ hành hạ tôi như vậy?!” Tôi hai tay chống nạnh cứ như người cha đang giáo huấn đứa con bướng bỉnh.

“Không phải vậy, bởi vì trời rất lạnh, vừa lúc ánh mặt trời bên kia lại tốt, nên anh muốn ra ngoài phơi nắng.” Vu Mục giải thích một cách bất đắc dĩ.

Tôi đột nhiên ý thức được dù đạo hạnh cao đến cỡ nào thì Vu Mục vẫn là một con rắn. Lúc này trời đã cuối thu, ở chỗ chúng tôi phải đợi tới giữa tháng 11 thì thành phố mới mở hệ thống sưởi, nhưng thời tiết hiện giờ quả thật đã khiến người ta không chịu được.

“Vậy thì anh phải nói chứ, tôi sẽ tìm cho anh tấm chăn dày, vẫn tốt hơn so với việc anh nằm bò ra ngoài kia hù dọa người ta!” Kỳ thật tôi cũng có chút tự trách bản thân lại xem nhẹ vấn đề quan trọng như vậy.

“Anh là động vật biến nhiệt, có chăn dày cũng vô dụng thôi.” Vu Mục bắt chéo chân, rót một tách trà nóng cho mình, tình cảnh này thật giống với một vị lãnh đạo đang giáo huấn cấp dưới làm sai. “Vốn nghĩ muốn chui vào trong ổ chăn của em sưởi ấm, nhưng em ngủ rất xấu, liên tục đạp anh ra.”

Anh ta vừa nói như vậy tôi liền nhớ đến tối hôm qua quả thực có cảm giác được thứ gì đó lành lạnh cứ dán sát vào người mình.

“Vậy thế này đi, tối nay tôi sẽ chuẩn bị cho anh một túi nước ấm anh thử xem có dễ chịu hơn không.” Tôi trầm ngâm một lát. “Trải luôn cả tấm lót điện cho anh nằm.” Ngủ cùng nhau mỗi ngày, tôi cũng không muốn bị một con rắn lây bệnh cảm mạo.

Hơn 10 giờ đêm Vu Mục bắt đầu ủ rũ, dùng sức cọ cọ lên người tôi. Tôi biết anh ta hẳn là lạnh không chịu nổi rồi, thế nên tôi vỗ vỗ anh ta, nói. “Rửa mặt đi rồi ngủ.” Vu Mục ngoan ngoãn gật đầu, vịn tường lướt vào nhà vệ sinh, nhìn bóng dáng lảo đảo của anh ấy mà tôi buồn cười: nhuyền đến vậy rồi sao?

... Đúng rồi, hiện tại nếu tấn công anh ta thì chắc chắn sẽ thành công, ha ha...

Đang lúc suy tính như thế thì Vu Mục tứ chi chạm đất, biến thành rắn trườn vào nhà vệ sinh. Địch, không được chơi rồi, tôi vừa nhặt quần áo anh ta vứt lại vừa oán hận bĩu môi, chẳng lẽ tên này có năng lực đoán trước nguy hiểm?!

Tôi trải tấm lót điện lên giường thỏa đáng xong xoay người vào bếp đun nước sôi. Khi đem túi nước ấm trở lại phòng ngủ thì thấy Vu Mục đã mặc đồ ngủ đứng gần ngơ ở bên giường.

“Anh sao thế?” Tôi đem túi nước ấm dúi vào trong ngực anh ta. “Còn không mau nằm lên đó? Anh không phải lạnh đến chịu không nổi rồi sao?”

“Em xác định cứ như vậy là được?” Vu Mục bày ra vẻ mặt thất vọng, “Em không muốn bỏ anh vào trong áo ngủ cùng sao? Trong sách không phải viết như vậy ư?” Nói xong anh ta tiến sát lại động tay muốn cõ

cúc áo tôi.

Cái thằng này, vừa có được túi nước ấm là bắt đầu tẩy máy. “Anh nghĩ cái gì vậy! Tắm lót điện có tác dụng hơn tôi nhiều!” Đẩy tay Vu Mục ra, tôi không nói thêm gì ẩn anh ta xuống giường, lấy chăn dày bọc anh ta lại. Bỏ vào trong áo ngủ? Một anh ta còn nghĩ ra được. Trong sách nói là rắn nhỏ, không phải là một con rắn lớn nằm sáu mét lúc biến thành người thì cao 1m9 như anh.

Từ trong chăn truyền ra tiếng oán giận của Vu Mục. “Cùng là rắn, sao lại đối xử khác biệt như thế...”

Cả một đêm tôi lo lắng Vu Mục ngủ không thoải mái, sáng sớm tỉnh dậy liền thấy chăn bông bên người u lên một đống, tò mò mở ra một góc chăn – cái tên này nói tôi ngủ vô cùng xấu, tôi muốn xem anh ta ngủ như nào.

Vừa nhìn thấy quả thật giật mình không nhỏ, chỉ thấy một con rắn lớn nằm trên tấm lót điện, cái đầu cực lớn gối lên túi nước ấm, vẻ mặt cười tủm tỉm cho thấy đang ngủ rất say mê.

Rình coi quả nhiên là thói quen không tốt, nếu không phải tôi đã được rèn luyện nhiều thì nhất định sẽ bị anh ta hù chết. Tôi thở dài chỉnh lại chăn cho Vu Mục rồi trở mình ngủ tiếp.

Khi tôi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Vu Mục ngủ ở bên cạnh đã trở về hình người, hiện tại đang nằm nghiêng chống đầu nhìn tôi: “Chào buổi sáng, Thu Đông. Anh đang định hôn em thì em tỉnh, em nói đây có phải là thần giao cách cảm không?”

“Xàm xí, mấy thứ tình tiết nhảm nhí này anh giữ lại mà viết tiểu thuyết đi!” Duỗi tay duỗi người, tôi bò dậy khỏi giường đi tắm rửa. A, buổi sáng cuối thu quả thật là lạnh quá đi. Tôi run lập cập mở vòi nước, kiên nhẫn chờ đợi cho nước ấm dần lên.

Vu Mục lén lút tiến vào, vòng cánh tay thon dài qua eo tôi, dán sát thân thể hai người với nhau: “Thu Đông, cùng nhau tắm được không?”

Tôi xoay người lại đối mặt với anh ta, vòng hai tay mình ra sau lưng Vu Mục rồi trượt dần xuống. Hô hấp của Vu Mục trở nên kích động, cánh tay tôi vẫn đang đi xuống, tôi dùng ngón tay cẩn thận đếm từng cái xương sườn, thẳng đến eo, rồi... véo một cái thật mạnh!

“A! Giết chồng hả!” Vu Mục đau quá la to, nhảy bắn ra xa.

“Hừ, là anh thì có! Trời đã lạnh như thế còn dán sát cái thân hình lạnh lẽo của anh vào người bố, anh không biết mình là cái loại thể chất gì sao, còn học đòi người ta tắm uyên ương ư?” Tôi vừa nói vừa thử nước ấm, được rồi! Sau đó vô cùng vui vẻ đứng dưới vòi hoa sen, đóng lại cửa phòng bắt đầu gội đầu.

Vu Mục vậy mà còn không chừa, một lần nữa mở cửa tiến vào ôm tôi. Hai tay tôi đang bận xoa tóc tìm không ra hơi sức để ý đến anh ta, chỉ nói: “Đừng quậy nữa Vu Mục, phòng tắm nhỏ lắm, chờ tôi xong rồi đến lượt anh được không?”

“Không...” Vu Mục cố chấp ôm tôi, cọ cảm vào cổ tôi, phần râu chưa cạo làm tôi thật nhột, “Anh đương nhiên biết thể chất của mình... cho nên... em làm anh nóng lên đi...”

Lời vừa nói xong tay anh ta đã bắt đầu xấu xa chạy loạn trên người tôi, không buông tha bất kì chỗ mẫn cảm nào. Tôi bắt đầu run rẩy, cũng không gội đầu được nữa, cuống quýt bắt lấy tay anh ta: “Vu...”

Vu Mục giảo hoạt cúi xuống hôn tôi, hay thật, đến cả quyền lợi kháng nghị cũng bị tước đoạt!

Trên thân hai người đều đầm nước, động tác trở nên trôi chảy đến không còn gì bàn...

Rốt cục sức cùng lực kiệt theo phòng tắm đi ra, Vu Mục khẽ liếm lỗ tai tôi: “Mở rượu ăn mừng không?”

Tôi lập tức chột dạ, chẳng lẽ hôm nay là ngày kỷ niệm gì sao? Hay là ngày lễ gì? Sao tôi chẳng nhớ gì hết? Chết tiệt! Tôi lấy can đảm nhỏ giọng hỏi: “Ăn mừng việc gì?”

“Chúc mừng em lần đầu tiên đứng làm!”

Mọi! Cái này mà cũng nhìn ra được?! Tôi dùng sức cho anh ta một cước làm trả lời. Tên Vu Mục này, càng ngày càng không đứng đắn!

Khách không mời mà đến! Khách không mời mà đến! Tôi thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện này!

Hôm đó là cuối tuần, tôi chán chường ngồi nhà xem TV trong khi Vu Mục đi giao bản thảo cho nhà xuất bản. Đang xem thì có tiếng chuông cửa vang lên, tôi ra mở cửa thì thấy một thằng bé đáng vẻ như học sinh trung học đang đứng ở cửa, trên người mặc một cái áo lông dày, khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh. Thằng bé ngẩng đầu nhìn tôi nửa ngày mà không nói một lời, suy nghĩ đầu tiên của tôi là nó tìm sai nhà.

“Tôi tìm Vu Mục. Anh ta ở đây phải không?”

“Đúng vậy, em là...?” Là chủ nhà tôi nghĩ mình có tư cách hỏi như vậy.

Nhưng thằng bé kia hiển nhiên có chuẩn mực đạo đức của riêng mình: “Anh không cho tôi vào sao?” Ngực khí kiêu ngạo đầy khinh thường.

Mày được lắm, thằng khỉ, tao cho mày vào, có trò bịp bợm gì thì mày cũng không phải đối thủ của tao đâu! Nghĩ vậy tôi hơi nghiêng người chờ đợi, thằng nhóc thẳng tiến vào phòng khách không có vẻ e dè gì.

Tôi đoán chừng đây là một thanh niên trí thức rỗng tuếch, mới đọc được vài bộ tiểu thuyết của Vu Mục đã ra sức tìm địa chỉ của anh ta sau đó tìm người thật để bàn luận về lý tưởng, nhìn bộ dáng ngông cuồng đó cứ như toàn thể giới này trừ nó và thầy Vu Mục của nó sẽ không ai hiểu được văn học, không ai hiểu được nhân sinh vậy! Hôm nay tôi Hạ Thu Đông phải dạy bảo nó mới được!

Đã có chủ định, tôi khóa cửa rồi cũng theo vào ngồi xuống đối diện thằng nhỏ, còn cố ý bắt chéo chân lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống đánh giá: “Có phải em xem hết tiểu thuyết của Vu Mục rồi không?”

“Gần như là vậy.” Thằng bé gật đầu, thuận tay rót cho mình một tách trà nóng, “Anh uống không?”

“Không cần, cảm...” Sao loạn hết cả rồi thế này, rõ ràng đang ở nhà mình cơ mà! Xấu hổ một chút, tôi tiếp tục hỏi, “Cảm thấy Vu Mục viết thế nào?”

“Quả không tệ, bằng không cũng không tới phiên anh ấy được giải thưởng lớn vậy.” Trẻ con quả nhiên không phải người biết phẩm trà, vài hớp đã uống xong một ly, “Văn chương của anh ấy hành văn hay chỉ là điểm phụ thôi, chủ yếu là hợp tình hợp lý.”

“Ừ, không sai.” Mọi người xem, tôi biết ngay sắp bắt đầu nói đạo lý bàn lý tưởng mà! Vờ ho khan một cái, “Cái chuyện viết văn ấy mà, ai mà chẳng biết, không phải chỉ là kể chuyện thôi sao! Viết thế nào cũng được hết, viết không có chiều sâu thì gọi là tùy bút, viết không được mạch lạc rõ ràng thì gọi là tản văn, ngôn ngữ miêu tả không trôi chảy cũng có thể coi là sáng tác theo dòng cảm xúc, chỉ cần có tri âm... Đường nhiên ý anh là các tác giả khác, văn chương của Vu Mục quả thật rất có chiều sâu, anh nghĩ điều này có liên quan tới từng trải bản thân và nhân sinh quan của anh ta...”

Thằng bé đối diện đã dừng uống trà, ngẩng mặt chăm chú nhìn tôi: “Thực không nhìn ra anh có tìm tôi như vậy nha!”

“Không dám, biết sơ vài điều thôi.” Tôi làm bộ khách khí với nó.

“Vậy anh có nghiên cứu từng trải cá nhân của Vu Mục không?” Thằng nhóc mở miệng gọi thầy đúng là thân mật.

“Ha ha, có biết một chút.” Đột nhiên cảm thấy dẫn dắt đầy vẻ nho nhã thế này thật là ra dáng người cao thâm.

“Anh nói rõ hơn được không?” Đứa nhỏ này còn đúng là một fan cuồng tiêu chuẩn — tuy là cuồng một người viết văn – đối với thần tượng của bản thân tràn đầy tò mò.

“Vu Mục, anh ta...” Tôi đang định giới thiệu tác giả này tuy xuất thân từ hoàng thất của một đất nước phong kiến quân chủ lập hiến nhưng lại tràn đầy tình hữu ái với quần chúng lao động... thì chợt nhớ chuyện Vu Mục là răn là riêng tư cá nhân, hơn nữa nói với người không liên quan chắc chắn sẽ bị cho là điên, vì vậy tôi bảo, “Cuộc sống Vu Mục lúc nhỏ quả thật rất tốt, nhưng gia đình của anh ta lại không ấm áp như những gia đình bình thường khác...”

“A...” Thằng bé liên tục gật đầu.

“Khiếm khuyết gia đình chính là vốn liếng văn chương lớn nhất của một người cầm bút. Vu Mục chính là ở trong hoàn cảnh như vậy bắt đầu suy tư về nhân sinh, về sự sống, tất cả những suy tư này đều biến thành thể giới văn chương của anh ta, thí dụ như...” Tôi vốn định lấy một ví dụ chứng minh, nhưng văn của Vu Mục tôi làm gì xem qua, căn bản không biết gì để nói, thế là phải tự tìm cho mình một đường lui, “Ngại là thời gian có hạn anh không thể nói nhiều, em xem văn của Vu Mục nhiều vậy chắc là nhận ra ha?”

“Ừ, quả là có điểm như vậy...” Thằng bé mỉm cười, “Không biết cuộc sống của Vu Mục hiện giờ thế nào? Có tìm được ấm áp chưa, hay là vẫn như cũ sống trong cái “vốn liếng” kia?”

Có tôi ở đây chịu thiệt cầu toàn làm gì đến phiên anh ta chịu khổ! Căn bản chỉ có tôi bị áp bức thôi! Thật sự rất muốn tìm người thổ lộ nỗi khổ tâm, tiện thể cho độc giả biết phía sau một người đàn ông thành công là... (hình bóng của tiểu thụ??) Nhưng thoáng thấy đôi mắt sáng long lanh tựa hồ đang chờ xem kịch vui của thằng kia, tôi quyết định không nói thì hơn: “Đây là chuyện cá nhân, anh nghĩ Vu Mục có lẽ muốn tự mình chia sẻ hơn, anh sẽ không nói thêm gì đâu.”

“Thu Đông, anh về rồi.” Đang nửa đùa nửa thật cùng đứa nhỏ bàn chút trào lưu tư tưởng văn học thì Vu Mục trở về. Tôi sợ anh ta không biết có người lạ trong nhà không chừng sẽ nói ra điều gì, bèn nhanh chân chạy ra cửa nhỏ giọng bảo: “Có một độc giả tới tìm anh, đừng nói lung tung!”

“Độc giả?” Vu Mục nhú mày kỳ quái.

“Hi, Vu Mục, là em.” Đứa bé kia nghiêm nhiên chào hỏi Vu Mục với một tư thái rất thân thiết, bỗng tôi có cảm giác bị người đùa cợt, nó hiển nhiên không phải độc giả của Vu Mục, vậy nó là ai?

“Ha ha, anh còn nói độc giả làm sao biết được chỗ ở của anh! Sao em rảnh rỗi mà tới đây vậy?” Vu Mục cũng như trông thấy người quen cũ, chẳng lẽ nó là... Địch mọ! Đồ răn lẳng nhăng vô đạo đức kia! Cảm giác được Vu Mục đặt tay lên lưng tôi, tôi khó chịu né tránh.

“Ha ha, Vu Mục, xem ra cuộc sống gần đây không tồi nha!” Thằng nhỏ hiển nhiên là nhìn ra cái gì, cười vừa quỷ dị vừa mờ ám.

“Rất tốt rất tốt. Đúng rồi, Thu Đông, giới thiệu với em, đây là em trai anh, Vu Diệu. Năm nay vừa vào đại học.” Vu Mục lúc này mới nhớ tới kẻ này giờ bị lừa đi là tôi. Hóa ra là em trai, trời ơi, xong rồi xong rồi, vừa này tôi đã nói những gì vậy!

“Thu Đông một mực khen ngợi anh, ra là hai người dùng văn kết bạn nha!” Vu Diệu nói hươu nói vượn, “Thế mà trước khi đến em còn lo là anh lợi dụng thân thể lừa người ta vào trồng cây!”

“Nhóc ngậm miệng lại cho anh! Vu Mục đừng nghe nó nói bậy!” Tôi quát Vu Diệu, “Vừa rồi anh hỏi em là ai, sao em không nói?”

“Vậy sẽ không được nghe cao kiến của anh rồi?” Vu Diệu cười, “Anh vui thật đấy.”

“Đừng khi dễ Thu Đông,” Vu Mục thấy tôi giương nanh múa vuốt liền nhảy vào khuyên can, “Vu Diệu em không bạn học sao? Thế nào mà lại rảnh tới đây?”

Vu Diệu rốt cục cũng chưng ra bộ dáng ỉu xìu: “Ai biết mùa thu ở đây lại lạnh như vậy, trường học cũ kĩ sống chết không có hệ thống sưởi hơi...”

“Ha ha ha...” Tôi không thềm để ý hình tượng cười ha ha, “Tôi sớm nên đoán được, cả nhà anh đều có chung bệnh này!” Nhìn bộ dáng Vu Diệu càng uể oải thì tôi càng vui vẻ! Tốt, hòa nhau một đều!

Rốt cục cười đủ, nhìn thấy Vu Diệu vẫn là vẻ mặt ảm ức đến chết, tôi đi qua vỗ vỗ vai nó: “Tiểu quỷ, không phải chỉ là lạnh một chút thôi sao, chút khổ như vậy mà còn không chịu nổi thì sao được? Ngoan ngoan trở lại trường học đi!”

“Ai, Thu Đông!” Vu Mục nắm vai tôi kéo qua một bên, quay đầu bảo Vu Diệu, “Thu Đông đùa em thôi, em ở trong phòng làm việc chắc không vấn đề gì chứ?”

Tôi và Vu Diệu nhất định là bất hợp (ngày tháng năm sinh) không hợp, tới giờ cơm chiều Vu Mục hỏi: “Hai người muốn ăn gì?”

Thằng nhóc kia ngay lập tức trả lời: “Em ăn cơm, xào đại thêm một món mặn là được.”

Vu Mục lại hỏi tôi: “Cơm xào rau? Được không?”

“Tôi muốn ăn cháo Bát Bảo!” Bởi vì ở nhà tôi là con một, không có em trai em gái để khi dễ, cho nên tôi cực kì hưởng thụ loại cảm giác làm ngược lại người khác thế này.

Chỉ khổ cho Vu Mục, em trai đang phát triển thì rất cần dinh dưỡng, còn tôi Hạ Thu Đông nhất định muốn ăn món thanh đạm, cuối cùng anh ta đành phải làm hai kiểu đồ ăn khác nhau.

Cơm nước xong rửa hết chén bát, chuẩn bị tốt đệm chăn cho Vu Diệu, sau đó Vu Mục đi xuống siêu thị dưới lầu, lúc trở về cầm theo một tấm lót điện cùng một túi nước ấm — trang bị chống lạnh của Vu Diệu. Cả đêm Vu Mục đều không viết lách gì, ba người ở trong phòng khách cùng xem TV — tôi đoán chừng anh ta lo tôi và Vu Diệu lại sinh sự làm loạn.

Vừa đúng đêm nay có luồng khí lạnh, nhiệt độ không khí đột nhiên hạ xuống, dù là ở trong phòng, hai người kia vẫn mặc áo lông thật dày, đua nhau uống nước nóng hết ly này đến ly khác. Tôi trông đến buồn cười, thỉnh thoảng lại làm bộ nhớ ra cái gì đó mà cả kinh kêu to, Vu Mục định lực tốt, không chịu ảnh hưởng gì, chỉ có Vu Diệu thê thảm, mấy lần cầm cái ly không xong làm đổ nước lên người, nó tức giận đến muốn nhảy dựng lên, la hét đòi cắn chết tôi.

“Đừng khi dễ Thu Đông, ai bảo hôm nay em chọc cậu ấy trước làm gì.” Vu Mục rút cuộc vẫn hiểu rõ trái phải.

Hừ, chẳng nhóc hư đốn, còn muốn cắn chết tao? Không có cửa đâu! Tôi vút cho Vu Diệu vài ánh mắt khiêu khích, nó ở một bên ra sức la lối làm cho tâm tình tôi cực kì vui vẻ.

Rất nhanh hai người bọn họ đều bắt đầu nhũn ra, Vu Diệu tiên phong đi rửa mặt: “Sáng mai em có giờ học, em ngủ trước.”

Nhìn Vu Diệu vừa nhào lên giường liền biến thành rắn cuộn tròn lại, tôi nhịn không được rung mình, chẳng trách Vu Mục cả đêm đều nói “Đừng khi dễ Thu Đông.” Tiểu quỷ này thế nhưng cũng là một con rắn đốm đen vô cùng lớn, hoàn toàn đủ sức một phát cắn chết tôi! Tôi bây giờ nghĩ lại mà sợ, cũng nhanh chóng kêu một, theo sau Vu Mục đi rửa mặt.

Cẩn thận khóa cửa phòng ngủ lại rồi mới dám trèo lên giường, bởi vì giờ này đi ngủ sớm hơn bình thường cho nên tôi chẳng buồn ngủ chút nào, quyết định đếm số thôi miên chính mình.

Sáng hôm sau, sau khi “vận động” đơn giản Vu Mục ôm tôi hỏi: “Thu Đông, đêm qua em mơ thấy gì vậy?”

“Không biết, sao?” Chất lượng giấc ngủ của tôi rất tốt, cho dù có ngẫu nhiên nằm mơ cũng hoàn toàn không nhớ được nội dung.

“Anh nghe thấy em cứ lầm bầm: “Một con rắn, hai con rắn, ba con rắn...” em không sao chứ?”

cái màn đếm rắn của em Đông thiệt là đầy ám ảnh =))))...chương này có nhanh là nhờ sự cày bừa của bạn Hellen trong lúc mình đang mần “Trộm đất” của Truyền thuyết :>~

4. Chương 4

Đến công ty làm, vào văn phòng liền thấy Chu Kim Bảo nháy mắt với tôi — nói đến Chu Kim Bảo này không thể không nói thêm hai câu, cậu ta là bạn đại học, là bạn thân, còn... là người tôi từng theo đuổi, đương nhiên tôi đã sớm không còn nhớ thương cậu ta nữa — tôi đi đến bên cạnh bàn thiết kế nói: “Sao thế? Mới sáng sớm đã quyến rũ tôi rồi?”

Ánh mắt hẹp dài của Chu Kim Bảo liếc xéo tôi một cái: “Tôi nghe người trong giới nói cậu đã có chủ, sao còn mang thứ đức hạnh này hả. Không phải tôi tìm cậu, là Lý Canh Niên! Về phần có phải là quyến rũ cậu hay không thì tôi không biết...” Chu Kim Bảo mang theo vẻ mặt sung sướng khi thấy người gặp họa, bĩu

môi về hướng văn phòng của trưởng ban. Lý Canh Niên vốn tên là Lý Kiến Quốc, nghe tên là biết thuộc niên đại nào rồi, ông ta là người phụ trách ban của chúng tôi, là một lão già hơn năm mươi tuổi, tính tình cổ quái còn khó nắm bắt hơn phụ nữ thời kỳ mãn kinh, cho nên chúng tôi mới lén đặt cho ông ấy cái biệt danh này.

“Ông ta tìm tôi?” Tôi lặp lại lần nữa, bình thường phiền nhất là phải nói chuyện với ông ta, tôi mặt nhăn mày nhú đi gõ cửa.

Tôi thật sự không có tâm trạng lập lại màn tranh chấp ngày đó với Lý Canh Niên, nguyên nhân câu chuyện là vì bản thiết kế của tôi, rõ ràng bản vẽ đã được bên A tán thành, nhưng ông ta kiêu gì cũng muốn chỉ trích tôi vẽ không nghiêm túc, bắt tôi phải làm lại. Tôi nói với ông ấy bây giờ đều vẽ bằng máy vi tính, thiết kế bằng tay mà đạt được trình độ thiết kế thần tốc là đã rất lợi hại rồi.

Ông ta liền đập bàn nói: “Hạ Thu Đông, đừng tưởng rằng cậu là sinh viên chính quy thì có thể ỷ vào đó mà kiêu ngạo!”

Hừ, nói đến trọng điểm rồi, tôi biết lão già này tốt nghiệp từ học viện mỹ thuật sau đó giữa chừng lại chuyển sang thiết kế nội thất, đều do tâm lý tự ti tác động khiến ông già đó nhìn đám cấp dưới xuất thân từ chính quy như chúng tôi không vừa mắt. Đây là mượn chuyện để bới lông tìm vết mà!

Tôi cũng không khách sáo mà đập bàn đứng dậy: “Tôi từ trước đến nay đều cho rằng năng lực và bằng cấp không quan hệ! Năng lực của tôi bày ra đó, quang minh chính đại nhận lời vào đây làm! Ngài không cần phải bới xương cốt trong trứng chim!” (nghĩa là vạch lá tìm sâu)

“Năng lực? Hừ, tôi nói cho cậu biết Hạ Thu Đông, cậu xuất thân từ kiến trúc, còn tôi là chuyên môn về ngành thiết kế nội thất! Bàn đến năng lực và tố chất chuyên nghiệp cậu chưa đủ tư cách đập bàn với tôi đâu!” Lão già tức giận đến run cả người.

Tôi cười khẩy: “Đầu tiên, bậc thầy Bối Duật Minh từng nói: “Trên đời này chỉ có thiết kế kiến trúc, căn bản không có thiết kế nội thất!” cho nên nếu bàn về tố chất chuyên nghiệp ngài không có ưu thế; tiếp theo, là ngài đập bàn trước, tôi thấy xét về nhân cách chúng ta đều ngang hàng, cho nên cái bàn này ông đập được thì tôi Hạ Thu Đông cũng đập được!”

Nói thật câu danh ngôn kia tôi cũng không nhớ rõ cuộc là bậc thầy nào nói, tóm lại lôi một nhân vật ra hù ổng trước rồi tính tiếp.

Nghe Lý Canh Niên “Cậu, cậu... cậu...” mãi mà không thêm được câu nào mới mẻ, tôi tặng miễn phí cho ông ấy một nụ cười hoàn mỹ — tôi trước đây hay tìm người 419 (for one night: tình 1 đêm) nhờ đó luyện ra được nụ cười này, nếu ông ta là GAY chuẩn thì sẽ bị quyến rũ đến thần hồn điên đảo luôn — nghiêng đầu nói: “Trưởng ban nếu không còn chuyện gì thì tôi ra ngoài trước.”

“Đồ đồng tính luyến ái, cậu đừng có quá kiêu ngạo!” Cùng lúc tôi mở cửa phòng trưởng ban, thanh âm quát tháo của Lý Canh Niên truyền rành mạch khắp phòng làm việc có chu vi 20 mét.

Tôi nghiêng đầu, được lắm được lắm, Lý Canh Niên, coi như ông gan. Dù sao chuyện tôi là GAY đã là bí mật được công khai trong công ty này từ sớm — giống như chuyện Lý Canh Niên giấu vợ con nuôi bồ nhí ở ngoài vậy, tôi đơn giản mở hủ cửa ra. Sau đó xoay người, cột nải tới gần ông ta, cố ý nói rất lớn: “Nếu ngài không nói thì tôi suýt nữa đã quên, vậy hôm nào ngài mang bà lớn bà bé của ngài còn tôi mang theo bạn trai của tôi, chúng ta đi ra ngoài tiếp xúc chút đi? Tôi mời.”

Dù gì tôi cũng không sao — bình thường cùng bạn bè hi hi ha ha đã quen chẳng cảm thấy tính hướng của mình có gì mất mặt, công việc nơi này nếu thực không giữ được thì bỏ chuyển sang nơi khác là xong, trường hợp xấu nhất thì về nhà ăn bám Vu Mục làm hiền thê lương mẫu cũng được vậy? — nhưng Lý Canh Niên hiển nhiên không có tầm nhìn xa như vậy, cái đầu không còn mấy cọng tóc trở nên tím tái, giống y như một quả thận heo cực lớn.

Tôi lại cười, “cung kính” giúp ông ta đóng kín cửa — để ổng một mình ở bên trong run rẩy run rẩy run rẩy a!

“Chắc, anh Đông, anh thật là!” Trong tiếng vỗ tay của các tiểu cô nương ở phòng làm việc, tôi trở lại chỗ ngồi của mình, Chu Kim Bảo đi tới cười xấu xa: “Đông Tử, cơn giận lớn thấy rõ luôn! Có phải BF của cậu

cứng chiều cậu quá thành hư luôn rồi không?”

“Sao cậu không nói là tôi ở nhà tịnh mất chỗ đó bị người ta khinh bỉ, nên lúc này mới nhịn không được phát hỏa hả?” Tôi tức giận.

Gương mặt Chu Kim Bảo hiện vẻ thành công rồi, còn đang muốn nhiều chuyện với tôi thêm vài câu thì Pinka cầm một chồng công việc đi vào gọi cậu ấy: “Chu, lại đây, mấy thứ này cho anh hết đây!” Cậu ta đành phải đáp một tiếng rồi trở lại chỗ ngồi.

Sẩm tối về đến nhà, tôi sững sờ ở cửa, bởi vì tôi nhìn thấy một con măng xà đang vắt trên khung cửa sổ phòng khách. Chạy tới lay lay cái thân rắn mát lạnh kia, ló đầu nhìn xung quanh phòng khách thì thấy Vu Mục đang chăm chú ngồi trên ghế sa lon gõ laptop, nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu lên nói với tôi: “Đã về à? Có đói bụng không? Chờ anh sửa xong đoạn này sẽ đi làm cơm ngay.”

Tôi gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm con rắn trên khung cửa — vắt trên này nhất định là Vu Diệu. Không khách sáo mà dùng chân đá đá đầu con rắn — tôi thừa nhận mình đang “cậy thế khi xà”, dù sao có Vu Mục ở đây nó cũng không dám làm gì tôi: “Ê, nhóc, như này để làm chi vậy?”

Vu Diệu nhanh chóng trườn vào phòng sách, rất nhanh từ trong phòng truyền ra tiếng loạt xoạt của quần áo. Tôi buồn bực nhìn Vu Mục. Vu Mục ha ha cười: “Nó ngượng đó mà.” Móa, không phải chỉ là khóa thân thôi sao, bố mày không phải chưa thấy qua bao giờ, mới rồi không phải còn là một con rắn trần trụi vắt trên khung cửa à?

Thấy Vu Diệu bọc kín áo sơ mi áo len đi ra, tôi lại hỏi: “Vừa rồi em treo trên khung cửa làm gì vậy?”

“Giãn gân giãn cốt tăng chiều cao.” Vu Diệu bẻ mấy đốt ngón tay kêu rắc rắc, “Em đã sắp mười tám tuổi, nếu không nhanh kéo sẽ không kịp nữa!” Nói xong nó lại uốn éo hai bên thắt lưng, lắc lư đi vào phòng khách rót nước uống.

Trong lòng tôi lâu lâu, thắt lưng nhuyển như vậy lại còn hay ngượng ngùng, theo lời của đồng nghiệp nữ thì đây căn bản là một vạn niên thụ tiêu chuẩn, còn kéo dài người làm gì nữa? Đương nhiên những lời này tôi không dám nói ra miệng — tôi tự kiểm điểm trong lòng một chút, chuyện xảy ra ở chỗ làm hôm nay khiến tâm tình tôi không tốt, hèn chi nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Ăn xong cơm tối Vu Diệu một mình ở phòng sách ôn tập, Vu Mục ở phòng khách tiếp tục dùng laptop gõ lọc cọc.

Tôi chán chường cầm tập kí họa vẽ vẽ đồ vật trong nhà. Vu Mục đột nhiên ngẩng đầu nói với tôi: “30 tháng 12 nhà xuất bản liên hoan cuối năm, em có rảnh không? Buổi tối cùng đi? Còn có Vu Diệu nữa.”

“Tôi đi? Vì sao?” Tôi cảm thấy kỳ quái, nhà xuất bản liên hoan, Vu Mục là tác giả đương nhiên phải đi, còn tôi đi làm gì?

“Em là người nhà!” Vu Mục nói một cách rất đương nhiên.

Tôi cười, tư tưởng của Vu Mục đúng là đặc biệt! Ngồi lên ghế sa lon tựa vào bên người Vu Mục: “Tôi còn chưa hỏi anh một việc, ở bên nhà anh có người nào cảm thấy đồng tính luyến ái kỳ quặc không?”

“Không có, thích ai là tự do cá nhân, sẽ không ai nói gì hết. Có muốn cùng anh quay về kết hôn không?” Vu Mục cười nhìn tôi, “Thuởng cho em cái chức hoàng tử phi thế nào?”

Tôi rất không nể nang mà quay đầu không thèm, trở người lồi laptop của mình ra lên mạng chơi game.

Chuyện cạnh khỏe giữa tôi và Lý Canh Niên vì ban chúng tôi đổi lãnh đạo mà chấm dứt, cấp trên hiển nhiên đã có cân nhắc giữa một nhà thiết kế đồng tính luyến ái và một trưởng ban xấu tính nuôi vợ bé, nhận ra vẫn là nhà thiết kế kiếm được tiền có giá trị lợi dụng hơn.

Hiện tại cơ hội chạm mặt Lý Canh Niên ở trong công ty đã ít đi nhiều, ngẫu nhiên thấy cũng đều tự biết chọn đường khác mà đi.

Sau đó hình như có người lắm mồm nói với bà vợ của Lý Canh Niên gì đó, làm vợ ông một ngày gọi 18 cú điện thoại tới công ty kiểm tra. Hừ, tôi cười khẩy trong lòng, tự làm tự chịu!

15 tháng 11 trường đại học đáng yêu của Vu Diệu rất cực bắt đầu cung cấp ẩm áp, tôi gói kỹ túi chườm nóng và tắm lót điện rồi tự mình đưa đến trường cho Vu Diệu — còn cho nó thêm một bao đường đỏ — cái này đương nhiên là không cần thiết — giao đồ cho nó ngay trước mặt bạn học: “Tiểu Diệu, mấy thứ này cứ cầm lấy, hệ thống sưởi hơi của trường nếu không đủ ấm thì dùng mấy món này, nhất định không được để mình bị đông lạnh nha, em biết thân thể mình không tốt rồi, phải đặc biệt chú ý “bệnh cũ” của em nha!”

Ngàn dặn vụn dò xong tôi không nhìn gương mặt đã đỏ ửng của Vu Diệu mà xoay người rời đi, còn nghe rõ bạn học của Vu Diệu quan tâm hỏi: “Vu Diệu nhìn cậu bình thường vui vẻ hoạt bát như vậy mà lại sợ lạnh à? Cậu có “bệnh cũ” gì vậy? Đừng nói là... đau bụng kinh nha...”

Tôi thừa nhận lòng mang thù của tôi so với người bình thường nặng hơn một chút, tính kỹ thì Vu Diệu đắc tội với tôi một lần, tôi cũng đã đáp lễ lại nó. Nhưng mà... nhưng mà ai biết cảm giác bất nạt nó lại dễ nghiện như vậy chứ?

30 tháng 12 là một ngày đẹp trời, liên hoan của nhà xuất bản bắt đầu từ 4 giờ chiều, chọn hình thức tự phục vụ. Tôi và Vu Mục Vu Diệu cùng nhau vào nhà hàng, Vu Mục trước tiên chào hỏi với các lộ thần tiên, tôi và Vu Diệu mỗi người lấy một cái đĩa bự xoay quanh bàn ăn vòng vòng — dù sao cũng không ai biết tôi, ăn thành thế nào cũng không can hệ.

“Anh là Hạ Thu Đông phải không?” Một mỹ nữ đáng người xinh xắn cầm ly rượu đi tới.

Tôi nhanh chóng nuốt miếng sashimi, buông đĩa xuống, bắt tay với mỹ nữ: “Là tôi là tôi, xin chào xin chào.”

“Ha ha, đừng khách sáo vậy. Tôi tên Văn Trúc, là biên tập viên phụ trách của Vu Mục.” Văn đại biên tập tươi cười động lòng người, “Vu Mục thường hay khen anh lắm.”

Khen tôi cái gì? Tôi nghe không ra nguyên do, đành cười gượng hai tiếng.

“Đúng rồi, Tiểu Đông — không ngại tôi gọi anh là Tiểu Đông chứ hả?” Mỹ nhân trưng cầu ý kiến, tôi đương nhiên gật đầu. Văn Trúc nói tiếp, “Anh có thể cho tôi phương thức liên lạc hay không? Anh biết đó, nhà xuất bản chúng tôi luôn coi trọng mỗi một tác giả trực thuộc, cũng tranh thủ cùng người nhà tác giả giữ liên lạc...”

Tôi vừa nghe vừa gật đầu, nghe đến câu kia liền giật mình trợn tròn mắt: “Cô nói cái gì?”

“Tiểu Đông anh đáng yêu quá đi! Là người một nhà hết rồi còn giấu cái gì, tôi đương nhiên biết quan hệ của anh và Vu Mục.” Văn Trúc cười khanh khách, “Này, đây là danh thiếp của tôi.”

Tôi bất đắc dĩ giao ra danh thiếp của mình, Văn Trúc nhiệt tình lôi tôi qua một bên tán gẫu, một chốc thì khen Vu Mục một chốc thì khen tôi một chốc thì nói hai người chúng tôi thật sự là xứng đôi... Tôi mở mồm nghe, hoang mang lo sợ nhìn về phía Vu Mục, cậu ấy lại hướng tôi giờ giờ ly rượu, ném một cái hôn gió. Trời, chúng tôi quả thực là một cặp GAYS kiêu ngạo!

Qua tết âm lịch, hơi lạnh vài ngày thì thời tiết bắt đầu ấm dần lên.

13 tháng 2, buổi tối Vu Mục giống như đặc biệt khó chịu, cả buổi đều trốn trong phòng sách, tôi không muốn tự rước lấy bẽ mặt nên chính mình đứng giờ đi ngủ không thèm để ý đến anh ta. Sáng hôm sau tỉnh dậy phát hiện bên giường vẫn phẳng phiu, thế mới biết anh ta cả đêm không ngủ.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, không phát hiện bóng người, cửa phòng khách lại bất ngờ xuất hiện một đồng da răn hình người! Tôi chịu không nổi phải hét lên: “Vu Mục! Anh đang làm cái gì đây!”

“À, lột da. Tộc bọn anh đều lột da vào lúc sinh nhật.” Vu Mục từ ngẩng đầu khỏi tờ báo, nói chuyện rất đương nhiên.

Tôi dĩ nhiên biết đây là da anh lột ra! Cái này còn cần anh nói! Tôi rống giận: “Sao lúc đó anh không biết biến thành rắn hả?”

“Biến thành rắn? Vậy anh còn phải đi khắp nhà tìm một góc để cạo da, hình người giảm bớt việc.” Anh ta làm động tác cạo quần áo, “Cái đồng đó em cứ ném đi là được. A đúng rồi, nếu không thì bán cho tiệm thuốc đi, không phải ở chỗ em da răn lột là một vị thuốc sao?”

“Bán cho tiệm thuốc?! Cái thứ này lòi ra có khi người ta còn tưởng là thứ gì từ thời thế chiến thứ hai! Còn không tố giác tôi à!” Tôi giận điên lên được, “Chính anh tự nghĩ cách xử lý đi!”

“Thật phiền phức. Thu Đông, anh nói hôm nay là sinh nhật của anh, còn không mau lại đây chúc mừng sinh nhật?” Vu Mục mở hai tay ra, trên mặt là nụ cười háo sắc.

“Chúc mừng sinh nhật? Còn một đồng rác chờ tôi xử lý tôi còn phải chúc mừng sinh nhật anh?” Tôi dùng chân đá mở da rần trên mặt đất đến cạnh cửa chính, sau đó chậm rãi đi đến gần anh ta, mạnh mẽ bổ nhào vào, kéo quần áo, cắn cổ anh ta, “Tưởng tượng đẹp thật! Xem tôi lột da anh đây!”

“Ha ha... Thu Đông bảo bối, cứ việc lột đi, anh đang chờ cùng em trần trụi đối mặt đây!” Cái tên Vu Mục không biết sống chết vẫn cứ ngây ngô cười, ôm tôi lần xuống sàn nhà.

Đang lúc quyết tử vật lộn thì chuông cửa vang lên, tôi hung tợn đá văng Vu Mục sau đó vừa kéo quần vừa đi mở cửa.

“Hôm nay là lễ tình nhân, tôi cố ý tặng quà cho các cậu đây!” Ngoài cửa là Chu Kim Bảo cười đến xán lạn giờ lên một cái hộp bự.

Tôi tập trung nhìn, chỉ thấy trên hộp in dòng chữ “Nước uống Hạnh phúc bài thận bảo!” Này... Này mẹ nó là cái quỷ gì vậy?!

“Chu...” Tôi muốn nói thẳng nhóc Chu Kim Bảo chú bớt đem tôi ra làm trò cười đi, thứ đồ chơi này ông nội tôi tám trăm đời cũng không cần! Không đợi tôi nói Chu Kim Bảo đã giành trước: “Không được từ chối nha, là tâm ý của anh em tặng cho BF của cậu đây! Tôi muốn tặng các cậu một món quà đã lâu, cậu xem chọn lựa không tệ đúng không? Sản phẩm nổi tiếng đó! Quảng cáo nói là: “Hạnh phúc bài thận bảo, một người khỏe hai người vui!” Ngày ấy ở công ty con giận của cậu lớn như vậy tôi đã nghĩ có phải do nhu cầu không được thỏa mãn không... Ày cha Đông Tử làm sao mà nói nửa ngày cậu vẫn không mở cửa cho tôi vào?”

Cho cậu vào? Phía sau cửa còn có một đồng da rần tôi sao dám để cho cậu vào?! “Xin lỗi, tôi trùng hợp có chút việc...” Tôi phải nhanh chóng nghĩ cách tiêu hủy đồng da rần này mới được!

“À... Hiểu hiểu, đã thông đã thông! Cậu xem tôi cũng thật là, lễ tình nhân lại tới đây quá rầy! Được, hôm nay không vào, hai người các cậu cứ tiếp tục cứ tiếp tục!” Chu Kim Bảo liên tục gãi đầu.

Tôi cũng không thèm giải thích gì, mặc kệ cho cậu ta hiểu lầm, nhanh đi đi nhanh đi đi!

“Được rồi Đông Tử, cậu đừng đẩy tôi, tôi đi đây. Ê, này!” Cậu ta dùng sức nhét cái hộp quà đỏ thẫm vào lòng tôi, “Nhận lấy, nhớ kỹ, “Một người khỏe hai người vui!” Tôi đi, tạm biệt nha!”

Qua loa thu nhận đại lễ đặt nó lên tủ đồ ở huyền quan (là khu vực được tính từ cửa chính vào đến phòng khách), tôi đóng cửa cái rầm. Nhanh chóng vo đồng da rần thành một cục nhét vào trong một túi rác bự, cột chặt lại ném qua một bên.

Quay đầu thì thấy Vu Mục đang đen mặt cầm hộp quà nhìn chằm chằm tôi: “ ‘Hạnh phúc bài thận bảo, một người khỏe hai người vui?’ phải không, Thu Đông?”

“Hả?” Tôi mờ mịt, sao anh ta cũng nói mấy từ quảng cáo kia?

Vu Mục lại cầm cái hộp nhìn một chút, sau đó buông, bước từng bước tới gần tôi, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Thu Đông, em ở trước mặt bạn bè nói về anh như nào vậy? Hóa ra, anh trước giờ chưa làm tròn trách nhiệm của một BF, hóa ra mỗi lần làm cho em cơ hồ bất tỉnh vẫn không thỏa mãn được em, chắc chắn, anh lại không biết...” Vu Mục chộp lấy tôi đang né qua một bên, dùng sức quăng tôi lên vai tiến vào phòng ngủ, “Hôm nay anh muốn nhìn, rốt cuộc hai chúng ta ai được bổ thận!”

“Không phải như anh nghĩ đâu, Vu Mục anh nghe tôi giải thích đã...” Tôi hấp hổi giãy chết.

“Hừ ——” Vu Mục ném tôi lên giường, ở trên môi tôi khẽ cắn một cái, “Đợi lát nữa nói tiếp.” Nhìn gần như vậy tôi mới phát hiện, bởi vì hôm nay vừa mới lột lớp da cũ, làn da của Vu Mục so với bình thường có vẻ non mịn hơn, màu da cũng nhạt hơn một ít, có thể dễ dàng nhìn thấy khuôn mặt anh ta đang phình đến độ bùng.

“Đã muốn kích động thành cái dạng này...” Tôi cười, ngón tay di di đồng thời cố ý chậm rãi liếm lỗ tai anh ta, “Muốn làm thì nói đi, không cần phải viện cớ...”

“Nói đúng, chính là muốn làm, còn muốn...” Vu Mục giúp tôi cởi áo khoác, cởi nút áo sơ mi, nhẹ nhàng lột áo ra, môi vừa nghiền cổ tôi vừa khép mở, “Làm một ít thứ đặc biệt...”

Hoàn toàn không cần hỏi anh ta “đặc biệt” là cái gì, bởi vì —— hai tay của tôi đã bị áo sơ mi trói lại sau lưng! “Buông! Vu Mục khốn kiếp! Tôi chưa từng làm như vậy! Sẽ chết người đó!” Tôi giãy giụa.

“Đừng lộn xộn...” Vu Mục để tôi nằm nghiêng, một tay mò vào trong quần tôi sờ soạng, đồng thời thanh âm khàn khàn phun ra bên tai tôi, “Chỉ cần em ngoan, tuyệt đối không thành vấn đề...”

“Không được! Anh... TMD anh dám động thêm một chút tôi sẽ không khách sáo đâu!” Tôi la to, “Cút ngay! Tôi nói thật đấy! Tôi sẽ không tha cho anh, tôi sẽ lột da rút gân anh, tôi sẽ đem anh đi hầm canh, tôi muốn ăn canh rắn!” Gấp gáp không nghĩ ra lời nào, hồi nhỏ xem “Na Tra náo hải” liền nhớ kỹ một câu như vậy “lột da rút gân người”, không nghĩ tới hôm nay lại dùng ở đây!

Vu Mục liếm ngực tôi, cúi đầu cười, ngón tay ở trong cơ thể tôi xoay tròn: “Không thành vấn đề, lập tức sẽ để em “ăn”... Em thật tinh mắt, đại bổ đó...”

“Cuồng tình dục ngu ngốc... Anh... biết rõ... tôi... không phải... ý này...” Chết tiệt, thứ SM này là ai phát minh ra vậy?! Đồ vô trách nhiệm! Đánh chết tôi cũng không tin dưới tình huống này mà tôi còn có cái gì khoái cảm, cánh tay... cánh tay đã đau muốn chết!

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, Vu Diệu hiển nhiên mới từ trường học về, nó cúi đầu vừa cởi áo khoác ngoài vừa lẩm bẩm: “Vu Mục hôm nay là sinh nhật của anh, chúng ta đi đâu ăn một bữa... A, xin lỗi!”

“Vu Diệu, cứu mạng!” Tôi bất chấp thể diện cầu cứu Vu Diệu. Thằng nhóc chết bầm này vừa đóng cửa vừa nói: “Ha ha, em sẽ không quấy rầy các anh đâu, cứ yên tâm! Vu Mục, sinh nhật vui vẻ nha!”

... Thằng khỉ! Nó... Nó đây là cách trả thù ác độc nhất!

hơ hơ, hên là cảnh abc nó dừng ở đây, nó mà đi tới xyz thì mấy tháng sau mấy bạn mới đc coi đó =3= mới đầu đọc cái chỗ cánh tay, cứ tưởng là bạn Mục bạn í chơi nguyên cánh tay chứ, may là chỉ là em Đông ẻm đau tay thôi, hết cả hồn *vuốt trán*

5. Chương 5

Đầu tiên, tôi phải nói rõ là SM hôm qua đã kết thúc thất bại, cậu ấy rất cục vãn ngoan ngoãn cởi bỏ dây trói cho tôi, chuyện nhận lỗi dĩ nhiên không cần phải nói. Vu Mục buồn bực đến nửa ngày, nhưng tôi không thể thông cảm cho cậu ta, chuyện này chỉ có thể nói là do Vu Mục không chịu động não. Ngẫm lại xem, hai đại nam nhân thể trạng tương đương, nếu không thể hòa hợp nhận thức, ai nghĩ đến SM cũng đều là hi vọng hão huyền.

Tối qua sau khi làm xong Vu Mục liền ngủ, nhưng tôi bị sinh nhật của cậu ấy khuấy động tâm tình, tư tưởng hậu (nghĩ trước nghĩ sau) không thể ngủ được. Loài người chúng ta thường gọi sinh nhật của mình là “ngày vượt cạn của mẹ”, từ đó có thể thấy thân thể loài người sinh ra toàn bộ dựa vào nỗ lực bằng máu và mồ hôi của mẹ. Còn gia tộc của Vu Mục sẽ không có chuyện như vậy, nhớ rõ cậu ấy từng nói với tôi, mẹ cậu ấy tính toán ngày sinh, đến ngày thì vào bệnh viện phụ sản nằm hơn năm tiếng sinh ra hơn năm mươi cái trứng, sau khi kiểm kê số lượng thì đem tất cả trứng nguyên trạng trong một cái thùng giữ nhiệt lớn —— trên thùng còn vẽ một chữ thập đỏ, viết: hàng dễ vỡ, xin cẩn thận. —— giao cho bệnh viện rồi đi mất.

Chuyện còn lại là dựa vào bản lĩnh của mấy quả trứng này, việc y tá sản khoa của bệnh viện phải làm chỉ là chờ từng con rắn nhỏ phá vỏ chui ra, dựa theo thứ tự trước sau mà dán số hiệu lên đầu của chúng, tiếp theo chờ ba ngày sau mẹ của lũ rắn sẽ đến đếm đủ số lượng hoàn thành giao nhận.

Còn trong đầu tôi lại thoáng hiện ra hình ảnh như vậy: tiểu Vu Mục cuộn tròn thân mình trong vỏ trứng nhỏ xíu chỉ vừa đủ nằm trải qua thiên tân vạn khổ, phá tan gông cùm xiềng xích, tựa như Bàn Cổ ở trong thời kỳ hỗn mang cầu sinh tồn và vô số tiên liệt ở trong trầm mặc đã chọn bạo phát... cuối cùng vào lễ tình nhân khi ánh tịch dương đầy màu hoa hồng đang chiếu xuống thì cậu ấy bước ra thế giới này! Sau đó, mở to đôi mắt ngập nước, trên đỉnh đầu lóe lên ánh sáng của con số “35”, bắt đầu bữa tối thứ nhất của mình.

Xoay người đối mặt với Vu Mục — sau khi cả thành phố bắt đầu cung cấp nhiệt thì trong phòng luôn ấm áp, cho nên trước mặt tôi là một khuôn mặt có thể nói là đẹp trai. Tôi đem cánh tay khoát lên trên người cậu ấy, tay vỗ vỗ lưng cậu ta theo nhịp điệu — giống như được mẹ ru ngủ trước đây vậy. Hải tử đáng thương, không có cha mẹ ruột lo lắng chăm sóc, không có cất tiếng khóc đầu tiên... Anh chính là cứ như thể không chút sợ hãi bước vào thế giới xa hoa này.

Càng tự suy nghĩ như vậy tôi càng cảm thấy hành động của tôi có chút không đúng, dù sao sinh nhật vào ngày lễ tình nhân cũng không dễ có, tôi chưa chuẩn bị lễ vật gì liền đã thất lễ, còn ít nhiều phá mất hưng trí SM tôi của người ta (= =). Làm BF như này quả thực phải gọi là thất bại!

Buổi sáng sau khi thức dậy tôi liền ôm Vu Mục một cái, nói: “Cậu này hẳn là nên nói hôm qua: sinh nhật vui vẻ.” Vu Mục nháy mắt tâm tình tốt hẳn, cảm động nói cảm ơn! Nhìn thấy người này dễ dàng thỏa mãn như thế, tôi lại động lòng trắc ẩn, nhất thời xúc động hào khí can vãn nói: “Đêm nay sẽ bổ sung quà sinh nhật cho anh!”

Nói là tự mình nói nhưng tôi thật sự không biết nên tặng quà gì cho Vu Mục. Một người minh tư khổ tướng (đau khổ suy nghĩ) cho tới trưa cũng không có kết quả, muốn hỏi đồng sự lại cảm thấy rất mất mặt — Hạ Thu Đông xông pha tình trường như thế nào lại đi phiền não loại chuyện nhỏ như này?! — hướng chỉ trong đám đồng sự không hề thiếu những nhân vật như Chu Kim Bảo tự suy diễn tự cho là đúng tự gây phiền phức, trải qua “sự kiện thận bảo” ngày hôm qua tôi đã sợ tới già rồi!

Thừa dịp không ai chú ý tôi trộm lên mạng — trên QQ của tôi có một người bạn tốt thường hay lên mạng kêu là Dao Dao, rất tinh quái, lại có chuyên môn, là một nhân tài — tính tình cũng đã hơn một năm không lên mạng, không biết đã bị đưa vào sổ đen hay chưa, trong lòng một nửa không yên một nửa lại hy vọng.

Chim cánh cụt “Ta là công ta sợ ai” của tôi xoay xoay lên mạng — nickname này tôi vẫn không sửa mặc dù dựa vào tình trạng hiện giờ thì tên này có chút không phù hợp thực tế — sau đó tôi vui mừng phát hiện đầu con mèo tên là “Dao Dao” ngay tại đầu cột “bạn tốt” lóe sáng. Đầu tiên là gửi một câu ân cần thăm hỏi qua, sau khi đã nói nhảm thiên nam hải bắc thì tiến vào vấn đề chính.

Bởi vì bạn ảo đã lâu không liên hệ, tôi chọn chút điều đơn giản có thể nói để giới thiệu sơ qua Vu Mục, sau đó cùng Dao Dao bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Quà sinh nhật đầu tiên Dao Dao nghĩ đến là tôi — theo nàng nói thì 90% tiểu thuyết đam mỹ đều viết như vậy. Nhưng là sau khi phân tích chi tiết, tôi phát hiện hành động đem mình lột trần nằm trên giường bình thường đều là độc quyền của 0. Pass! Tuy rằng đến bây giờ tôi vẫn chưa thượng được Vu Mục, nhưng tôi tin khó khăn này chỉ là tạm thời!

Dao Dao sau khi tưởng thật mà suy xét điều kiện tiên quyết tôi là công, lại hiển một kế khác: chuốc rượu — theo nàng nói 90% 0 là thập phần mẫn cảm với cồn, một hơi đã say, sau khi say thì liền can đảm e thẹn có thể ăn được... Dao Dao gửi một đoạn H văn sau khi say rượu để làm bằng chứng lập luận này, hơn nữa còn yêu cầu sau khi chuyện thành công tôi ghi lại một đoạn âm thanh lúc đó cho nàng nghe làm tạ lễ. Đây... Vu Mục đích thật là đối cồn thập phần mẫn cảm, nhưng cậu ta sau khi uống rượu sẽ biến thành xà — ngay cả hùng hoàng cũng bỏ bớt — đến lúc đó cho dù cậu ta có can đảm e thẹn có thể ăn được thì tôi cũng vô phương hạ thủ! Đánh chịu, cái này cũng pass!

Dao Dao nói cậu quả thật là người khó chiều! Vậy cậu ta cảm tình con gì? Dựa theo cảm tình mua một món đồ chơi bằng nhung là được, 90% 0 tính tình đều giống nữ giới, thích món đồ chơi nho nhỏ! Cái này lại làm khó tôi, Vu Mục nhà cậu ta hình như không có mười hai con giáp, ai biết cậu ta cảm tình con gì.

Dao Dao nổi giận, quên đi khỏi tặng nữa, hai người các cậu đã lớn như vậy còn mừng sinh nhật cái gì?! Tôi nói cô nãi nãi bớt giận, hải tử này từ nhỏ đã không được hưởng cảm giác ấm áp của gia đình, cũng chưa

từng tổ chức sinh nhật, tuổi thơ rất đáng thương, cho nên phải nhất định có quà cho cậu ấy.

Dao Dao thở dài, nếu là một hài tử bất hạnh vậy mua một con thú nhỏ dỗ cậu ta đi, thú cưng là nguồn cung cấp ấm áp vô điều kiện đủ để bù đắp thiếu thốn tình thân, tiểu hài tử chưa từng nuôi thú cưng là đáng thương nhất! Cố vấn đến đây kết thúc, đại ca bye bye!

Còn chưa kịp nói hẹn gặp lại đã thấy cái đầu mèo mất màu nhanh như chạy nạn.

Thú cưng? Động vật nhỏ? Có vẻ khả thi. Tôi trước đây cũng từng nuôi qua một con chó sói rất lớn, bởi vì nó gần như lớn lên cùng tôi nên tôi coi nó như anh em thân thiết, có ủy khuất thì ôm nó thổ lộ, lúc cao hứng thì cùng nó vật nhau đùa giỡn, đương nhiên, còn có sai nó đi khi dễ Chu Kim Bảo... Vu Mục vì thân phận đặc thù, từ nhỏ đã phải ra vẻ trưởng thành, hiển nhiên sẽ không trải qua những điều thế này... Tôi quyết định rồi! Cho cậu ấy một con chó nhỏ, bổ khuyết lỗ hổng thời thơ ấu của cậu ấy!

Giờ tan tầm tôi lái xe tới “Ái khuyến nhạc viên”, cân nhắc giá cả rồi nhan sắc của mỗi con chó, rốt cục chọn một con Miniature Pinscher —— trong nội thành không được nuôi chó lớn, cho nên giống chó có vóc dáng nhỏ như này là thích hợp nhất.

Quét thẻ tín dụng, hoàn thành các loại giấy tờ chứng nhận xong, nhân viên cửa hàng nhét con chó nhỏ vào một cái lồng bằng tre đưa cho tôi.

Đem lồng tre để vào chỗ ghế phụ sau đó mở động cơ, con chó nhỏ trong lồng không an phận cứ nhích tới nhích lui, tôi mở lồng, xoa xoa cái đầu nhỏ đang lộ ra: “Tiểu cầu tử, ngồi yên một chút!”

Chó con liếm tay của tôi, vui vẻ kêu uông uông, đáng vẻ lấy lòng, tôi tiếp theo giáo huấn nó: “Nhớ kỹ, mày là quà sinh nhật! Phải làm cho Vu Mục thích mày, làm đại tác gia cho mày một cái tên thật hay!”

Chó con ra đời chưa lâu, không biết lời của tôi nó có thể hiểu được mấy phần.

Mang theo lồng chó lên lầu, trước tiên để ở huyện quan —— chốc nữa mới kêu Vu Mục tự mình ra xem, cho cậu ấy một kinh hỉ!

Vu Mục đang ở phòng khách xem TV, tôi không quấy rầy cậu ta, im lặng tiêu sái đi qua ngồi ở bên cạnh, tưởng tượng bộ dáng của Vu Mục sau khi thấy chó con trong lồng tôi thật là đắc ý.

“Nhìn kìa, Thu Đông, thật nhiều mỹ nhân kêu gọi a.” Vu Mục nhìn chằm chằm màn hình TV cảm khái không thôi, “Anh cá là mấy cô nàng rất coi trọng người quay phim này, nếu không sao lại tao thủ lộng tư (nghĩa là lấy ngón tay vuốt tóc, bày các loại tư thế, ý chỉ cố ra vẻ phô bày phong tình) như thế!” Tôi tò mò nhìn một chút, chỉ thấy đang chiếu trên màn hình là chương trình thể giới động vật, một con đại mãng xà vằn đỏ đang đối diện màn hình thè lưỡi.

Tôi nhún vai không nói gì, không biết nên đánh giá như thế nào.

Vu Mục không nhận được phản hồi tích cực từ tôi, vươn cánh tay kéo tôi vào trong lồng: “Ăn dấm chua sao?”

“Không có.” Đây là nói thật, tôi ăn dấm chua với một con rắn trên TV kiểu gì đây? Chẳng lẽ anh trông đợi tôi đối với lương tâm mà trả lời rằng: “Đúng vậy, con bé này thì đẹp ở chỗ nào?”

Nhưng Vu Mục hiển nhiên vẫn lo lắng: “Yên tâm, bộ tộc anh chỉ kết hợp với người trong tộc hoặc loài người thôi, những loài khác bọn anh cũng có thưởng thức, nhưng chắc là không có... động tâm...” Vừa nói vừa hôn lên cổ của tôi.

“Vu Mục... Đừng rộn.” Tôi huy động tay chân giãy dụa, lại bị Vu Mục quấn chặt hơn —— tôi đột nhiên nhớ ra đây là tập tính của xà: con mồi càng giãy dụa chúng nó càng dùng sức, đến khi đem xương cốt của con mồi đều quấn nát mới thôi! “Vu Mục...” Tôi khó khăn thở trong nụ hôn chuẩn mực của một con rắn, “Giết người a...”

“Sao vậy?” Vu Mục nhanh chóng dừng lại động tác, “Có phải anh dùng sức quá hay không? Có làm em bị thương không?”

“Hoàn hảo, còn sống.” Tôi chống hai tay trước ngực cậu ta tận lực giữ một khoảng cách, “Tôi mua cho anh một món quà sinh nhật, đoán xem là cái gì?”

“Thật sự không có chuyện gì chứ? Để anh kiểm tra xem...” Vu Mục hoàn toàn không nghe lọt lời của tôi, lại đem tôi ôm vào trong ngực sờ tới sờ lui, “Trị không tốt sẽ bị nội thương...” Nói xong liền cởi quần áo của tôi, hôn tới tấp, quần lẩy hô hấp của tôi.

Tiếng lách cách lách cách truyền tới —— đoán là chó con chờ sốt ruột, lấy móng vuốt cào vào lồng phát ra tiếng động. Vu Mục đành chỉ động tác, nằm đè lên ngực của tôi, ngẩng đầu: “Tiếng gì vậy?”

“Quà.” Tôi cười cười, đem Vu Mục đẩy dậy, “Ngay tại cửa, tự mình đi xem đi!”

Vu Mục ánh mắt sáng long lanh, hôn tôi một cái rồi phẩn chấn đi ra cửa, tôi rót chén trà bưng lên uống một ngụm lớn, đứng thẳng tai chuẩn bị nghe tiếng khóc cảm động của Vu Mục, nói không chừng Vu Mục say mê ôn nhu săn sóc của tôi, đêm nay liền cam tâm tình nguyện để tôi thượng... Hắc hắc!

“Không thể nào...” Lúc nghe thấy tiếng hô tôi nhin không được kêu hồng bét, lật đặt đứng dậy, ba bước thì chỉ hai bước đã chạy đến huyền quan.

Vu Mục đứng ở chỗ cách lồng tre 1m, thực vô tội hướng tôi mở ra bàn tay: “Anh chỉ mới mở cửa lồng.”

Tôi nhìn thoáng qua chó con trong lồng tre, chỉ thấy nó lui vào trong góc, gừ gừ phô trương thanh thế, nhìn thấy tôi liền chuyển thành một trận rên ư ử thê thảm.

Tôi đau đầu, thiên tính vạn tính tôi lại xem nhẹ vấn đề quan trọng nhất —— chó ngoài khứu giác còn có trực giác của động vật! Đứng trước mặt Vu Mục, tôi và mọi người đều nhìn thấy đây là một nam nhân cao lớn; nhưng con chó nhỏ nhìn thấy lại là một con... rắn đen không lẫn vào đâu được!

Tôi và Vu Mục nhìn nhau cười khở, tôi nói với cậu ta, thật có lỗi.

Vu Mục lắc đầu không sao cả mỉm cười: “Cảm ơn món quà của em!” Cậu ta cúi thấp đầu nói vào bên tai tôi, “Sinh nhật vốn đều chỉ có một mình anh, sau đó Vu Diệu có thời gian thì thỉnh thoảng sẽ cùng chơi với anh. Lần này sinh nhật có em, còn lo lắng chuẩn bị quà cho anh như vậy. Anh đã cảm động muốn chết rồi!”

Tuy rằng Vu Mục nói không có gì, tôi vẫn nghe được cô đơn trong giọng nói của cậu ấy, nhin không được kéo cậu ấy xuống hôn không dứt, ngầm hạ quyết định: Vu Mục yên tâm, lễ tình nhân sang năm tôi nhất định sẽ tặng anh —— ai có thể nói cho tôi biết rắn thích cái gì không??

“Thu Đông...” Vu Mục cười, “Tối nay ăn cơm trễ được không?”

Tôi gật đầu, hai người không chút kiêng dè lẫn xuống sàn nhà bắt đầu lôi lôi kéo kéo.

Lúc vô ý lại nghe thấy tiếng tru khi có khi không của chó con, trong lòng tôi thở dài, chó con xui xẻo, ca ca thực xin lỗi mày, hôm nay xem như cho mày mở rộng tầm mắt! Tao nhất định chịu trách nhiệm tìm cho mày một chủ nhân tốt...

Vì không thể yên tâm để chó con và Vu Mục cùng ở nhà, tôi mang lồng tre đi làm, vào văn phòng thuận tay đem lồng nhét xuống gầm bàn. Chín giờ kém năm, các đồng nghiệp đã gần đến đủ, tôi thanh thanh cổ họng lớn tiếng nói: “Mọi người giúp tôi một chút, chỗ tôi có một con chó con, có ai muốn nuôi không?”

Hô một cái đã có một đồng người vây quanh, tranh nhau nửa ngày Pinka Tước Bình trúng tuyển. Tiểu nha đầu ôm tiểu cầu tử xinh đẹp nhà chúng tôi: “Đây là một con Miniature Pinscher thuần chủng đó! Đông ca sao anh tốt quá vậy, như thế mà bỏ được à?”

“Hôm qua cho nó ở thử một đêm, kết quả là nhà bọn anh không hợp điều kiện, nuôi không được.” Tôi cũng không có biện pháp giải thích nhiều hơn.

“Ha ha, có phải BF của anh không cho nuôi không?” Pinka hỏi.

“Àn, gần như vậy.” Không phải cậu ta không cho nuôi, mà là tôi không xác định được chó con này nếu mỗi ngày phải cùng mãnh thú ở chung dưới một mái nhà thì có thể giữ vững được bao lâu, nhưng tôi chung quy không phải bộ đội 731 (đơn vị bí mật của quân đội hoàng gia Nhật Bản, đã tham gia phát triển vũ khí sinh học và tiến hành thí nghiệm trên người trong thế chiến thứ hai) muốn làm thí nghiệm, nên cho nó một con đường sống thôi.

“Em biết mà, BF của anh nhất định là loại người lòng đồ kị đặc biệt nặng, anh xem đi, còn đi tranh giành tình cảm với Đậu Đậu của chúng ta!” Mới có một lát mà Pinka đã cho chó con một cái tên hân hoi, ôm nó vào trong ngực nựng tới nựng lui, “Bảo bối ngoan, chúng ta đừng nên làm bóng đèn điện (người thứ ba phá hỏng chuyện tốt) nhà người ta, có mẹ đây thương con là được!” Đậu Đậu dùng đầu cọ cọ vào mặt Pinka.

Chứng kiến một màn mẫu tử tình thâm này thật khiến tôi cảm động từ tận đáy lòng.

Ngày hôm sau Pinka tìm tôi nói: “Đồng ca, Đậu Đậu của chúng ta sao lại nhát gan quá vậy, hôm qua làm thế nào cũng không chịu ra khỏi cái ổ nhỏ của nó, trốn ở bên trong đến tiếng cũng không kêu.”

“Do nó sợ người lạ đó, hai ngày nữa thì sẽ quen thôi, đừng lo.” Tôi làm bộ nghiên cứu giấy tờ nhiệm vụ không dám ngẩng đầu nhìn cô nàng.

“Là vậy sao...?” Pinka bán tín bán nghi, xong còn nói, “Ồi chao đúng rồi, còn có a, hôm qua em lấy sợi len cho nó chơi...”

“Sợi len?” Tôi giật mình nhìn Pinka, “Em...” Cô ấy có phải đã biết cái gì hay không? Cô ấy là đang ám chỉ tôi gì đó?

“Bởi vì em vốn có nuôi một con mèo mà, anh biết đó, loại thú nhỏ như mèo thường thích nghịch sợi len, cho nên em thành thói quen thôi!” Pinka le lưỡi, “Anh đoán thử coi? Làm Đậu Đậu bị dọa đến mức chảy nước mắt luôn! Trời ơi, Đồng ca, em không biết chó mà cũng có thể chảy nước mắt đó! Đồng ca em hỏi anh, Đậu Đậu ở nhà các anh cả đêm, anh dày vò nó như thế nào vậy?”

“Hảo muội muội, tha cho anh đi! Anh xem mạng sống của Đậu Đậu nhà em còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, làm sao có lá gan đi khi dễ nó?”

“Vậy... không phải là BF của anh...”

“Không có không có, anh cam đoan anh ấy là người bình thường, anh ta tuyệt đối không phải...” Suýt nữa nói ra hai chữ yêu quái thì sực nhớ tới căn bản không ai biết bí mật của Vu Mục liền dừng ngay, “Anh, anh là nói anh ấy ôn nhu lương thiện, luôn cùng thiếu gia Đậu Đậu tương kính như tân!” (tôn trọng nhau như khách)

Pinka bị tôi trách móc kinh sợ đến ngây người, tức thì lại cười rộ lên: “Đồng ca, anh nhìn anh coi, bệnh vực BF của mình như vậy! Khi nào thì thà rằng ủy khuất chính mình cũng phải cho anh ta đầy đủ thể diện vậy, mẹ của em nói, lão bà như vậy là khiến người yêu thương nhất đó!”

Trong phòng làm việc một trận cười vang, tôi vung [tuyển tập tư liệu thiết kế] nặng 5 cân (2,5 kg) lên làm bộ muốn đánh cô nàng: “Không có việc gì mà dám bắt anh của cô phải luyện mồm mép, muốn chết hả!”

Trong phòng chủ nhiệm phát ra một tiếng ho khan giả vờ, mọi người nháy mắt im lặng.

Hoàn hảo hữu kinh vô hiểm! (có kinh sợ không có nguy hiểm) Tôi nhìn Pinka chạy nhanh về bàn làm việc của mình trong lòng rốt cục cũng ổn định.

Sẩm tối về nhà thì thấy Vu Diệu đang xếp bằng ở trước TV xem [Linh hồn hung ác đêm khuya], không bật đèn, trong phòng khách u ám tĩnh mịch. Da đầu tôi run lên một trận, đoạt lấy remote đổi kênh: “Đi phụ anh của em nấu cơm đi!”

“Em không làm, anh của em là cam tâm tình nguyện bị anh nô dịch, em dựa vào cái gì mà tự ngược đãi mình chứ?” Vu Diệu vừa nói vừa cướp lại remote, “Đưa cho em! Em đang xem hay mà!”

“Đây là nhà anh! Anh đang chờ xem [Tân Bạch nương tử truyền kì].” Tôi ấn Vu Diệu ngồi xuống bên cạnh cùng xem: “Em xem đi, rất có ý nghĩa! Là chuyện kể về một con bạch xà biến thành cô nương báo ân!” Tôi lời ít ý nhiều đem cổ sự này kể cho nó nghe.

“Hử, không phải là [Bạch xà truyện] sao, em biết. Bạch xà kia cũng là người trong bộ tộc em.”

“A? Thật sao?” Truyền thuyết vậy mà là thật, tôi hết sức kinh ngạc, nhưng lại có chút khó hiểu, “Vậy người trong tộc em tại sao nhìn thấy cô ấy chịu khổ như vậy cũng không quan tâm? Em xem cái tên Pháp Hải kia, rõ ràng là người xuất gia mà lớn lên lại hung thần ác sát! Anh muốn tộc các em nhất định không được

tha cho Pháp Hải! Phải phát động chiến tranh, tiêu diệt hắn ta!” Nữ diễn viên diễn bạch xà tôi coi diễn thật tội nghiệp a.

“Thiết, anh thì biết cái gì, căn bản là không có chuyện như vậy.” Vu Diệu nói, “Bạch xà xứng đáng, cô ta là nhập cư trái phép bị phát hiện...”

“Nhập cư trái phép?!” Tôi há to miệng, không thể tin nổi!

“Đúng vậy. Pháp Hải lúc ấy là cán sự cấp cao điều khiển dẫn độ ngoại cảnh thuộc Cục quản lý xuất nhập cảnh của Bộ công an...” Vu Diệu nói ra một chuỗi danh hiệu thật dài.

“Bộ công an? Dẫn độ ngoại cảnh?” Miệng của tôi càng mở càng lớn, chắc, đây chính là tin tức nội bộ a! Đột nhiên biết được một sự việc ghê gớm như vậy thật khiến tôi hết hồn.

“Đúng vậy đúng vậy. Thu Đông, anh đừng có ngắt lời nữa, để em một lần nói cho xong được không?” Vu Diệu không kiên nhẫn dùng tay ra hiệu, tôi nhanh nhẹn gật đầu. Nó nói tiếp, “Lôi Phong Tháp kỳ thật là một thông đạo xuất nhập cảnh, sau vì bị các anh khai phá thành điểm du lịch, tính bí mật không còn như trước, nên bắt buộc dĩ phải bỏ đi.”

“Em... Vu Diệu em nói là sự thật sao? Em không phải là đùa giỡn anh đấy chứ?” Tôi vẫn còn bán tín bán nghi, “Kia, anh là người theo chủ nghĩa duy vật, những điều em nói cũng quá...”

“Anh không phải đều thấy bọn em sao? Bọn em không phải là tồn tại khách quan sao? Anh còn có cái gì không tin nữa?” Vu Diệu nhìn tôi xem thường.

Thật đúng là, bị kinh ngạc nên đã quên mất Vu Diệu là cái gì!

sao đạo này mình có duyên với mấy kiểu bóp méo cổ tích thế này =))))

6. Chương 6

“Ăn cơm!” Thanh âm của Vu Mục từ nhà bếp truyền ra, “Thu Đông, vào đây phụ đi.”

Nghe thấy mùi đồ ăn, cảm giác đói bụng càng chân thực hơn, tôi kêu Vu Diệu cùng bày chén đĩa, bưng đồ ăn.

“Khó thấy hai người nói chuyện cao hứng như vậy, vừa nãy nói gì thế?” Lúc ăn cơm Vu Mục hỏi.

“Nói chuyện bạch xà đến cùng là thế nào. Chuyện của bạch xà anh cũng biết đúng không? Sau khi nàng bị Pháp Hải bắt về thì bị trừng phạt gì vậy? Con của nàng và Hứa Tiên đâu?” Tôi liên tiếp đặt câu hỏi.

“Ha ha, đừng hỏi anh, những điều anh biết không nhiều hơn Vu Diệu bao nhiêu đâu — hồi đó môn lịch sử anh vốn không có học đằng hoàng!” Vu Mục nói tiếp, “Đúng rồi, buổi chiều Văn Trúc gọi tới bảo là có chuyện tìm em, giờ đó em còn chưa tan tầm, phỏng chừng buổi tối sẽ gọi lại.”

“Văn Trúc? Cô ta không phải là biên tập của anh sao? Tìm tôi làm gì?” Tôi nghĩ không ra.

Vu Mục lắc đầu: “Không biết, anh không có hỏi nhiều như vậy.”

“Hắc hắc, Thu Đông, coi bộ Văn Trúc là muốn kết thân với anh, cùng làm “bạn thân chốn khuê phòng” đó!” Vu Diệu dè hòng giả bộ nói, “Alô? Là Đông Đông sao? Cùng đi thăm mỹ không?”

“Vu Diệu! Em đi chết đi!” Tôi đá ghế, bắt đầu bóp cổ nó.

Vu Mục nhin cười đi can ngăn: “Được rồi được rồi, Thu Đông đừng ăn thua với con nít nữa, ăn cơm ăn cơm!”

Tôi vẫn chưa buông tha: “Tiểu tử, cậu đi tắm rửa sạch sẽ cho tôi! Tối nay tôi sẽ đem cậu làm, cho cậu cùng hai chị em Văn Trúc đi luôn!”

Một câu đã khiến cho Vu Mục mất hứng, hung tợn trừng tôi một cái: “Thu Đông!” Tôi nhanh chóng ngậm miệng, sợ cậu ta lại cho tôi là nhu cầu không được thỏa mãn.

Vu Diệu nhân cơ hội thêm mắm thêm muối: “Đường ca, anh nghe thấy rồi đó, tiểu tử quyến rũ em...”

Tôi vừa muốn phản kích đã thấy Vu Mục đánh đầu Vu Diệu: “Câm miệng! Sợ người khác cho em là người câm đem bán sao?”

“Yên tâm, sẽ không đem em làm người câm mà bán đâu, mà sẽ cho em làm cá chạch để bán! Đem làm mỗi câu cá đó!” Tôi cười lạnh, nhàn nhả ăn canh.

“Anh... Không cho phép anh xỉ nhục em như vậy! Em là xà!” Vu Diệu ánh mắt phẫn nộ như sắp phun lửa đến nơi.

“Hừ, em có gan thì cứ ở trên đường lớn gào hét như vậy đi! Nói cho mọi người biết em là xà đi!” Tôi khinh thường hừ một tiếng, “Tiểu cá chạch!”

“Được rồi đừng rộn nữa, thực chịu không nổi hai người các cậu, tại sao cứ thấy mặt nhau là cãi lộn vậy.” Vu Mục kệt giữa hai chúng tôi khó xử, sắc mặt quả thật không tốt.

Khi ăn cơm tôi cố ý tranh chấp đồ ăn với Vu Diệu, nhìn bộ dáng tiểu cá chạch tức giận đến nghiêng răng quả thật rất có cảm giác thành tựu. Báo ứng tới cũng mau, sau bữa cơm tối, Vu Diệu để trốn nhiệm vụ rửa chén đã cuống cuống chạy về trường học, còn Vu Mục thì nhốt mình trong phòng sách, chỉ còn mình tôi đứng trước bồn rửa chén tay chân luống cuống. Lương tâm lúc này mới nói với tôi: lần sau nhất định phải dùng thủ đoạn mềm mỏng hơn để trêu chọc Vu Diệu!

Thật vất vả dọn xong bàn ăn, vào phòng sách tìm tài liệu, Vu Mục mang tai nghe vừa nghe nhạc vừa viết gì đó, tôi im lặng ngồi ở một bên đọc sách. Hơn tám giờ tối điện thoại vang lên, tôi nhanh tay chụp lấy điện thoại bên cạnh.

“Alô?”

“Tiểu Đông, bây giờ nói chuyện có tiện không?” Văn Trúc ở đầu dây bên kia đang dùng sức gặm trái cây, nói năng không rõ.

“Tiện chứ, trong nhà chỉ có tôi và Vu Mục, anh ta đang gõ chữ kể bên, có gì mà không tiện?” Tôi rất lấy làm kì lạ.

“...Có thể đổi điện thoại không? Những điều tôi muốn nói đều không thể để Vu Mục nghe được...” Văn Trúc đã nhai xong trái cây trong miệng, thấp giọng nói.

“Nga...” Tôi liếc Vu Mục một cái, “Chờ tôi đổi máy phụ nói chuyện với cô.”

“Nói đi,” Cầm điện thoại ở phòng khách, tôi ngồi trên ghế sa lon nói, “Tôi đóng cửa phòng sách rồi, hiện giờ chỉ có mình tôi ở phòng khách thôi.”

“Là thế này, cậu cũng biết đó, tiểu thuyết Vu Mục viết trước giờ đều thuộc thể loại ám áp, nhưng trưởng ban biên tập lại thấy cần phải mở rộng phạm vi độc giả một chút, chúng tôi đã cân nhắc toàn diện các đặc điểm sáng tác của cậu ấy, nghiêm túc sàng lọc ra một ít tài liệu thực tế, quyết định...”

Tôi công nhận mỗi một từ Văn Trúc nói đều là tiếng Trung, nhưng tôi nghe đến lại không hiểu có liên can gì với mình, vì vậy không chút khách khí cắt ngang lời nàng: “Nói trọng điểm, Văn Trúc. Nói cô tìm tôi làm gì.”

“Là Vu Mục hiện tại đã gặp phải cổ bình (ý là bị mắc kẹt, cổ bình rất nhỏ không thể chui lọt), cậu ấy phải viết về cuộc sống và tâm lý mất mát u sầu của một người đàn ông sắp bị vợ mình vứt bỏ, sáng nay ban biên tập chúng tôi bàn bạc đến nửa ngày còn cho cậu ấy xem rất nhiều phim tài liệu gia đình, nhưng không có hiệu quả.” Văn Trúc cao giọng, “Tiểu Đông, cậu phải giúp chúng tôi! Cậu phải giúp Vu Mục!”

“Tôi? Tôi có thể hỗ trợ cái gì?” Trong lòng tôi nhin không được thăm nói, Vu Mục anh cũng thật xui xẻo, gặp phải biên tập như vậy, anh tần tần khổ khổ liều mạng sáng tác, thế mà còn bị cô nàng âm thầm gài bẫy.

“Ha ha, Tiểu Đông, cậu chỉ cần giả vờ ngoại tình là được!” Thanh âm của Văn Trúc chột rục sáng, “Rất đơn giản đúng không?”

“Không được!” Tôi từ chối lập tức, hoàn toàn không chừa đường thương lượng, Văn Trúc cô nhìn lầm người rồi, tôi chính là một nam nhân thuộc chòm xử nữ xứng danh si tình nha, độc chiêu này quả thực sẽ phá hủy hình tượng của tôi đó! Tôi ngược lại khuyên bảo Văn Trúc, “Tôi thấy chỉ là do cậu ta gần đây cứ buồn bực ở nhà nên không có linh cảm thôi, đợi hôm nào tôi rảnh đem cậu ta ra ngoài đi đi lại lại giải sầu sẽ không còn vấn đề đâu! Cô yên tâm đi!”

Văn Trúc vẫn chưa từ bỏ ý định, còn cố gắng nói mình đã lên kịch bản xong hết rồi —— trong ban biên tập mới có một tiểu nam hài tới thực tập cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho tôi, chỉ còn chờ diễn viên chính là tôi đây vào chỗ! Trời đất! Văn Trúc cô làm sao mà chuyên nghiệp vậy? Kiểu gì nghe thấy cũng thật giống như tú bà dắt khách kiêm phá hỏng hạnh phúc gia đình người khác nha?

Nhanh chóng nói tôi còn có việc, chào tạm biệt, cúp điện thoại!

Phải nói Văn Trúc hiểu tác gia cô nàng phụ trách còn hơn tôi, Vu Mục quả nhiên bị cái cổ bình này làm phiền. Tối hôm sau vì tăng ca nên bảy giờ hơn tôi mới về đến nhà, đã thấy Vu Mục ngồi yên trong phòng đọc sách tối om, nhìn màn hình máy tính xuất thần.

Tôi lặng lẽ đi đến bên người Vu Mục mở miệng: “Làm sao vậy?”

Vu Mục đột nhiên hoàn hồn: “A? Em về rồi à? Máy giờ rồi?”

“Bảy giờ rưỡi.” Tay của tôi khoát lên lưng ghế của Vu Mục, thấy rõ trên màn hình có mấy chữ “Mất mát! Phản bội! Thống khổ!” to đùng, trên bàn thì tràn ngập một đồng giấy viết bị vò nát, còn có thuốc lá đã cháy phân nửa —— cậu ta sẽ không hút thuốc đấy chứ.

“Đã trễ thế này rồi cơ à!” Vu Mục đứng lên, “Anh sẽ đi làm cơm ngay, đừng gấp, chờ một chút!”

“Tôi không vội,” Tôi nhìn Vu Mục vội vội vàng vàng có hơi lo lắng, thay quần áo xong vừa vào bếp thì thấy Vu Mục đang cắt khoai tây, “Anh chậm một chút, cẩn thận, tôi không có vội!”

Vừa nói xong thì nghe thấy một tiếng “Ai da”, vết máu đỏ tươi xuất hiện trên đầu ngón tay Vu Mục.

“Tổ tông của tôi! Ngài đây là muốn làm khoai tây trộn thịt rắn sao!” Nhanh chóng đem tay cậu ta rửa sạch dưới vòi nước, may là miệng vết thương không sâu, lục lọi hộp thuốc lấy ra miếng băng keo cá nhân băng bó xong xuôi, sau đó cởi tạp dề của cậu ấy quăng qua một bên, “Anh đứng qua một bên đợi đi, tôi nấu cơm!”

Hết đau Vu Mục tỉnh táo hơn, đứng bên cạnh nhìn tôi bận rộn. Dao phay trong tay tôi tung bay cao thấp, độ dày từng miếng khoai tây đều bằng nhau, mỏng đến gần như trong suốt, cậu ta nhìn không được khen: “Em được lắm! Đây cũng không phải là công phu có thể học được ngày một ngày hai!”

“Đây là tôi đặc biệt luyện đấy.” Tôi nhất tâm lưỡng dụng vừa thái rau vừa nói chuyện, “Lúc đi quân sự, tôi không muốn luyện chiến thuật nên đã chủ động đề xuất được vào nhà bếp giúp việc, chuyên xắt miếng dưa muối a!”

Vu Mục gật gật đầu, hai tay ôm ngực cười: “Vậy sao bình thường em thấy anh một mình nấu cơm cũng không đến giúp? Làm anh tưởng em cái gì cũng không biết.”

“Xem thường tôi à! Tôi là sợ mỗi tháng chỉ lấy anh ít tiền nhà như thế, nếu không để anh làm chút việc thì anh có thể nào không biết xấu hổ mà còn trọ tiếp?” Tôi đem khoai tây cắt xong, rửa sạch chuẩn bị nồi để xào.

“Sao lại nói như thế, Thu Đông,” Vu Mục giúp tôi gỡ tạp dề, khê cần vào vành tai tôi, “Đến ngay cả phục vụ tình sắc anh cũng cung cấp đủ, người ở chung tốt như vậy em có thể đi đâu tìm chứ...”

Tôi muốn cãi lại “Phục vụ tình sắc của anh căn bản không đủ bù tiền thuê nhà!” nhưng nhanh chóng nghĩ xúc động như thế thì kết cục nhất định là tôi chịu thiệt, vì vậy ngậm chặt miệng không nói lời nào.

“Như thế nào không lên tiếng?” Vu Mục dường như nhìn thấu tâm tư của tôi, “Nếu không hài lòng với phục vụ của anh thì cứ nói, dù sao em cũng là khách quen, anh sẽ dựa theo yêu cầu của em mà cải tiến...” Cậu ta vừa nói vừa khẽ cắn vành tai của tôi, môi lướt qua cổ, sau đó một tay không yên phận nắm lấy cằm tôi, gặm nhấm đôi môi.

Tôi nghĩ cậu ấy có tâm tình ba hoa thế này cũng là chuyện tốt, cứ để cậu ấy đắc ý trong chốc lát đi! Vì vậy cũng phối hợp ôm lại, liếm liếm bờ môi cậu ta, sau khi đầu lưỡi hai người chào hỏi nhau xong thì tôi đẩy ra: “Được rồi được rồi, tôi đói bụng rồi.”

“Anh cũng vậy.” Vu Mục dùng ngón cái vuốt ve xương quai xanh của tôi, híp mắt nhìn.

“Tiên sinh, chúng ta hình như đang nói hai chuyện khác nhau. Đừng quyến rũ tôi nữa, ăn cơm trước đi!” Đối với tôi mà nói, đói bụng luôn chiến thắng “đói khát”. Cho nên tôi rất lý trí đứng xào rau, Vu Mục vẻ mặt không vui đứng xem bên cạnh. Khi đồ ăn sắp được thì tôi nêm muối và bột ngọt, dù sao cũng đã lâu không nêm nếm nên không tự tin cho lắm, tôi gấp một đũa đồ ăn đưa tới bên miệng cậu ta hỏi, “Có mặn quá không?”

Vu Mục thờ mặt nếm thử, lắc đầu. Tôi không yên tâm, tự mình nhai thử một miếng xác nhận hương vị. Thành linh bị Vu Mục ôm lấy, tay run lên đũa rơi xuống mặt đất, bên tai là hô hấp ầm ập của cậu ta: “À... chính là như vậy, quá hạnh phúc.”

Tôi sững sốt một chút, lại tựa hồ nghe thấy Vu Mục thực ảo não nói tiếp: “...cho nên mới không viết được...”

Tôi cười khổ, nói vậy, Vu Mục viết không được thật đúng là trách nhiệm của tôi, khó trách Văn Trúc muốn tôi giúp đỡ.

Một thời gian trước tôi có giúp sở thú của thành phố vẽ một bản thiết kế phong cảnh, kiếm được tiền còn đồng thời lấy được tấm vé tham quan. Tuy rằng nghĩ đến việc mang Vu Mục đi vườn bách thú có lẽ sẽ khiến cho tiểu động vật bị hoảng sợ, nhưng nghĩ đến phong cảnh ở đó không tồi, chúng tôi coi như đi chơi xuân, quây nhiễu động vật nhất gan ngắm phong cảnh cũng tốt. Năm nay vẫn chưa cùng Vu Mục đi đâu chơi hết.

Vu Mục nghe xong kế hoạch của tôi cũng rất cao hứng, chúng tôi quyết định hai ngày nữa đến cuối tuần sẽ xuất môn.

Ông trời thật không tốt, chủ nhật đã bắt đầu nổi gió lớn, chúng tôi hơi do dự nhưng vẫn theo kế hoạch xuất phát.

Vì lý do thời tiết nên trong vườn thú có rất ít người. Nói ra thật xấu hổ, tôi không quan tâm đến trò đùa dai của mình, kích động đem Vu Mục đi khắp nơi hù dọa lạc đà, ngựa vằn... chơi đến bất diệc nhạc hồ, Vu Mục trước nay luôn chủ trương hòa vi quý, không cần thận lại trở thành đồng phạm của tôi, quả thật là không biết làm sao.

Gió thổi càng lúc càng to, tôi thấy cách đó không xa có một tòa nhà cao lớn, đoán có lẽ là nhà hươu cao cổ, liền dẫn đầu chạy qua đó tránh gió.

Đi vào vừa thấy hóa ra là nhà rắn! Có hai tầng, bốn phía là hồ thủy tinh được khảm vào trong tường, chủ yếu là rắn nhỏ. Chính giữa là một không gian chung bị một cái lồng thủy tinh vây lại, bên trong có cây cối cao thấp chằng chịt — và rất rất nhiều măng xà cực lớn. Ở trong này cũng tốt, không cần lo sẽ dọa đến mấy con thú. Chúng tôi ở trong phòng triển lãm hơi tối chậm rãi đi lại, tôi cẩn thận xem lời giới thiệu trên mỗi tấm bảng hiệu, xem đến say sưa.

Đi hết một vòng mới phát hiện Vu Mục đã sớm không còn ở cạnh tôi, mà là đang đứng bên cạnh cái lồng thủy tinh lớn ở giữa phòng.

Không biết Vu Mục đang nhìn cái gì, tôi đi qua chọc chọc tay cậu ấy, gọi chút chú ý: “Uy, ngăn ngor cái gì vậy? Tôi cần đi tình biệt luyện (dời tình cảm, hết tình yêu) a! Nhìn đi, chính là nó!”

Tôi chỉ vào con đại măng xà lớn nhất trong nhà triển lãm.

Vu Mục cười khổ một chút: “Em sẽ không, ông ấy ít nhất cũng sáu mươi tuổi rồi. Làn da bảo dưỡng hoàn hảo là bởi vì ông ấy đã ở trong này cả đời.”

Tôi không biết nên nói cái gì, xấu hổ quay đầu nhìn sang bên cạnh, lại một lát sau, Vu Mục dắt tay tôi: “Đi thôi, nên trở về nhà rồi.” Tôi nhìn xung quanh, may mà lúc này bên trong nhà rấn chỉ có tôi và Vu Mục, tôi được một tác lại muốn tiến một thước cầm lại tay cậu ta. Tay Vu Mục giống như bình thường nhiệt độ hơi thấp, tôi lại nắm chặt thêm một chút, móc lấy ngón tay của cậu ấy, tưởng tượng tay hai người đang là bộ dáng đang ôm nhau.

Cậu ấy cúi đầu, lấy tay đo khoảng cách giữa chóp mũi hai người: “10cm, khoảng cách của hạnh phúc.” Đó là tôi nói cho cậu ấy biết, tôi đã từng đọc qua một báo cáo tâm lý học nói khoảng cách giữa người với người trong vòng 10cm là phạm vi thân mật.

Tôi cười lắc đầu, dùng tay còn lại câu lấy cổ cậu ta, dùng sức hôn lên môi cậu ấy, biến hóa góc độ, khiêu khích khi có khi không, đầu lưỡi miêu tả bờ môi cậu ta: “Đây mới là khoảng cách của hạnh phúc.”

Cho dù không có ai, nơi này dù sao cũng vẫn là chỗ công cộng, lúc bình thường đánh chết tôi cũng không làm loại động tác kích tình này. Nhưng hôm nay, bàn tay Vu Mục tôi nắm thủy chung không có dấu hiệu ấm lại, tuy rằng biết tâm tình u sầu thì có lợi cho chuyện sáng tác trước mắt của cậu ta, nhưng tôi vẫn không đành lòng nhìn cậu ta mang về mặt ngục tốt. Sau khi hôn xong còn tặng thêm một cái ôm ấm áp.

Từ trong cổ họng Vu Mục phát ra tiếng cười trầm thấp, trong nhà rấn không có một bóng người, chúng tôi ôm nhau rất lâu.

Ngực của tôi cảm giác được trái tim Vu Mục đang mạnh mẽ đập, tôi không thể phỏng đoán giữa cậu ta và mấy con thú coi như có một nửa tộc với cậu ta có trao đổi gì không. Tôi không muốn hỏi, chẳng qua là đột nhiên cảm thấy, vì sự tồn tại của Vu Mục, tôi và những sinh mệnh trong mấy thân cây đất cát nhân tạo giữa lòng thủy tinh này cũng có quan hệ thân duyên gián tiếp nào đó.

Vu Mục —— là nửa người nửa rấn biết biến hình, cậu ấy liệu có ý kiến gì việc chúng tôi đối xử với loài rấn và những loài khác như vậy không?

Chơi mệt xong ăn cơm ở ngoài, về đến nhà Vu Mục lại tiếp tục nghe nhạc viết văn, tôi lại xem tập tài liệu, giấy tờ nhiệm vụ của tôi. Trong phòng đọc sách không khí bình thần.

“Thu Đông, em thấy chuyện lãng mạn nhất là chuyện gì?” Vu Mục tháo tai nghe hỏi tôi.

Sao đột nhiên lại đi hỏi vấn đề này? Tôi nghĩ, không phải là lại nghe thấy mấy thứ như “Chuyện lãng mạn nhất anh có thể nghĩ đến, chính là cùng em từ từ già đi...” đấy chứ? Tiểu tử ngốc này, cậu ta cho rằng tôi sẽ nói loại đáp án rẻ tiền “cùng anh từ từ già đi” sao? Hừ hừ, dùng sức suy nghĩ nửa ngày tôi nói: “Tôi muốn đi Hi Lạp, xem đền Parthenon!”

Vu Mục thực kinh ngạc: “Chỉ vậy thôi?”

“Đúng vậy, chỉ vậy thôi.” Tôi vô tâm vô phách trả lời, cảm thấy có chút là lạ lại nhanh chóng thêm một câu, “Đương nhiên là cùng đi với anh rồi!”

Vu Mục vui vẻ nở nụ cười, tiếng gõ bàn phím lại lách cách vang lên.

Tôi chợt dạ xoay xoay tập tài liệu trong tay, đã quên mất câu ai đó từng nói: chỉ có khi đem mỗi cái đáp án theo bản năng đưa cho cậu ta, mới chứng minh người thương cậu ấy.

Lặng lẽ thở dài, rồi lại thở dài. Điều này cũng không oán tôi được, lúc tôi còn nhỏ từng nghe “nguyên lão” trong giới nói qua: trong thế giới của đồng tính không có thiên trường địa cửu.

Bao gồm Vu Mục, bao gồm cả mỗi một người bạn lúc trước, mỗi một đoạn tình cảm tôi nói đều là thật tâm, nhưng cũng không thật tâm toàn bộ. Tình yêu a, tôi nghĩ: làm một nhà thiết kế, sẽ rất dễ dàng có cảm xúc lãng mạn, chân thật đến mức tưởng có thể lấy được tình yêu xa xôi vô hạn, nhưng cũng là chân thật đến mức có chút do dự... Tôi vô ý thức vượt vượt trang sách. Sách mở cả đêm, lại không biết mình đang xem cái gì.

Sau đó Vu Mục vẫn mỗi ngày viết rất nhiều chữ, tôi lại nhận được vài cú điện thoại của Văn Trúc, cô ấy nói Vu Mục bây giờ là đem đoạn quá khứ trống rỗng mất mát kia viết lại, cô ấy nói tôi hãy suy nghĩ lại chuyện hỗ trợ một chút. Văn Trúc làm biên tập của Vu Mục tất nhiên có chỗ khó xử của cô, tôi cũng không trách cứ cô ấy; nhưng tôi cũng có giới hạn đạo đức của chính mình, vì vậy mỗi lần đều là uyển chuyển cự tuyệt.

Từ lần đi chơi sở thú xong Vu Mục sẽ có lúc ngẫu nhiên ngẩn người, đôi lần muốn nói lại thôi, cũng không biết là làm sao. Tối hôm đó tôi tắm xong từ phòng tắm đi ra, muốn hỏi thăm cậu ấy một chút.

“Thu Đông...” Không đợi tôi mở miệng, Vu Mục đã nằm ở trên giường nhìn tôi, “Em đã lâu cũng chưa đề cập đến chuyện làm TOP.”

“Ngô.” Tôi một bên lau tóc một bên hừ mũi một cái. Không đề cập tới không có nghĩa là bỏ cuộc —— tôi không giống như anh mặt dày, cái ý tưởng xấu xa gì cũng đều dám nói ra —— có trời biết vì việc này mà tôi đã chết bao nhiêu tế bào não.

“...”

Lúc tôi đang lau lỗ tai Vu Mục lại nói một câu, tôi nghe không rõ, buông khăn nhìn về phía cậu ấy: “Anh nói cái gì?”

Vu Mục nở nụ cười một chút: “Anh hỏi em “Còn muốn không?””

Lão thiên gia! Tôi không có nghe lầm chứ? Tôi không có nhìn lầm chứ? Vu Mục là đang mời tôi thưởng cậu ta? Trên mặt của cậu ta toàn bộ là biểu tình quyến rũ... ? Hoài nghi mình mơ mộng nhiều quá hiểu sai ý, tôi đem khăn mặt đặt trên tủ đầu giường, bò lên giường đến bên cạnh cậu ấy: “Anh có ý gì?”

“Em nói xem?” Cánh tay ôm lấy cổ tôi, động một chút cả người nằm thẳng ở trên giường, ánh mắt cười thành một đường.

“Có thể chứ?” Mắt thấy mộng đẹp sắp trở thành sự thật cảm giác vẫn không đủ chân thật, tôi lại hỏi lại lần nữa.

“Àn, bắt quá...” Vu Mục còn muốn nói điều gì, tôi đã khấn cấp nhào lên trên người cậu ấy, dùng sức hôn lên mặt lên cổ cậu ta.

ồ men, diên long đảo phượng kìa ;_____;

7. Chương 7

“Điện thoại reng, để anh nghe trước đã!” Vu Mục thoải mái ôm tôi ngồi dậy, nhắc điện thoại ở đầu giường, “Alô, tôi là...”

Tất cả động tác đều tức tốc bị đình chỉ, tôi không cam lòng dựa vào người Vu Mục tiếp tục âu yếm, định lực của Vu Mục cũng thực sự là thuộc đẳng cấp siêu nhân, cậu ta chỉ thỉnh thoảng chớp lấy ngón tay của tôi dùng ánh mắt nói tôi đừng quấy rối, thanh âm nói chuyện điện thoại vẫn giống như bình thường không chút dao động.

Nghe không được giọng nói đầu dây bên kia, nhưng theo ứng đối của Vu Mục tôi biết hẳn là biên tập viên nào đó của nhà xuất bản. Mặc kệ hẳn là ai, vào lúc này mà còn quấy rầy người của người khác thì không thể tha thứ được! Tôi bắt đầu nổi giận, chuyện gì cũng làm được, nhàn nhã liếm liếm môi, cúi đầu tới gần ngực Vu Mục vừa liếm vừa hôn.

Bên này, bên kia; ngón tay thon dài của Vu Mục vuốt mái tóc tôi, vẫn như cũ bất động thanh sắc nói chuyện điện thoại. Một cái, hai cái; đầu ngón tay của Vu Mục lướt qua vành tai tôi, hội nghị qua điện thoại vẫn được tiếp tục. Tôi không nổi giận, động tác nhẹ nhàng nhẹ nhàng, đột nhiên dùng lực một chút!

“Đau! Đừng cắn!” Vu Mục nhảy dựng lên kêu ra tiếng.

Tôi vô tội tránh sang một bên, về mặt đặc ý nhìn Vu Mục lúng túng cầm điện thoại nói: “Thật có lỗi thật có lỗi cậu cũng biết Thu Đông tặng tôi một con chó con mà, tôi không cẩn thận bị nó cắn một cái, đừng

hiểu lầm đừng hiểu lầm... Ha ha... Đúng vậy đúng vậy, rất là đáng yêu... Vậy cứ quyết định vậy đi, 8 giờ sáng mai gặp lại, ngủ ngon.”

Vu Mục bắt đắ dĩ nhìn tôi: “Vừa rồi là biên tập viên ban biên tập vừa đổi cho anh, thay thế vị trí của Văn Trúc. Trò đùa dai của em đã dọa cậu ấy rồi.”

“Đừng quên tên kia nữa. Tác gia tiên sinh, “con chó con Thu Đông tặng cho anh” đối bụng, chúng ta có thể tiếp tục chưa?” Tôi ôm Vu Mục, không an phận nhích tới nhích lui, “Vu Mục, thực không thể tin được, anh mỗi ngày đều rúc ở trong nhà viết này nọ thể nhưng lại có cơ thể tốt như vậy... Đến đến đến, để ca ca hôn một cái, còn có chỗ này...” Tôi cẩn thận nghiên cứu thân thể Vu Mục, trong đầu tràn đầy hình ảnh sắc tình.

“Thật có lỗi, Thu Đông. Vừa rồi biên tập viên kia nói cho anh biết ngày mai sẽ bắt đầu sắp xếp cho anh ra ngoài du lịch sưu tầm phong tục...” Nghe đến đó, tôi ngẩng đầu nhìn Vu Mục, thật đúng là phân tích không ra trên mặt cậu ta là vẻ mặt tiếc nuối nhiều hơn hay là vẻ may mắn sống sót sau tai nạn nhiều hơn. Vu Mục vuốt vuốt tóc của tôi, lấy lòng nói, “Em xem, tiểu thuyết trong tay mãi không có tiến triển cũng không phải là chuyện hay. Sáng mai phải xuất phát, anh cần có thời gian thu dọn mấy thứ muốn mang theo, máy ảnh kỹ thuật số còn phải sạc điện... Chờ anh trở về lại tiếp tục được không?” Vu Mục thấy tôi nửa ngày không lên tiếng, vươn tay ôm tôi đến bên người, “Anh biết em không dễ chịu, để anh giúp em...”

“Không cần! Công tác của anh là quan trọng nhất mà! Thật không hiểu anh tại sao lại ham thích việc biên soạn mấy cổ sự loạn thất bát tao này như vậy!” Tâm tình thực tôi tệ, lão tử không cần loại ôn nhu bổ thí này! Tôi không chút khách khí đẩy Vu Mục ra, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi đến gian phòng đã lâu không dùng của mình.

Đóng cửa khóa lại, mở máy tính bỏ vào một đĩa phim AV, cố ý để hai người trên màn hình kêu thật lớn — át cả tiếng giải thích và gõ cửa của Vu Mục — tưởng tượng người phía trên là tôi, phía dưới là Vu Mục — đã không cho tôi làm thật còn không cho phép tôi ảo tưởng sao! Nhìn trong chốc lát lại cảm thấy không thích hợp... Tôi kháo! Như thế nào cố tình là tư thế cười ngứa?! (bạn nào không biết thì xin google :>~)

Xem AV một lát thì đi tắm rửa, ở trong phòng tắm nhìn gương lớn biểu diễn đáng người một chút, làm vài động tác tiêu chuẩn của vận động viên thể hình, sau đó nặng nề nhẹ kêu to hai tiếng, trong gương phản chiếu lại khuôn mặt đỏ bừng của mình — tôi cũng chịu không nổi bản thân nữa, thật không biết đây là trúng phải gió gì!

Trở lại phòng ngủ phát hiện mình căn bản không buồn ngủ, gọi điện thoại cho Vu Diệu muốn trêu chọc nó hai câu, lại vừa vặn gặp phải tiểu cá chạch cùng một đồng bạn học quỷ khóc sói tru cả đêm ở Karaoke, dặn dò nó uống ít rượu xong thì cúp điện thoại. Sau đó lẩn qua lộn lại vật vờ đến sau nửa đêm mới miễn cưỡng ngủ được — trước khi ngủ còn xem AV vậy mà lại không có mộng xuân — cả một đêm thống khổ.

Bảy giờ tỉnh dậy phát hiện mình theo thói quen cuộn người về một bên giường đôi, thảm mắng bản thân một tiếng đê tiện, rồi giường nóng giận liền bùng nổ. Tùy tiện cào tóc hai cái ra khỏi phòng, nhìn thấy Vu Mục lộ ra hai vành mắt đen thui khả ái hướng tôi chào buổi sáng, trong lòng tôi có một chút đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn là nghiêm túc không để ý tới cậu ta.

Vu Mục tiếp tục mỉm cười: “Thu Đông, điểm tâm làm xong rồi, nhanh đi rửa mặt tới đây dùng cơm đi.”

Không may bị tiểu dung còn hơn cả ánh mặt trời của tên gia hỏa kia mua chuộc, tôi không thêm đáp lời cậu ta, nhưng trình tự động tác lại y theo đúng lời nói của Vu Mục không có nửa điểm sai lệch — tính kiết phích của tôi thật sự không cho phép tôi vì bức bối mà có thể không rửa mặt đã ăn cơm.

Đang cao hứng ăn thì chuông cửa vang lên, đoán là Văn Trúc nha đầu chết tiệt kia đến gây phiền, tôi làm bộ không nghe thấy, mặt gần như vùi vào trong chén bột yến mạch sữa bò. Vu Mục đứng lên đi mở cửa.

Theo sau Vu Mục đi vào không phải là Văn Trúc, mà là một nam nhân trẻ tuổi đáng người cao gầy, cậu ta vừa đi vừa cùng Vu Mục nói chuyện: “Vu lão sư, thật có lỗi sớm như vậy đã tới quấy rầy. Đều là do chị Văn Trúc kêu em tới giờ này.” Nhìn thấy tôi liền gật đầu thăm hỏi, “Xin chào, Hạ tiên sinh. Em tên là Phan Ninh.” Nói xong mấy chữ này mặt của cậu ta thoáng chốc đỏ lên!

Tôi dùng ánh mắt đầy chấm hỏi nhìn Vu Mục, hấn vậy mà cũng đỏ mặt! Đỏ mặt cái gì chứ? Tôi không

hiếu tình hình, đành phải gật gật đầu: “Tiểu Phan xin chào, ăn cơm không? Văn Trúc sao không tới đây?” Có phải còn đang ở nhà tô mỳ vẽ mắt không vậy? Cùng Vu Mục hẹn tám giờ xuất phát, đã bảy giờ rồi còn chưa lộ diện, lại đi cho một tên lính mới tới đây lấy lệ.

Phan Ninh gật đầu như gà mổ thóc: “Ăn ăn. Chị Văn Trúc lập tức tới liền.”

Vu Mục nói với Phan Ninh: “Tới phòng khách ngồi trước đi, cứ tự nhiên.”

Năm phút đồng hồ sau Văn Trúc giá lâm, quả nhiên là trang điểm xinh đẹp, lại còn một thân quần áo như sắp đi ăn tiệc: “Tiểu Đông chào buổi sáng!”

“Đã sắp hết sáng rồi!” Tôi nhìn chằm chằm Văn Trúc nói, “Biên tập như cô làm ăn kiểu gì vậy, không phải nói bắt đầu từ hôm nay sẽ dẫn Vu Mục đi sưu tầm phong tục sao? Tôi thấy cô hoá trang như vậy không hề giống sắp đi xa.”

“Ha ha, cậu xem trí nhớ của tôi đó, đã quên nói với cậu. Không phải tôi và Vu Mục đi sưu tầm phong tục, là Phan Ninh! Là tổng biên tập quyết định, ông ta nói tôi là một cô nương gia lại cùng nam tác gia sớm chiều ở chung sẽ có nhiều bất tiện, cho nên để Phan Ninh đi!” Văn Trúc cười tủm tỉm vừa nói vừa giũa móng tay — nhìn thế nào cũng là bộ dáng của một tú bà lầu xanh, “Tiểu Phan vừa mới tốt nghiệp đại học, ở trong đại học còn là sinh hoạt dã ngoại viên thuộc hiệp hội...” Nói tới đây cô ta nháy mắt mấy cái chỉ tay về phòng khách, “Cậu xem đi, giúp Vu Mục sửa sang lại tư liệu đó, rất chuyên nghiệp a! Để nó đi theo Vu Mục nhà cậu thì cậu cứ yên một trăm hai mươi tâm đi! Nó còn kỹ tính hơn tôi, nhất định sẽ chăm sóc Vu Mục rất rất tốt!”

Tôi đột nhiên nhớ Văn Trúc đã từng nhiều lần xin tôi giả bộ ngoại tình để kích thích linh cảm của Vu Mục, lúc ấy cô nàng hình như có nói “Trong ban biên tập mới có một thực tập sinh, tên là Phan Ninh. Bộ dáng rất là đáng yêu, tôi lúc đó đã phải hỏi nó có phải có một ca ca tên là Phan An (một mỹ nam nhân nổi tiếng trong lịch sử) không! Thu Đông cậu nhất định sẽ thích nó!”

... Đây là một âm mưu! Tôi nháy mắt mình bạch mọi thứ, bởi vì tôi kiên trung bất khuất cự tuyệt viên đạn bọc đường của Văn Trúc, thế nên Văn Trúc mới lập tức nghĩ kế khác, đem viên đạn trực tiếp phát cho tên không có lập trường hay làm chuyện bất lương, Vu Mục! — tuy rằng nhất thời nửa khắc không nghĩ ra được Vu Mục đã làm chuyện có lỗi gì với tôi, nhưng tôi vẫn kiên quyết chụp mũ cho cậu ta! — cái gì mà tổng ban biên tập cân nhắc nam biên tập và nam tác gia thì thích hợp hơn, cái gì mà sinh hoạt dã ngoại cái gì mà chuyên nghiệp... Tôi dám chắc đây đều là một tay Văn Trúc bày ra!

Văn Trúc tránh né ánh nhìn chăm chú của tôi, cất giũa móng tay, đi đến phòng khách: “Tiểu Phan, nhớ rõ lời nói của tổng biên a, nhất định phải chăm sóc tốt cho Vu lão sư!”

Phan Ninh mang vẻ mặt nghiêm túc đặc biệt của lính mới nói: “Không thành vấn đề. Vu lão sư ngài cứ tin vào tôi, nửa tháng tới tôi nhất định cố gắng làm việc, hảo hảo biểu hiện!”

Vu Mục nói: “Không cần câu nệ, cứ như bình thường cùng nhau đi du lịch là được. Đương nhiên tôi sẽ không quên công việc, tin là nhất định sẽ thuận lợi.”

Ba người cùng bày tỏ thái độ cố gắng, tôi ở cửa phòng khách nhìn một lát cảm thấy thật sự là không có chỗ cho mình xen mồm vào, đành phải trở vào phòng ngủ chuẩn bị thay quần áo đi làm.

Mở tủ quần áo nhìn vào bên trong thiếu mất một chồng áo sơ mi, cảm nhận Vu Mục sắp đi mất lại trở nên chân thật vài phần.

Tính toán của Văn Trúc là gì đã tương đối rõ ràng: cố ý để Vu Mục và Phan Ninh cùng xuất môn đi thu thập phong tục, khơi lên đổ kị của tôi, sau đó Vu Mục có thể quan sát phản ứng của tôi mà viết tác phẩm của cậu ấy.

Hừ hừ, còn lâu tôi mới trúng kế, cho dù có muốn giúp tác gia của bọn họ tìm linh cảm cũng không nên đem Hạ Thu Đông tôi trở thành chuột bạch! Tạm thời nghĩ không ra cách đối phó, tôi quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, cứ cư xử thản nhiên như không có việc gì là được rồi.

Lại đi sâu vào phân tích một phen, Vu Mục hẳn là không biết gì về âm mưu này, vậy tôi sẽ không truy cứu cậu ta. Nhưng còn Phan Ninh? Thằng nhóc nghĩ như thế nào? Nếu nó là straight, đối với loại nhiệm vụ

kỳ cục “Giả bộ ngoại tình với BF của nam nhân khác” chẳng lẽ không có bài xích sao? Đương nhiên cũng không loại trừ cậu ta nóng lòng muốn biểu hiện thái độ làm việc của mình trước mặt lãnh đạo ban biên tập, cho nên vô luận là việc gì cũng đều chấp nhận —— nhớ năm đó tôi cũng từng như vậy.

Suy nghĩ trên đây là trường hợp tốt nhất. Nếu... Nếu Phan Ninh không phải straight, lại vừa vặn Vu Mục là style của cậu ta, như vậy cơ hội lấy việc công làm việc tư này với cậu ta mà nói chẳng phải là đúng ngay ý nguyện?

Nơi hoang vu dã ngoại chỉ có hai người bọn họ... Loại chuyện này Vu Mục đúng là đã có tiền án, lần đầu tiên của hai chúng tôi không phải là như vậy sao?!

...

Dừng! Tôi lắc lắc đầu bắt buộc bản thân ngừng cái loại nghĩ ngợi lung tung ngu xuẩn này, cũng bởi vì quan hệ nghề nghiệp, chỉ toàn cùng kỹ sư xây dựng công trình lẩn lộn một chỗ, vấn đề phải lo lắng vĩnh viễn luôn là “Các tình huống cực cực bất lợi nhất”. Hạ Thu Đông a Hạ Thu Đông, mày nghĩ nhiều quá, hoàn toàn không cần thiết a!

Tôi để bản thân nhìn vào gương lớn trong tủ quần áo cười một cái, một tiểu tử rất tuấn tú, sức cạnh tranh vẫn còn rất mạnh! Bỗng nhiên nghe thấy từ hướng phòng khách truyền đến tiếng cười của Phan Ninh và Vu Mục, bọn họ hẳn là mới biết nhau hôm nay, làm thế nào mà nói chuyện hợp ý nhanh như vậy?!

“A Mục!” Tôi gọi, âm điệu vừa thân thiết vừa ngọt ngào. “A Mục!” Tôi lại gọi, đem âm cuối kéo thật dài. Thực hối hận tới bây giờ vẫn chưa cho Vu Mục chọn cái tên thân mật buồn nôn nào, lúc này chỉ hy vọng trí tuệ của Vu Mục có thể giúp cậu ta nghe hiểu tiếng kêu của tôi.

Giây lát, trong phòng khách truyền tới thanh âm vừa hoảng vừa sợ của Phan Ninh: “Vu lão sư, Hạ tiên sinh hình như đang kêu ngài...”

Vu Mục rốt cục xuất hiện ở trước mặt tôi: “Anh còn đang thắc mắc em đang kêu cái gì. Làm sao vậy?”

Tôi ở trong lòng phê bình Vu Mục không ăn ý với tôi, nâng cao âm lượng nói: “Quần lót màu lam của em ở đâu rồi?” (ặc ặc =)))

Không đợi Vu Mục đáp lời đã nghe thấy Văn Trúc kêu to: “Tiểu Đông cậu đừng có làm trước mặt người ngoài chúng tôi rõ ràng như vậy được không? Đêm qua lúc Tiểu Phan gọi điện thoại cho Vu Mục nhà cậu tôi cũng ở bên cạnh đó, lúc đó cậu làm cái trò xấu xa gì vậy? Làm Tiểu Phan bị dọa thật không nhẹ nha!”

A?! Mặt của tôi thoáng cái đỏ lựng, đêm qua tưởng là Văn Trúc hay là mấy nha đầu điên khác ở ban biên tập gọi tới, tôi nghĩ dù sao các nàng cái gì cũng biết rồi, chút kích thích nhỏ đối với các nàng chẳng là gì. Ai biết, ai biết lại là biên tập viên thực tập đến ngày hôm qua vẫn còn mờ mịt không biết gì! Thật là mắt mắt...

Chột dạ nhìn Vu Mục, cậu ta cười khổ một tiếng lắc đầu.

“Ai...” Tôi cúi đầu thở dài, rốt cục hiểu được màn đỏ mặt ý vị bất minh vừa rồi của Vu Mục và Phan Ninh. Rõ ràng không làm gì, nhưng lại giống y như bị người ta bắt gian tại trận, đặt vào người nào cũng đều sẽ cảm thấy xấu hổ.

Rốt cuộc không dùng được cái gì lãng lơ thiêu thân, tôi ổn định thay quần áo, chỉnh lại đầu tóc.

Vừa ra đến cửa liền nhìn thấy Vu Mục và Phan Ninh đang sôi nổi thảo luận vấn đề ai sẽ xách hành lý, trong lúc nhất thời không biết lấy đâu ra dũng khí, tôi đi thẳng một mạch đến trước mặt Vu Mục ôm cổ cậu ta mạnh mẽ hôn tạm biệt một cái, “thì thầm” lớn tiếng: “Sớm trở về một chút, tôi sẽ nhớ anh mỗi ngày đó!”

Chỉ là động tác đơn giản như vậy, nhưng lại khiến cho mọi người mỗi người một vẻ: Vu Mục chưa bao giờ được đại lễ này thụ sủng nhược kinh nói không nên lời, Phan Ninh giả vờ nhấn tin mặt đỏ đến mang tai, Văn Trúc chắc hẳn là lần đầu thấy hai nam nhân kiss —— một người trong đó lại còn là tác gia cô phụ trách —— sắc mặt âm tình bất định, còn tôi là lần đầu tiên ở trước mặt cả người quen lẫn người lạ diễn một màn kịch tình nên ít nhiều có chút mất bình tĩnh, tay chân luống cuống mở cửa đi ra ngoài.

Buổi sáng ở nhà làm lỡ rất nhiều thời gian, tới công ty đã là chín giờ hơn, Pinka giật mình kêu to: “Đồng ca, không phải chứ? Nhân vật hàng năm đều lấy hết toàn bộ tiền thưởng chuyên cần như anh cứ nhiên cũng sẽ đi muộn?”

Tôi vừa muốn nói chuyện Chu Kim Bảo đã đi tới nắm vai tôi, nhưng lại hướng về phía Pinka nói: “Chuyện này có gì không thể lý giải chứ! Pinka em ngấm lại xem, Hạ kỹ sư của chúng ta mới ở cùng bạn trai gần một năm, chính là đang ở thời điểm tình nồng ý ngọt gắn bó keo sơn a!” Nửa câu sau lại hướng tôi, “Thu Đông đáng thương, người ta kết hôn còn có kỳ nghỉ trăng mật danh chính ngôn thuận, cậu thỉnh thoảng tình cảm mãnh liệt liền đến trễ, không được! Tôi không che đậy cho cậu nữa, đổi sang quốc tịch Thụy Sĩ kết hôn đi!”

Tôi đem Chu Kim Bảo ném sang một bên: “Nói bậy cái gì đó! Hôm nay Vu Mục bắt đầu ra ngoài sưu tầm tư liệu, buổi sáng cùng biên tập của cậu ta nói hai câu nên ra cửa chậm! Pinka em đừng để ý đến hân, thằng nhãi này từ trước đến nay không hề đứng đắn!”

Phỏng chừng Pinka ngay từ đầu cũng có tâm tình hiếu kỳ, nghe tôi nói không có gì thú vị như thế, liền dằn dò hai chúng tôi buổi chiều có hội nghị thường kỳ đúng tới trễ, xong xoay người đi ra.

Nhân châu Chu Kim Bảo ở trong con mắt dài mảnh đảo một vòng: “Nói như vậy, cậu tạm thời trở lại cuộc sống độc thân? Ăn mừng một chút đi! Tôi biết một nơi rất tốt, buổi tối đi không?”

“Không rảnh, tôi còn chút chuyện, cậu tìm người khác đi.” Tôi đích thật là đang tìm cơ chối từ, cũng không rõ lắm là vì sao. Nói hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) thật sự là dùng từ không đúng, chỉ đơn thuần cảm thấy Vu Mục mới vừa ly khai tôi liền ăn chơi dăng dắm quả thật là không tốt lắm.

Cái gọi là hội nghị thường kỳ chính là đại hội tổng kết mỗi tháng một lần, sự tồn tại của loại hội nghị phí tiền này là để thỏa mãn vọng biển thái muốn phun nước miếng trước mặt mọi người của tên lãnh đạo nào đó, những người như chúng tôi chỉ cần ngồi ở dưới cống hiến lỗ tai tiếp thụ SM, vào lúc bắt buộc thì vỗ vỗ tay áo rỗng (áo rỗng là một loại trang phục đồng bộ trong hí khúc, có vắn hỏ, ý Đông Đông là vỗ tay như diễn kịch).

Chiều nay cũng không ngoại lệ, lãnh đạo bình thường khó gặp hoá trang lên sân khấu, tôi trốn ở trong góc cầm bút chì và tập phác họa suy nghĩ thiết kế.

Muốn vẽ một cái ghế dựa hình vỏ sò, vẽ ra nhìn kiểu gì cũng giống cái củ cải trắng; làm một cái lưu tuyến phân tích, phác họa ra một thứ lại tựa như một cái đĩa lớn bên trong bày đầy dưa hấu và nho... Tôi có chút buồn bực, bản thân bị cái gì vậy? Ngắc ngờ một chút đột nhiên nhớ ra, hôm nay sau khi tan tầm phải tự mình đi mua thức ăn nấu cơm!

Nói thật tôi thật sự không ghét nấu cơm, chỉ cảm thấy việc suy nghĩ thực đơn rất phiền toái, mấy tháng trước đều là Vu Mục sắp xếp tốt mỗi bữa cơm tối, bây giờ gánh nặng chuyển sang vai tôi quả thật rất không thích ứng. Thực ra lúc ban đầu ăn uống vui chơi đều do tự mình tôi quyết định, chưa từng thấy khó khăn như vậy, quả nhiên là bị Vu Mục nuông chiều thành ỷ lại.

Tay chống đầu âm thầm hỏi bản thân: khoảng thời gian mình còn chưa gặp Vu Mục, chính mình mỗi ngày ăn những thứ gì? Làm những việc gì? Ban đầu làm thế nào mà vượt qua? Đột nhiên nghĩ đến mấy vấn đề này, liền cảm thấy những ngày như thế vậy mà đã trở nên xa vời đến không thể với được.

Vào lúc tan họp hết giờ làm, Chu Kim Bảo lại nhỏ giọng nhắc chuyện đi chơi bar với tôi, bởi vì mãi mê suy nghĩ thực đơn bữa tối khiến cho tôi tinh thần uể oải, sau khi cự tuyệt cậu ta lần thứ hai tôi lái xe về nhà.

Đã lâu không đi mua đồ ăn, ở trong siêu thị rộng lớn suýt nữa lạc đường, tôi đành phải từ bỏ kế hoạch bữa ăn hàng ngày đầy đủ dinh dưỡng, rốt cuộc xếp một giỏ đầy dưa chuột cà chua táo lê linh tinh gì đó rồi lên đường hồi phủ.

Trong nhà im ắng, tôi ở huyền quan đổi dép lê, trở về phòng ngủ cầm quần áo ở nhà đi tắm trước. Thợ phục vụ dọn sạch bồn tắm, lúc vươn tay lấy khăn tắm cảm thấy có chút là lạ, nhìn kỹ một chút phát hiện hóa ra là trên giá khăn mặt thiếu mất một cái của Vu Mục.

“Ngu ngốc,” Tôi nhẹ giọng nói với bản thân, “Thật sự bắt đầu nhớ cậu ta rồi...”

Cười khỏ một tiếng, vừa lau khô tóc vừa đi ra phòng tắm, ban nãy đã đem rau dưa hoa quả vừa mua để vào trong bếp, nhanh chóng rửa ăn còn xem giấy tờ nhiệm vụ nữa.

Càng đến gần nhà bếp, tôi dường như ngửi thấy mùi đồ ăn —— căn bản không có khả năng, Vu Mục đã ra ngoài thu thập tư liệu rồi. Thảm rồi thảm rồi, đã đói đến nảy sinh ảo giác! Tôi cười nhạo chính mình không tiền đồ, nhưng vẫn không từ bỏ ý định kích thích hai lỗ mũi, ảo giác chưa biến mất?! Bước nhanh vào nhà bếp, mở đèn lên nhìn thấy trên bàn đã bày vài đĩa rau dưa thịt cá được bọc cẩn thận!

Trên bàn còn có một tờ giấy, cầm lên nhìn là chữ của Vu Mục: “Cơm ở trong lò vi ba, đồ ăn hâm nóng rồi hãy ăn. Trong tủ lạnh có rau thịt đã được chuẩn bị, cuối tuần nhớ đi mua đồ ăn. Nửa tháng này nhất định phải chăm sóc tốt bản thân.”

đến cuối cùng em Đông vẫn không thực hiện đc giấc mơ làm 1 của mình =))))

đọc đoạn cuối Đông Đông nhớ Vu Mục thiệt dễ thương quá đi ;___;

8. Chương 8

Nói ra không sợ dọa người, chưa bao giờ ăn một bữa cơm lại khiến tôi uất ức như vậy. Cơm tối của hôm đó, tôi một thân một mình ăn tử tử tế tế... Xì dầu nêm thiếu, tiêu bỏ quá nhiều, cá hấp chưa đánh vẩy sạch, nhai rào rào rào rào... Thật không hiểu sao tay nghề của Vu Mục lại biến thành như vậy. Nếu không phải do biết trình độ nấu ăn của cậu ta đã lâu, tôi còn tưởng là kẻ thù phái cậu ta tới chơi tôi chứ.

Tăng sáng ánh dương quang rạng ngời chiếu vào mắt quấy nhiễu mộng đẹp của tôi, tôi thấp giọng lầm bầm: “Vu Mục, tối hôm qua anh lại quên kéo màn rồi...” Thuận tay muốn lay tỉnh Vu Mục bên cạnh, tay lại chạm phải khoảng không, tôi hoảng hốt miễn cưỡng hí mắt, thất vọng phát hiện bên người không có người cũng không có xà, chẳng lẽ cậu ta lại đi phơi nắng? Không đúng không đúng, tôi dụi mắt ngồi dậy, người cũng đã hoàn toàn tỉnh táo: Vu Mục ra ngoài sưu tầm tư liệu rồi, hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi quen biết cậu ta, tôi ở nhà một mình.

Kỳ thật cũng không có gì, những ngày không có Vu Mục ở nhà cũng vẫn như cũ từng ngày từng ngày trôi qua. Tôi kéo chăn phủ kín đầu che ánh mặt trời, cứ thế nằm trên giường đến bảy giờ thì chỉnh đốn bản thân chuẩn bị đi làm.

Đúng là thời tiết đầu hạ, các đại cô nương tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) trong công ty đều không hẹn mà cùng gia tăng cấp độ giảm béo, đề tài mỗi ngày đều là dưa leo và cà chua cái nào ít năng lượng hơn, trước khi ăn cơm nên uống nước hoặc uống trà thì càng có thể ức chế thêm ăn...

Pinka là người yêu thích thử nghiệm các loại hình giảm béo, mỗi ngày đều để bản thân đói đến vàng đầu hoa mắt, giờ cơm trưa thấy tôi và Chu Kim Bảo uống bia ăn hamburger hết cái này đến cái khác thì cô nàng liền ghen ngào lắm bầm. Chu Kim Bảo thực trạng nghia, cầm một cái cheeseburger nhét vào trong tay Pinka: “Tiểu cô nương đừng khóc đừng khóc, lại đây lại đây, ca ca mời khách! Chỉ cần ăn, không cần trả tiền!”

Pinka xoay mặt đi, dùng sức xua tay: “Lấy đi lấy đi, đừng hấp dẫn em! Em đây thật vất vả mới giảm được hai cân!”

Chu Kim Bảo sức ăn lớn, cái cheeseburger kia vốn là cậu ta chuẩn bị cho bản thân, thấy Pinka chối từ có thành ý như thế, cậu ta cũng tự nhiên vui vẻ xé giấy gói nhồm nhoàm nhai, ăn còn hơn cả nạn dân Ethiopia nữa.

“Chu, anh thật đáng ghét! Còn có anh nữa! Đông ca!” Pinka oán độc dùng ánh mắt soi tôi và Chu Kim Bảo, “Tại sao hai người các anh ăn như thế mà vẫn không béo chứ?”

“Nói cũng đúng,” Tiểu bí thư Lưu Liễu cũng nhảy vào phụ họa, “Hơn nữa em còn thấy gần đây Chu ca và Đông ca gây đi đó!”

Gây đi? Tôi khó hiểu cùng Chu Kim Bảo nhìn nhau, cậu ta còn ngại chỉ xem thì không đủ, vươn bàn tay đầy dầu mỡ vừa cầm cánh gà chiên ra sờ mặt tôi: “Thu Đông, nếu không nhìn kỹ như vậy thì tôi thật không phát hiện... Cậu... Cậu làn da không tồi nha!”

Tôi liền vội vàng tránh qua một bên, bên tai nghe được hai tiểu nha đầu bắt đầu thét chói tai, Pinka cười khanh khách: “Chu! Coi chừng tụi em đi cáo trạng với lão công tác gia của Đông ca nha!”

Lưu Liễu giơ lên di động có chức năng chụp hình nhắm ngay hai chúng tôi: “Làm lại đi làm lại đi! Vừa rồi người ta còn chưa chuẩn bị xong mà! Nhanh lên, một màn hương diễm như vậy sao có thể bỏ qua chứ!”

“Không phải ‘Hương Yển’,” (hương diễm và hương yển đọc gần giống nhau) tôi nắm lấy cổ tay của Chu Kim Bảo, cho Lưu Liễu nhìn bày tay đầy dầu của cậu ta, “Là ‘cánh gà Hương Tô’, em để cậu ta sờ một cái coi thì biết có bao nhiêu kinh tởm!”

May mà giờ nghỉ trưa vừa đúng lúc hết, dân chúng chim thú đều tản đi. Pinka và Lưu Liễu trở lại bàn làm việc của mình tiếp tục nghiệp vụ liên lạc, thỉnh thoảng riu ra riu rít sôi nổi bàn luận. Tôi mở máy tính, chuẩn bị lên mạng tải xuống một vài thứ để kho tài nguyên phong phú thêm một chút.

Chu Kim Bảo một bên chưa tận hưởng hết hương vị vẫn còn mút ngón tay của mình một bên dùng khuỷu tay huých tôi một cái: “Hắc, mấy ngày nay bởi vì tôi có hoạt động ban đêm nên có chút gầy. Thành thật khai báo đi, cậu gầy thành như vậy là vì chuyện gì?”

“Không có việc gì a.” Tôi lắc đầu, mình gần đây rất gầy sao? Sao tôi lại không nhận ra?

“Ôi chao, nói thật thì, cứ gầy áp lực cho bản thân cũng không tốt.” Chu Kim Bảo vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Quán bar lần trước tôi nói với cậu không hề tệ! Mấy hôm nay tan tầm tôi đều đến đó. Vậy đi, hôm nay cùng đi với tôi đi!”

“Quên đi, tôi còn có việc chưa làm xong.” Nói thì nói vậy, nhưng lần cự tuyệt này tôi ít nhiều có chút không dứt khoát, mơ hồ có thể cảm nhận được dao động từ đáy lòng mình.

Gần đến giờ tan ca Chu Kim Bảo bắt đầu rửa mặt chải đầu làm dáng, mùi nước hoa nồng đến mức cách xa hai dặm vẫn còn ngửi được. Âm nhạc báo hiệu hết giờ vừa vang lên, Chu Kim Bảo gọn gàng chải chuốt huýt sáo rời khỏi công ty, còn tôi thì tâm tình phức tạp đến bãi giữ xe lái xe về nhà.

Vừa bước vào cửa, di động báo nhận được tin nhắn, dãy số là của Vu Mục. Nguyên văn như sau: “Vu lão sư nói: hôm nay là cuối tuần, ăn cơm đằng hoàng nghỉ ngơi đằng hoàng, đừng tăng ca.”

Tôi nhún nhún vai, khách sáo đến cực điểm trả lời: “Làm phiền Phan tiên sinh, Hạ mỗ đã biết.”

Tôi cũng không muốn gửi một tin nhắn còn phải giả vờ khách sáo với người ta, nhưng không còn cách nào, di động của Vu Mục hiện giờ do Phan Ninh quản lý — đó cũng là quy định bất thành văn của ban biên tập bọn họ, tác gia ra ngoài sưu tầm tư liệu cần không gian tương đối cách biệt, cho nên di động của tác gia đều do biên tập viên đi theo cầm. Tôi ban đầu không biết có việc như vậy, khi Vu Mục đi được hai ngày, sợ cậu ta buồn đến phát hoảng, tôi liền tốt bụng gửi mấy tin nhắn dăm tặc cho cậu ta. Hồi đáp lại là: “Hạ tiên sinh, em là Phan Ninh, di động của Vu lão sư tạm thời do em giữ, có chuyện gì em sẽ chuyển lời cho anh ấy.”

Tôi kháo! Chuyện lớn như vậy sao lại không nói trước cho tôi biết?! Nhanh chóng khách khách khí khí gửi tin đáp lại: “Phan tiên sinh hảo! Vừa rồi là tại hạ lỡ lời, đã đắc tội, đúng là vô tâm, thỉnh thứ lỗi!”

Bắt đầu từ đó, tôi không bao giờ chủ động gửi tin nhắn cho Vu Mục nữa. Tôi tuyệt đối không sợ đầu óc phát sốt sẽ nói mấy lời buồn nôn gì đó dọa chết Phan Ninh, mà là tôi nghĩ bất cứ ai cũng sẽ không thích mình nói chuyện với người quen lại phải nhờ người ngoài chuyển lời giùm đúng không?

Nhưng nếu suy đến cùng, nguyên nhân có lẽ không chỉ như vậy. Tuy rằng dựa vào kinh nghiệm của tôi Vu Mục không phải là người dễ bị ngôn ngữ khiêu khích, nhưng tôi vẫn lo lắng vào loại “thời kì đặc biệt” này khó bảo đảm sẽ không xảy ra tình trạng gì, tôi tốt nhất không nên khiến Phan Ninh tổn nước miếng niệm từng cái tin nhắn dăm tặc cho cậu ta.

Cho nên sự tình liền trở thành như vậy, Vu Mục thỉnh thoảng sẽ nhờ Phan Ninh thay mặt gửi tôi vài lời dặn dò, còn trình độ cổ văn của tôi sau khi gửi qua vài tin nhắn đã nhanh chóng tăng vọt.

Nghiêm túc nghe lời, ăn xong cơm tối, tôi vào phòng tắm tử tế tắm rửa, trong lúc tắm nhớ đến tôi từng cùng Vu Mục chen chúc trong bồn tắm chật hẹp làm như vậy như vậy, không ngờ rằng lại có cảm giác...

Sau khi tự lực cứu tế, tôi nhanh chóng dội sạch bản thân, thanh thanh sáng sáng khoác áo tắm đi ra.

Một thời gian dài công việc bận rộn, tính ra cũng đã nửa năm chưa đi cắt tóc, tắm xong cảm giác được đuôi tóc ướt sũng dính vào sau gáy, lạnh lạnh ẩm ẩm rất kỳ quái. Trước đây không chú ý, hiện giờ cảm giác này lại cố tình hình thành một loại ám chỉ, làm cho tôi bắt đầu nghĩ tới Vu Mục. Nam nhân vóc dáng cao ráo kia, làn da của cậu ta có nhiệt độ thấp hơn người bình thường, man mát —— cho dù vào lúc nóng nhất nhiệt độ vẫn không bằng tôi —— khoan khoái dán sát vào người tôi...

Tôi kháo! Hồng rồi! Nơi sâu thẳm trong cơ thể lại bắt đầu thiêu đốt, dục vọng gặm nhấm lý trí, kêu gào tìm kiếm lối ra... Từ trong yết hầu tôi phát ra thanh âm thống khổ kiềm nén: “Vu Mục... Hồn đản, anh rốt cuộc đến bao giờ mới trở về!”

Sau khi tỉnh táo, tôi sâu sắc khinh thường hành vi tựa như vì Vu Mục thủ thân của mình, Hạ Thu Đông không phải loại người này —— ít nhất Hạ Thu Đông từng trải không phải cái loại này.

Cuối tuần nhất định phải cùng Chu Kim Bảo đi quán bar! Tôi ngầm hạ quyết định.

Thật không khéo, buổi trưa ở công ty nhận được điện thoại của Vu Diệu, nó nói buổi tối muốn tới nhà của tôi, kêu tôi chuẩn bị chút đồ ăn.

Tôi trong lòng không ngừng khóc thầm, khó có được quyết tâm muốn đi quán bar phóng túng một lần, thế nhưng lại bị tiểu cá chạch phá hỏng chuyện tốt! Ai, đúng là số mạng bi ai không làm nổi chuyện xấu mà!

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Vu Diệu như vậy: vẻ mặt uể oải, mồ hôi đầm đìa, tựa vào khung cửa mới có thể giữ vững thân mình.

“Tiểu cá... Vu Diệu em làm sao vậy? Em không sao chứ? Em đừng làm anh sợ nha!”

Tôi luống cuống tay chân, cũng không nỡ trêu chọc nó. Nhanh chóng đỡ nó vào trong nhà, để xuống giường trong phòng làm việc, “Em đừng sợ, anh nhất định sẽ có biện pháp!”

Vu Diệu cố hết sức ngẩng đầu tựa hồ muốn nói gì đó, tôi lại không nhìn lại, ngẫm nghĩ xong, vừa nói “Sẽ không có việc gì em đừng sợ” vừa vọt tới phòng khách.

Tôi nôn nóng đi tới đi lui, cách vách tiểu cá chạch hơi thở yếu ớt, hô: “Thu Đông, anh quay lại đây...” Đầu óc của tôi một đồng hỗn loạn, nên làm gì bây giờ? Ai có thể giúp tôi? Điện thoại cấp cứu là 110 hay 120?... Đúng rồi, hỏi Vu Mục! Tôi nhanh chóng bấm số di động của Vu Mục: “Vu...”

Thanh âm không nóng không lạnh của Phan Ninh truyền tới: “Alô? Là Hạ tiên sinh sao? Vu lão sư anh ấy...”

“Cậu bớt nói nhảm TM! Mau kêu Vu Mục nghe điện thoại!”

“Ngài có chuyện gì không?” Phan Ninh hỏi.

Tiểu cá chạch đang sắp chết người TMD còn hỏi hỏi hỏi hỏi hỏi! Đại não bốc hỏa tôi hướng về phía điện thoại hét lớn: “Ta nhớ hấn nhớ đến không chịu được người nếu không để hấn nghe ta sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết người sẽ bị ra tòa vì tội hại chết người!”

“Thu Đông?” Đầu dây bên kia không biết từ khi nào đã đổi thành Vu Mục, tôi đột nhiên phát hiện bản thân đúng là nghĩ sao nói vậy, cậu ta nói, “Bình tĩnh một chút, Thu Đông, xảy ra chuyện gì?”

Tôi thật sự bình tĩnh trở lại, có trật tự nói với cậu ta tình trạng của tiểu cá chạch, hỏi cậu ta nên làm gì bây giờ.

Vu Mục lại hỏi một câu không liên quan gì: “Hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

“A?” Tôi sửng sốt một chút, nhanh chóng xem lịch, “Hai mươi chín tháng tư, sao vậy?”

“... Hôm nay là sinh nhật Vu Diệu. Hồngбет, anh quên mất, thay anh chúc nó sinh nhật vui vẻ! Đây là lần đầu tiên nó không trải qua sinh nhật ở nhà, có thể sẽ có chút không quen, có chút cáu kỉnh như con nít. Đã làm phiền em, Thu Đông!” Vu Mục vừa nói xong liền cúp điện thoại.

Có Phan Ninh bên cạnh cậu ấy không thể nói nhiều, nhưng cũng đủ rồi, tôi nghĩ tôi đã hiểu: tiểu cá chạch phải lột da!

Nhanh chóng chạy về phòng làm việc, nhìn thấy Vu Diệu hữu khí vô lực nằm bò trên giường, thấy tôi nó dồn sức vận khí: “Anh chạy đi đâu, cũng không chịu nghe em nói hết! Lão tử không chết được! Hôm nay là sinh nhật của em!”

“... Sinh nhật vui vẻ...” Rõ ràng nhìn ra tiểu cá chạch không thoải mái lắm, nhưng tôi vẫn thấy không thể thiếu lời này. Ngồi ở mép giường nâng nó dậy, “... Anh nghe Vu Mục nói, em phải lột da đúng không?”

“Ban đầu em định về nhà lột da xong rồi mới trở lại, nhưng đột nhiên lại thông báo ngày mai có một bài kiểm tra rất quan trọng, không có biện pháp xin nghỉ...” Vu Diệu rầm rì tựa vào người tôi, “Ta khát... TM thực khó chịu...”

Tôi cũng không biết nên làm gì, an ủi vỗ vỗ đầu nó: “Em tự biết làm thế nào đúng không? Trước tiên cứ ở đây nghỉ ngơi đi, anh đi nấu cơm.”

Vu Diệu gật gật đầu, vươn tay bực bội ở trên người cào tới cào lui.

Đột nhiên nhớ tới một việc, đi đến cửa phòng ngủ tôi đứng lại, quay đầu dặn dò Vu Diệu: “Uy, biến thành rắn rồi hãy lột da! Đừng để lại cho anh da người, anh không có bản lĩnh giải quyết đâu!”

Căn bản không cần ở nhà bếp lâu, tôi thấy Vu Diệu như thế khẳng định là thịt cá nó vô phúc tiêu thụ, dứt khoát hốt vài nắm gạo ném vào trong nồi cơm điện, đổ nước nấu cháo.

Cắm điện xong trở lại phòng làm việc, nhìn thấy một con mãng xà thật lớn đang trườn trên giường. Bởi vì là anh em cùng họ sao? Tôi cảm thấy nó và Vu Mục rất giống nhau, nhất thời có chút kinh hoàng — nhưng trong nháy mắt, trước mắt lại hiện ra gương mặt giận hờn của Vu Mục trong rừng rậm: “Tôi dài đẹp như vậy, nó dài xấu như vậy làm sao có thể nhận lầm được!” Đối bản thân le lưỡi, đến bây giờ năng lực phân biệt của tôi với xà tộc vẫn không hơn số 0 bao nhiêu, tốt nhất là đừng bắt chước chuyên gia.

Từng có kinh nghiệm trông nom bệnh nhân, tôi hảo tâm cùng Vu Diệu nói chuyện phiếm giải sầu: “Để anh kể chuyện cười cho em nghe! Có hai cái màn thầu yêu nhau muốn kết hôn, kết quả là vào hôn lễ tân lang thế nào cũng không đợi được tân nương, vì thế hần hỏi một cái bánh bột mì đứng bên cạnh này giờ: ‘Ngài có biết tân nương của tôi ở đâu không?’ Bánh bột mì thản nhiên cười: ‘Từ quỷ, người ta đang mặc áo cưới nè!’ ”

Kể xong tôi cười đến thở không được, nhưng tiểu cá chạch vẫn lộ ra khuôn mặt poker nửa sống nửa chết. Tôi thực có cảm giác thất bại, chọc chọc Vu Diệu: “Có buồn cười không? Sao em lại không cười a?”

Vu Diệu hai ba cái chui vào trong chăn, rụt ở bên trong biến về hình người, lộ đầu ra giận dữ trừng tôi: “Trong lòng em luôn cười a! Sau khi biến thành rắn cơ mặt hữu hạn, anh đừng yêu cầu cao như vậy được không?”

“Nga, là vậy sao. Ha ha, thật có lỗi thật có lỗi!” Tôi nhanh chóng cười làm lành.

Vu Diệu lại biến thành rắn tiếp tục sự nghiệp lột da.

Coi Vu Diệu một lúc, tôi lại nhìn không được hỏi: “Vu Diệu, em hiện tại cảm thấy thế nào? Lạnh hay nóng? Có đau đầu không?” Lần trước Vu Mục là nửa đêm lột da, toàn bộ quá trình tôi không hề biết, cho nên đối với tình trạng trước mắt của tiểu cá chạch tôi một chút khái niệm cũng không có.

Vu Diệu lại một lần nữa biến thân, thở hắt hắt hai cái, nói: “Em cũng không phải bị cảm mạo làm sao có triệu chứng đó? Ngoại trừ cảm thấy căng da thì không có gì hết.”

Tôi gật gật đầu: “Anh đi một lát a, cháo hần là nấu xong rồi, anh đi rút điện.”

Nửa giờ trôi qua, tôi chán ngán buồn tẻ, tiểu cá chạch không nói được, buộc lòng chỉ có mình tôi ở trong phòng làm việc lải nhải.

“... Anh của em lúc sinh nhật lột ra một bộ da người, rất là đáng sợ.” Nói đến đây tôi đột nhiên nhớ tới, “Đúng rồi, anh quên mất không hỏi anh của em, không biết da rắn lần trước anh ta xử lý thế nào.”

Vu Diệu vặn vẹo thân mình biến trở về hình người nói chuyện: “Căn bản là không cần xử lý, bộ tộc em có thể chất đặc thù, da rắn lột ra trong tình trạng thoáng gió tốt thì chỉ khoảng ba giờ đã phong hoá hoàn toàn, cuối cùng chỉ còn lại một đồng bột phần, tùy tiện vứt ở đâu cũng được... Ta khát, biến tới biến lui một chút đi được! Thu Đông anh còn vấn đề gì thì hỏi luôn một thể được không?”

“Nga, hiểu hiểu! Không có vấn đề, em biến lại đi, anh cam đoan sẽ không hỏi nữa!”

Hiện tại da trên người tiểu cá chạch đã bắt đầu cứng dần tróc ra, lúc nó biến thân có thể nghe được tiếng sần sật của da rắn bị tróc ma sát với thân thể, có thể tưởng tượng được khó chịu đến cỡ nào.

Thật sự là bất khả tư nghị, hóa ra tộc của Vu Mục bọn họ lại cao cấp như vậy, bội phục bội phục! Suy nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nghĩ kỹ một việc: nếu da bọn họ lột ra có thể nhanh chóng phong hoá, như vậy cho dù tiểu cá chạch có dùng hình người để lột da cũng có sao đâu? Nhớ rõ Vu Mục từng nói: dùng hình người lột da bớt được nhiều việc...

Tôi hòa ái thân thiện mỉm cười nhìn tiểu cá chạch biến trở về hình rắn, sau đó giả vờ bình tĩnh đại ngộ mà nói: “Ừm... Tiểu cá chạch, em dùng hình người lột da bớt được nhiều việc hơn đó, dù sao xử lý da rắn lột cũng không thành vấn đề...”

Tiểu cá chạch rốt cục cũng ném mùi, con rắn đen đang xoay qua xoay lại nhất thời cứng ngắc thân mình, đột nhiên ngẩng đầu lên hung hăng trừng tôi một cái, ai oán uất ức trong mắt từng đợt từng đợt dâng lên mãnh liệt!

Tôi coi như đã vô cùng đắc tội với tiểu cá chạch, trải qua hơn một giờ, mặc cho tôi nói gì hỏi gì nó cũng không thèm để ý.

Đang nhàm chán thì Vu Diệu đột nhiên từ trên giường trườn xuống sàn nhà, dán sát vào cạnh tường bởi một vòng sau đó thất vọng bơi lại đến bên chân tôi. Tôi đoán là nó đang tìm xem trong phòng có bề mặt thô ráp nào có thể giúp nó cạo lớp da cũ hay không, nhưng phòng này hoàn toàn là do tôi tự mình thiết kế tự mình giám sát quá trình sửa chữa, chân tường đều được dùng ván gỗ ghép, mỗi nối cũng được mài bóng loáng —— ai, sớm biết có một ngày tôi sẽ nuôi rắn thì khi đó đã không tốn công như vậy!

Nhưng hiện giờ, nên làm gì đây? Tôi nghĩ một chút, cúi thất lưng, vươn tay nắm lớp da cũ bên khóe miệng Vu Diệu: “Như vậy được không?”

Thanh xà lại một lần nữa bắt đầu trườn, toàn bộ thân thể ung dung từ tốn trườn đi, lần lột da này, tay của tôi không thể nghĩ ngờ chính là đảm nhiệm chức vụ của một nhánh cây cứng nhọn hoặc là một mỏm đá lởm chởm nào đó trong tự nhiên.

Sau khi lột da, Vu Diệu lại là một bộ dáng tinh thần toả sáng: “Rốt cục đã được sống lại! Em đói bụng! Thu Đông, chúng ta ăn cơm đi!” Tôi sớm đã đói ngấu, nghe vậy liền bưng cháo trắng ra, tiểu cá chạch không vừa lòng lắm lắm, “Sao lại cho em ăn cái này?”

“Em hiện giờ thể hư, ăn cái này mới tốt, cháo là món bồi dưỡng thân thể tốt nhất!” Mấy lời này đều là do một đại tỷ mới ở cũ trong công ty nói qua, Vu Diệu hiển nhiên không có hiểu biết phương diện này, bán tín bán nghi gật gật đầu, bắt đầu uống cháo.

“Đúng rồi, Thu Đông, em còn có việc muốn bàn với anh...” Vu Diệu đột nhiên nói.

“Nói đi! Hiện giờ là thời kì đặc biệt, anh có toàn quyền thay mặt anh của em!” Mới vừa giúp nó hoàn thành việc lột da, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác sau khi đồng cam cộng khổ tình nghĩa cao đến tận trời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Diệu ứng đáp: “Em... Em thích một người...”

“A?” Tôi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nó.

Tiểu cá chạch lườm tôi một cái: “Anh có ý gì? Vẽ mặt táo bón như vậy là sao?!”

“Ha ha...” Tôi ngưng ngừng cười cười, ngẫm lại cũng đúng, có nói thế nào thì nó cũng là một nam nhân hơn hai mươi tuổi, thích một người cũng là bình thường, “Vậy em còn do dự cái gì? Thích một người là chuyện tốt a, đã thích thì liền theo đuổi đi!”

Tiểu cá chạch gãi gãi tóc mơ mơ hồ hồ nói: “Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi...”

9. Chương 9

“Cái này thì có gì khó? Thích thì nói thôi! Để cô bé biết đi!” Tôi thầm nghĩ tiểu cá chạch này tình cảm này mằm chẳng những chậm trễ mà còn trì độn, chuyện đơn giản như vậy còn muốn người khác phải dạy sao!

“Anh nói thì dễ lắm!” Tiểu cá chạch dùng đũa khuấy lung tung trong bát cháo, “... Sau đó thì sao?”

Quản nó cái gì trước sau, tôi đang định đem chuyện tình yêu huy hoàng của mình ra lên lớp Vu Diệu một bài thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng khách. Chạy ra cầm ống nghe, giọng điệu dữ tợn: “Alô?” Ai lại to gan như vậy, dám quấy rầy sự nghiệp truyền đạo giải đáp thắc mắc của ta!

“Thu Đông, ” Là tiếng của Vu Mục, “Sao vậy? Nghe có vẻ không cao hứng lắm.”

“Không có.” Tôi nhanh chóng nói, thở phào một hơi, lết đến bên ghế sa lon nằm sấp xuống, chuẩn bị nấu cháo điện thoại, “Đã nhiều ngày không để ý đến tôi như vậy, hôm nay thật hăng hái a, liền tiếp gọi hai cú điện thoại?”

“Ha ha, chỗ ở hiện giờ của bọn anh liên lạc không tiện, em cũng biết di động bình thường đều do Phan Ninh giữ, đây là anh chờ nó ngủ rồi lén lấy ra...” Vu Mục một hơi giải thích, sau đó chuyển đề tài, “Vu Diệu thế nào rồi?”

“Đương nhiên là vô cùng tốt, lại cải lão hoàn đồng rồi!” Tôi cùng cậu ta nói nhảm, “Hừ hừ, xem ra hôm nay có thể được nghe tiếng của đại tác gia nhiều lần như vậy đều là nhờ phúc của tiểu cá chạch! Anh có muốn nói hai câu với nó không?”

“Đừng ghen bậy! Anh không cần nói chuyện với nó, dùng điện thoại di động gọi đường dài rất tốn tiền... Là do muốn nghe tiếng của em thôi.” Vu Mục nói tiếp, rốt cuộc đúng là tiểu thuyết gia, lời như thế tùy tiện tiện đều có thể nói ra.

“Còn tám ngày...” Thở dài, tôi tin tưởng bản thân kiên quyết không nhẫn lâu được như vậy — tinh thần có thể nhẫn, hơn nữa tuyệt đối là cấp bậc liệt sĩ, nhưng yêu cầu nhục thể đã vật chất hóa cũng như vậy thì quá hà khắc — tôi do dự không biết có nên báo trước cho cậu ấy biết chuyện mình muốn đi bar hay không.

“Bảy ngày!” Vu Mục nhẹ nhàng nói, “Đã qua nửa đêm!”

Có khác biệt gì lớn sao?! Tôi dở khóc dở cười, Vu Mục luôn như vậy, lúc nào cũng vì chút việc lông gà vò tỏi mà cao hứng không ngừng.

Tiểu cá chạch chốc lát thì rót nước chốc lát thì gọt táo ở trước mắt tôi lúc ẩn lúc hiện, nhờ ơn nó, không khí tốt đẹp giữa tôi và Vu Mục nhảy mất được xử lý theo tốc độ nhảy lều, không đau không ngứa nói vài câu anh khỏe em cũng khỏe linh tinh liền ngủ ngon tái kiến.

“Xin anh! Đừng có mang vẻ mặt phát tình ấy được không?” Tiểu cá chạch bắt đầu kéo mặt của tôi, “Thiệt, thật chịu không nổi.”

“Thế nào? Em có ý kiến? Nói cho em biết, anh họ của em rất thích cái miệng này của anh đấy!” Tôi đẩy tay Vu Diệu ra, “Nói tiếp chuyện của em đi, em rốt cuộc thích ai?”

“Đến lúc này còn nói cái rắm gì nữa! Chừa cho anh chút thời gian làm mộng xuân đó, coi như làm việc thiện.” Vu Diệu nói xong cũng không chờ tôi trả lời, lập tức đi vào phòng tắm.

Hắc hắc, không thể ngờ được tiểu gia hỏa này cũng có lúc quan tâm như vậy. Tôi cười trộm, rửa nồi rửa bát rửa mặt xong đi ngủ.

Nằm ở trên giường nhớ lại thanh âm của Vu Mục đầy lòng ngọt ngào đến gần như khiến người ta hít thở không thông, hôm nay hẳn là sẽ không trần trọc mất ngủ...

Trong ý thức朦胧 lung của tôi vang lại lời nói của Vu Mục “... Muốn nghe tiếng của em...”

... Tôi cũng vậy.

“... Đây là anh chờ nó ngủ rồi lên lấy ra...”

Cái tên không tiền đồ này, nhớ tôi nhớ đến vậy sao, chuyện như vậy cũng làm được... Ha ha...

Chờ một chút! Phan Ninh ngủ Vu Mục lên lấy đi động ra?

Nói như vậy, hai người bọn họ ngủ chung một phòng!

Nói thừa, hai nam nhân ở trọ đương nhiên là phòng tiêu chuẩn, nếu tách ra ở riêng mới khiến người ta chú ý.

“Thực TMD...” Tôi kéo chăn phủ kín đầu mạnh mẽ trở mình.

Một đêm không ngủ!

Buổi sáng là tiểu cá chạch làm điểm tâm —— hình như tất cả thanh xà đều có thiên phú làm quán gia thì phải! Tôi mắt đỏ bờ ra bàn nhét bánh mì vào miệng, Vu Diệu thái độ kỳ quái hỏi: “Một đêm không ngủ à?” Tôi mặc kệ nó, tiếp tục ăn bánh mì, uống một hơi sữa yến mạch nó đưa tới trước khi bị nghẹn chết.

Tiểu cá chạch nói tiếp: “Thu Đông anh thật là khỏe, một mình mà cũng có thể sáng cả đêm sao?” (ý em nó là “tự xử” đó :>~)

Tôi dốc sức ho khan, vươn tay cho nó một quyền. Xem ra sáng nay tôi nhất định phải chết, không bị bánh mì nghẹn chết cũng bị lời của tên nhóc này tức chết!

Trước khi ra cửa tôi quyết định không cùng tiểu hài tử chấp nhặt nữa, vỗ vỗ Vu Diệu nói: “Thi tốt! Tối nay qua đây đi, anh bù sinh nhật cho em!”

“Được được được!” Tiểu cá chạch liên tục đáp ứng, sau đó nói một câu phá hỏng không khí, “Không cần tốn sức suy nghĩ mua cho em cái gì, em thích bánh kem!”

“Kháo, tiểu tử chết tiệt ngươi xong chưa?!” Tôi giận, còn tiểu cá chạch trước khi bị tôi đập đã nhanh như chớp chạy xuống lầu. Hồn đản, lại dám ám chỉ sự kiện thất bại tôi mua chó con cho Vu Mục. Tôi hung hăng khóa cửa, không cho phép bản thân tình cờ quên mất.

Trước tiên đi đặt một cái bánh ngọt sáu tác sau đó mới đi làm, tới công ty phát hiện không nhiều việc lắm —— như thế cũng dễ hiểu, ngày mai là bắt đầu kì nghỉ một tháng năm, ai cũng không có tâm tình làm việc. Nhàn rồi không việc gì làm tôi bắt đầu nghĩ vãn vợ. Tiểu cá chạch nói nó thích bánh kem, bình thường đồ ăn Vu Mục làm cũng đều là khẩu vị gia đình, yêu cầu ăn uống của tộc bọn họ so với chúng tôi kỳ thật cũng không khác lắm. Hơn nữa lời nói cử chỉ của bọn họ đều giống như người thường, cho nên cũng khó trách tôi thường hay lấy góc độ của người bình thường phỏng đoán sở thích của bọn họ.

Nhớ hồi trước, mẹ của Vu Mục nghe nói người Quảng Đông thích ăn một loại món ăn kêu là “Tam chi” —— hình như là món chuột rán. Lão nhân gia thèm đến không chịu được, liền gọi điện thoại đến đây kêu Vu Mục nói công thức cho bà. Nhân lúc Vu Mục dịch công thức, bà liền đòi tán gẫu hai câu với tôi, đầu tiên là nói một chút về chủ đề con chuột, bà nói: “Cũng là loài người các cháu biết suy nghĩ chuyện ăn uống, không giống chúng ta ở đây, đã nhiều năm như vậy mà cũng chỉ có hai cách làm hấp với nướng, chán muốn chết.”

Tôi nhanh chóng nói: “Kỳ thật hấp hẳn là rất ngon a, mùi vị tươi mới...” Có trời biết tôi lớn như vậy nhưng một miếng thịt chuột cũng chưa từng nếm qua! —— những lúc thế này, nhận thức BF của mình không phải là người mới hiện ra.

Lại tán dóc vài câu, lão thái thái cười ha hả khen tôi: “Thu Đông cháu thật sự là hảo hài tử, chỗ chúng ta mỗi nhà đều có rất nhiều con, chưa từng có ai nghĩ đến làm sinh nhật. Ta nghe Tiểu Mục nói, sinh nhật của nó cháu còn tặng quà...”

“A... A di,” Đầu lưỡi của tôi ở trong miệng cứng đờ, “Chuyện cũ này bác đừng nói nữa...”

“Thu Đông cháu phải gọi ta là mẹ mới đúng a, tiểu hài tử đừng khách khí.” Nhạc mẫu lại nói tiếp, “Ta và các cô dì bác của Tiểu Mục cũng nói qua việc này, các nàng đều nói Tiểu Mục nhà ta thật có phúc khí, có thể tìm một đứa nhỏ tốt như Thu Đông! Còn ồn ào muốn đem cháu qua đây chơi, cùng mọi người gặp mặt! À đúng rồi, ở chỗ ta còn giữ lại vỏ trứng lúc nhỏ của Tiểu Mục đó, chờ cháu đến, liền...”

Cái gì?! Tôi không chú ý nghe tiếp, há to mồm nói không ra lời, các cô dì bác? Đây cũng không phải là cái khái niệm thất đại cô bát đại di bình thường, dựa theo gia phả đông đúc và phức tạp của Vu Mục mà phân tích thì nhân số ít nhất cũng phải trên cả trăm a! Trời ạ! Kinh hồn táng đảm tưởng tượng một cái, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen...

Sau khi tan ca, sớm về nhà chờ Vu Diệu, đơn giản làm chút đồ ăn, chuẩn bị một bình rượu đỏ, bánh ngọt bày ở giữa bàn. Tiểu cá chạch nói không cần quà sinh nhật, nhưng tôi vẫn mua một món quà đặc biệt chuẩn bị đưa cho nó. Quà này tuyệt đối thích hợp —— lúc này đây tôi có mười phần tự tin.

Vu Diệu tâm tình rất tốt, sôi nổi hoạt bát đi vào nhà, trên mặt tươi cười nở hoa: “Đã vất vả rồi, Thu Đông! Chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy!”

Tôi nghiêng đầu nhìn bánh ngọt, lại nhìn cái miệng đang mở rộng của Vu Diệu, mở miệng hỏi: “Uy, tiểu cá chạch, em có thể một hơi nuốt trọn cái bánh này không?”

Tiểu cá chạch đề phòng nhìn tôi, lại nhìn nhìn bánh ngọt: “Nếu biến thành rắn rắn là có thể... Anh muốn làm gì?”

“Đừng khẩn trương đừng khẩn trương, chỉ là tùy tiện hỏi thôi. Trong phòng làm việc có quà anh đã chuẩn bị cho em, đi xem đi!” Tôi đẩy nó đi tới phòng làm việc.

“Thu Đông...” Tiểu cá chạch khó xử cất bước, “Em không muốn hù dọa thú nhỏ, tộc huấn của chúng em là: ỷ mạnh hiếp yếu là đáng xấu hổ. Anh xem, em đến bây giờ cũng chưa từng khi dễ anh.”

“Bớt nói nhảm đi! Cùng một sai lầm anh không thêm phạm lần thứ hai đâu! Lần này chuẩn bị tuyệt đối hợp với em —— hơn nữa còn hợp với mọi con rắn, nhanh đi mở quà đi!”

Vu Diệu nửa tin nửa ngờ mở giấy gói, thanh âm bắt đầu mất ổn định: “Đây... Đây là cái gì?”

Tôi đối với thái độ không chút hào hứng của nó thực thất vọng: “Em xem, đây là hoàn toàn làm bằng thủ công a, dùng thanh trúc mảnh tốt nhất, hơn nữa còn được xử lý chống mục. Đến nhìn hoa văn này đi, thực là nghệ thuật, thậm chí hơi thở hiện đại.” Tôi chỉ vào món quà —— một cái giỏ trúc lớn thân lõi miệng hẹp cao cỡ nửa người.

“Dùng để làm gì?” Vu Diệu thăm dò nhìn bên trong giỏ trúc, thò tay vào sờ sờ.

“Hải, em thật là thiếu kiến thức! Chưa từng xem phim Ấn Độ sao? Trong đó ‘Đô đô đô ——’” Tôi tay không làm một động tác đang chơi nhạc cụ.

“Đùa nghịch rắn?” Vu Diệu kêu lên, “Anh nói cái này là dùng để nhét rắn? Nói giỡn sao, làm gì có cái nào lớn như vậy?!”

“Ấn, cái này không phải là chuyên dụng.” Tôi đồng ý gật gù đầu, “Nhưng em xem kích thước rất thích hợp a!”

“Kích thước thích hợp? Có ý gì?” Tôi hiển nhiên nhìn thấy trên trán Vu Diệu phủ một tầng mồ hôi.

“Hắc hắc, huynh đệ, anh đã tính hết rồi, vào mùa hè ngủ dậy trong giỏ trúc này nhất định sẽ mất mẻ thoải mái; mùa đông ở bên trong trải đệm giường, thậm chí điện, sẽ vừa giữ ấm vừa an toàn!” Xoa xoa đầu Vu Diệu, “Em mau biến thân đi vào dùng thử một chút đi, nếu tốt thì anh cũng sẽ mua cho Vu Mục một cái!”

“Thu Đông, hảo ý của anh em hiểu... Nhưng có thể không cần không? Trực tiếp đem cái này cho Vu Mực là được, em tuyệt đối không giành với anh ấy...”

” TM em ở đâu ra nhiều lời như vậy?! Nhanh lên nhanh lên!”

Tôi phát hiện mình thỉnh thoảng cường ngạnh một chút cũng rất có sức uy hiếp, lúc này, giỏ trúc đã nghênh đón vị khách đầu tiên của nó —— Vu Diệu biến thành thanh xà cả thân mình cuộn ở bên trong, chỉ lộ một cái đầu rắn rất đáng yêu ở bên ngoài, cầm dựa vào trên miệng giỏ.

“Ha ha, hay lắm! Anh không ngờ lại hợp như vậy!” Tôi tâm tình cực tốt, rốt cục cũng tìm được một món quà sinh nhật thích hợp với thanh xà làm cho tôi rất có cảm giác thành tựu, “Tốt lắm, thời gian dùng thử đã hết, Vu Diệu qua đây thử nên ăn bánh đi!”

Giữa bữa tiệc tôi hỏi tiểu cá chạch kì nghỉ một tháng năm có tính toán gì không.

“Mẹ em kêu em về nhà.” Nó ăn ngon lành, bánh ngọt trong nháy mắt đã bị diệt hơn phân nửa.

“Vừa hay, nhân tiện mang giỏ trúc về, cho người nhà em thấy con mắt của Hạ Thu Đông!” Kỳ thật tôi là muốn loại bỏ ảnh hưởng không tốt do sự kiện con chó nhỏ tạo thành trong lòng cô dì bác của Vu Mực.

Vu Diệu đột nhiên bị bánh ngọt làm nghẹn, nó dùng sức vỗ ngực nửa ngày mới hết: “... Không được... Cái thứ thoát nhìn giống như đạo cụ SM này, vẫn nên để Vu Mực giữ lại đi...”

SM? Ý nghĩ của tên nhóc này sao lại xấu xa như vậy?

“Là vấn đề phong tục sao? Rắn Ấn Độ sao lại thích ở trong cái bình cái giỏ như vậy?” Tôi khó hiểu hỏi.

“Nói giỡn sao, kia đều là chuyện bắt buộc không có biện pháp a, đang yên đang lành ai lại muốn bị triển lãm chứ.”

Tôi gật đầu, bắt đầu thay mấy con rắn ở Ấn Độ cảm thán bị ai. Nghĩ lại, vẫn cảm thấy ngu ở trong giỏ trúc này hẳn là rất thoải mái mới đúng, cứ để ở nhà đi, đợi Vu Mực trở về cho cậu ta thử rồi nói sau.

Bù đắp sinh nhật cho tiểu cá chạch làm lỡ mất một ngày, ngày đầu tiên của kì nghỉ một tháng năm, tôi trốn ở trong phòng khoan tròn từng điểm trên quyển lịch, tính toán thời gian: còn sáu ngày Vu Mực mới trở về, nếu theo như cuộc sống trong mấy phim truyền hình sứt sẹo thì không loại trừ khả năng cậu ta sẽ về sớm ba ngày cho tôi bất ngờ.

Buồn bực vạch tới ba ngày, tôi tự nói với mình: đi quán bar không thể trì hoãn nữa! Chọn ngày không bằng làm đại, (ý nói mọi việc nên thuận theo tự nhiên, nếu đều có cùng 1 kết cục thì không cần phải dây dưa chi cho mệt) hôm nay luôn đi! Nhanh chóng bấm số điện thoại của Chu Kim Bảo.

Chu Kim Bảo không hổ là bạn thân của tôi, cậu ta tựa hồ đã sớm đoán được tôi ý chí không kiên định, một câu dài dòng cũng không có, hai ba cái đã ấn định thời gian.

Để điện thoại xuống hô to vạn tuế. Tôi xoa tay chờ đợi màn đêm buông xuống, ý nghĩa của hành động lần này tuyệt đối không nằm ở chỗ đây là lần vụng trộm đầu tiên kể từ khi tôi quen Vu Mực mà quan trọng hơn là... Đã hơn một năm tôi đều ở vị trí bị đè, đêm nay nhất định phải tìm về phong thái TOP từng có!

Màn đêm khoan thai hạ xuống trong sự mong chờ của tôi, tôi cùng Chu Kim Bảo đi tới nơi cậu ta gọi là “chỗ tốt”. Cậu ta theo thói quen êm đẹp ngồi trước quầy bar, còn tôi lại mang theo cảm giác như đang ăn trộm mà tìm một vị trí trong góc.

Trong quán bar ánh đèn mờ ảo, hoàn toàn không thấy rõ gương mặt. Tôi trước nay khẩu vị rất cao, trong tình huống nhìn không rõ mặt tôi sẽ đối đãi người tìm mọi cách bắt bẻ. Nhìn qua từng đám nhân ảnh, cảm thấy người nơi này nếu không đủ cao thì là không đủ trắng, nhìn sơ qua cử chỉ lại không đủ tao nhã. Thất vọng rất nhiều nhưng hứng uống rượu lại biến thành vô cùng cao, ngay cả waiter cũng nhìn ra tôi sẽ là một khách hàng lớn, không cần kêu đã tới hỏi tôi uống gì.

Trong lúc uống hã hê cũng có người đến bắt chuyện, đều là kiểu người rất dẹo rất gái, tôi liên tiếp lắc đầu. Cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ đối tượng 419 (for one night: tình 1 đêm) của bản thân lúc đầu đều là loại như vậy, nhịn không được phỉ nhổ phẩm vị trước đây của mình.

Sau khi uống rất nhiều bia và mấy ly rượu cocktail hình thù kỳ quái tôi bắt đầu khó chịu, vốn nên nằm ở nhà thoải mái để chịu hưởng thụ ngày nghỉ, vậy mà tôi lại đi lãng phí thời gian ở loại địa phương này... Tôi hóa ra lại mê luyến cuộc sống như thế đến vậy sao? Vu Mục thật tốt, hơn nữa so với một đồng người trước mắt này, tốt hơn nhiều... Vu Mục... Vu Mục, anh chừng nào thì trở về... Vu Mục, anh lập tức trở về cho tôi! Anh đã đồng ý sẽ để tôi ở trên... Anh mau trở về đi, nếu không tôi sẽ tìm người khác... Tôi muốn ở trên...

Đủ loại ý niệm trong đầu đều được độc thoại trong giới hạn nội tâm, không có biện pháp a, phẩm chất say rượu của tôi trước nay rất tốt, hơn nữa càng uống nhiều rượu càng không nói lời nào.

Cảm giác như có thần tích hiển hiện, có người đem tôi từ trên ghế kéo dậy.”Vu Mục?” Tôi hí hóp đôi mắt bị sương khói hun đau, nỗ lực nhìn rõ nhân ảnh trước mắt, tiếp đó cảm giác được một bả vai rất đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh, tôi lệch đầu dựa vào đó. Vu Mục anh thật tốt, anh đừng trách tôi a, ai tôi cũng không hợp ý mà, tôi ha ha cười ra tiếng.

Hắn hình như hỏi tôi có đi hay không. Đi, đương nhiên phải đi, tôi đã sớm không muốn đợi ở đây! Trong lòng tôi giờ hai tay hai chân tán thành, ra đến hành động lại biến thành liều mạng gặt đầu, mãi đến khi một đôi tay giữ mặt tôi lại.

Mỗi một bước đạp xuống đều không hề chân thực, tôi lảo đảo đi theo cước bộ người bên cạnh, cuối cùng đã có thể về nhà...

Vào phòng, chúng tôi thực tự nhiên ôm nhau, phun ra hơi thở đầy mùi rượu quanh quẩn, phát cuồng mà hôn môi! Đã lâu mới có cảm giác phóng túng làm cho tôi có một loại thoải mái đến tê liệt toàn thân.

Vu Mục... Anh còn biết trở về a! Trong lòng tôi bất mãn nhắc lại, hai tay ở trước ngực sau lưng hắn sờ soạng... “Anh thật gây quá...” Tôi nhắm mắt lại thì thào nói, “Tóc sao lại còn rất dài... Nhiệt độ cơ thể sao lại cao như vậy? Phát sốt? Ngủ ngốc, sao lại khiến người ta lo lắng như vậy...”

“... Dừng lại!” Theo một tiếng kêu dừng, tôi rốt cục cũng tách ra khỏi thân thể cực nóng kia, cảm giác thư thái không ít, thanh âm kia nói tiếp, “Xin cậu đấy, đã nói hai chúng ta là tình một đêm, thỉnh chuyên nghiệp một chút được không? Đừng luôn đem tôi so với người khác, lại còn nói mấy lời mất hứng như vậy!”

Tôi trợn mắt nhìn chủ nhân của tiếng nói kia —— đối tượng tình một đêm của tôi: “Thật có lỗi.” Nhu nhu huyết thái dương nhưng không nhớ rõ mọi việc xảy ra như thế nào, tôi chỉ có thể thở dài, “Quên đi, không chơi nữa. Anh tìm người khác đi.”

“Cậu còn cố giỡn.” Đối phương không nói hai lời nhặt lên quần áo của mình mặc vào, sau đó hì hì cười, “Hồi này còn một bộ đáng khát khao tình sắc, hiện giờ lại như vậy. Có phải BF của cậu đặc biệt tốt hay không?”

“...” Tôi cứng họng, nhảy đề tài đúng là mau, đây là từ đâu tới đâu a?

“Tha hồ tâm sự đi, kết giao bằng hữu a.” Hắn đem quần áo của tôi ném lại đây, “Nói về BF của cậu một chút chứ?”

“...” BF của tôi? Vu Mục? Nói cái gì? Trong óc không biết sắp xếp những thứ gì, một đồng hỗn loạn.

“Ê, cậu không sao chứ?” Hắn vỗ vỗ mặt của tôi, “Chờ đi, tôi rót cho cậu một chén trà!”

...

Lúc hắn đi rót trà tôi lại bất tri bất giác nằm ở trên giường ngủ mất, đến khi tỉnh lại trong phòng chỉ còn một mình mình. Tôi rửa mặt qua loa xong, đi trả tiền phòng, lái xe về nhà.

Sau đó kể lại cho Chu Kim Bảo, cậu ta liên tục mắng tôi: “Tiểu tử cậu không hề có chút ý thức đề phòng nào! May là người gặp phải hôm đó không phải trai bao cũng không phải lưu manh, nếu không thực khó tránh khỏi bị người cướp tiền cướp sắc tiền dâm hậu sát! (hiếp trước giết sau) Anh em chúng ta cũng chỉ có thể gặp lại nhau ở nhà xác!”

Tôi cúi đầu nghe cậu ta mắng, tự mình cũng nghĩ lại mà sợ.

Ai, đây chính là lần vụng trộm duy nhất của tôi kể từ sau khi quen Vu Mục, vậy mà tôi thậm chí còn không nhớ rõ diện mạo người kia.

Hình như nói vụng trộm cũng có chút không đúng với thực tế, nghiêm khắc mà nói chỉ có thể xem tôi như là hồng hạnh đi đến đầu tường nhìn ra thế giới bên ngoài thấy kỳ thật không có mặt hàng nào tốt, sau đó ngoan ngoãn quay trở về sinh trường ở sau tường, chờ đợi con rắn đen kia trở về... Chắc chắn, thật là, tôi muốn đi tranh giải người chồng điển hình! (hồng hạnh ra khỏi tường: ý chỉ ngoại tình, còn em Đông là mới chỉ đến bờ tường nhìn thôi chứ chưa ra)

10. Chương 10

Hôm đó lên mạng gặp được Dao Dao, tôi liền kể cho cô nàng chuyện mình đi ra ngoài vụng trộm không thành, vốn muốn khoe vận khí tốt của bản thân một chút, ai ngờ Dao Dao lại tát cho một chậu nước lạnh.

Nàng nói đại ca à anh đừng vội đắc ý, việc này có lớn có nhỏ, không hề đơn giản như bề ngoài vậy đâu.

Xin chỉ giáo cho? Tôi kinh hồn táng đảm, động tác đánh bàn phím cũng trở nên cứng ngắc.

Dao Dao quả nhiên kiến thức rộng rãi, nàng phân tích như vậy: việc này có thể chấm dứt ở đây là tốt nhất, còn xấu nhất sẽ là: 419 tiên sinh lục hết quần áo túi tiền của cậu phát hiện chút tiền cậu mang theo căn bản không đáng để cướp, vì thế nảy sinh ra kẻ khác, dùng mấy ảnh chụp bộ dáng quyến rũ động lòng người trong vô thức của cậu...

Cái gì quyến rũ động lòng người! Đây là lời để hình dung nam nhân sao?! Tôi cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc, nhin không được cất ngang.

Được rồi, đừng quan tâm chi tiết nhỏ nhặt đó nữa, Dao Dao nói: trọng điểm là, cậu trong lúc bất tri bất giác bị như vậy như vậy, nơi này nơi đó của cậu đều bị mấy ảnh trung thực ghi lại. Nghĩ thử xem, nếu người kia đúng lúc biết địa chỉ của cậu, đúng lúc hần thiếu một số tiền lớn, hay đúng lúc hần muốn tìm một đồng bạn SM miễn phí... Hừ hừ tôi sẽ không nói thêm nữa. Ai nha, bạn trai của tôi “đúng lúc” kêu tôi ra ngoài chơi rồi, đi a 88! (88 có nghĩa là love và hôn tạm biệt)

Dao Dao logout, lưu lại “Ta là công ta sợ ai” phiền muộn treo ở trên mạng trong tình trạng nửa sống nửa chết. Tôi chưa bao giờ biết hóa ra sự tình phải suy diễn như vậy, tôi nghĩ có nên đem bản thân lột sạch nằm trên giường chủ động thừa nhận sai lầm hay không. Tôi nghĩ có nên chủ động phối hợp với Vu Mục chơi SM hay không, tôi nhớ đến ngày mai Vu Mục sẽ trở về, tôi rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? ... Ai, tự tạo nghiệt không thể sống, Hạ Thu Đông đáng đời này!

Vu Mục so với dự tính trở về trễ hơn một ngày, mỗi một nhiều ngày cộng thêm vất vả đi đường tạo thành vẻ mặt uể oải của cậu ấy — có thể thấy được lần sưu tầm tư liệu này của cậu ta không hề có lãng mạn kiểu diễn như tôi tưởng tượng.

Vừa bước vào cửa buồng vali hành lý xuống, Vu Mục liền nhào qua đây tựa vào người của tôi: “Mệt chết đi được, anh hiện giờ ngay cả khí lực bảo trì hình người cũng không có.”

“Vậy anh trước tiên đi nằm ngủ một giấc đi.” Tôi nửa vác nửa kéo đem cậu ta vận chuyển vào phòng ngủ, học ngữ khí của cậu ấy, “Tôi đang vẽ thiết kế, bận đến cả thời gian nói tiếng người cũng không có!”

“Lại đây với anh đi, mấy ngày nay anh đã được lĩnh hội không có em bên cạnh anh ngủ không được rồi.” Vu Mục từ sau lưng ôm lấy tôi, thuận tay cởi bỏ nút áo của tôi.

“Bớt hăng hái chút đi, tôi đang rất bận.” Vào phòng làm việc, dừng bước, “Anh xem còn rất nhiều đồ án chờ được vẽ đây. Anh một mình đi ngủ đi, chờ tôi hết việc làm cơm xong sẽ gọi anh.”

Vu Mục nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Vậy anh ở trong phòng xem bản thảo chờ em. Thật nhớ em quá đi!” Nói xong cậu ta từ trong tủ quần áo lôi ra một tập bản thảo mấy trang bày ở góc tường, sau đó đi vào phòng ngủ.

Tôi mặc dù hiếu kỳ, nhưng dù sao công việc vẫn quan trọng hơn, thế là tiếp tục vẽ đồ án trên bàn không thèm để ý đến cậu ấy, mặc kệ cậu ta đi qua đi lại.

Qua một lúc thì nghe thấy có tiếng vang, quay đầu lại vừa vặn thấy một con rắn đen thật lớn bơi vào phòng làm việc, cuộn thành một đồng ở góc tường, đầu rắn vươn ra trước bản thảo lật từng trang từng trang xem. Ai, tên này đúng là không nói xạo, quả nhiên ngay cả khí lực duy trì hình người cũng không có! Tôi dở khóc dở cười.

Sau khi vẽ xong thiết kế tôi không quấy nhiễu Vu Mục, lặng lẽ đến nhà bếp làm cơm, trở lại phòng làm việc chuẩn bị gọi cậu ta đi ăn. Chỉ thấy cả đầu Vu Mục đều dán xuống đất, còn hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm một tờ bản thảo đến xuất thần. Người ta nói nam nhân đang làm việc là đẹp trai nhất, tôi vừa lúc thừa dịp này thưởng thức một chút. Thưởng thức rất cao được năm phút đồng hồ, tôi phát hiện cậu ấy nhìn chăm chăm mấy chữ trước mắt đến nửa ngày cũng không đổi...

Cái này có hơi kỳ lạ. “Ê, anh là đang ngủ hay đang tỉnh vậy?” Nhịn không được đến gần nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu rắn. Vu Mục hơi động một chút, đem cái đầu ừ vào trong lòng bàn tay tôi cọ cọ hai cái, lại bất động.

Tôi kháo, quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi! Lúc biến thành hình rắn, mí mắt của cậu ta trở nên trong suốt, rõ ràng ngủ đến ngon lành nhìn vào còn tưởng đang chuyên tâm làm việc! “Tỉnh tỉnh, ăn một chút rồi ngủ tiếp!” Tôi nâng đầu rắn lên, trái phải lên xuống lắc lắc, “Tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh...”

Vu Mục rốt cục cũng bị lắc tỉnh, chậm rãi ngóc đầu rắn lên, há mồm ngáp một cái, đem thân mình đang cuộn thành một đồng giãn ra, bơi tới trước bàn ăn.

“Anh bạn, anh không định cứ thế này ăn cơm chứ hả?” Tôi dọn xong chén bát, ngồi trước bàn ăn, cúi đầu nhìn cậu ấy. Cậu ta không trả lời, mà theo thân thể của tôi quán lấy hai vòng bò lên trên, cầm gỏi lên vai tôi, há miệng chờ cùng ăn.

Xem ra cậu ta vẫn sẽ kiên trì cái tạo hình này, tôi không còn cách nào khác, đành phải một bên dứt cho chính mình một bên dứt cho cậu ta. Đầu tiên cầm lấy một cái chân gà đưa tới miệng, Vu Mục một hơi nuốt vào, tiếp theo lại cho cậu ấy một cái chân gà, lại một hơi nuốt vào! Trên thân rắn nguyên bản là hình trụ phồng lên một cái bướu nhỏ, tôi tò mò kiểm tra, ít nhiều tìm được cảm giác mới mẻ của nhân viên chăn nuôi vườn bách thú! Tuy rằng biết Vu Mục không kén ăn, tôi vẫn chủ động chỉ chọn toàn món mặn cho cậu ta.

Không biết là do thời gian ra ngoài sưu tầm tài liệu Vu Mục chưa ăn quá thứ gì ngon, hay là do cậu ấy luyện tiếu buông tha cơ hội hiếm khi được tôi hầu hạ, tóm lại bữa cơm này cậu ta lang thôn hổ yết ăn đến hơn nửa ngày. Rốt cục cũng ăn no, cậu ấy dùng đầu cọ cọ mặt của tôi, sau đó buông tôi ra bò đi mất.

Tôi nhìn cậu ta dạ dày u thành một cục bự cứ thế bò đi mà hoảng sợ giùm cậu ấy.

Vu Mục biến thành hình rắn hình như chơi rất vui, từ lúc cơm nước xong cậu ta cứ ở trong nhà bơi qua bơi lại không hề nhàn rỗi, hại tôi đi đứng cứ phải cúi đầu, sợ không cẩn thận một cái sẽ giẫm trúng chỗ nào trên người cậu ấy.

Sau nửa giờ tôi mới nhớ tới, hóa ra trong sách cũng có nói, dịch dạ dày của rắn tuy rằng tính acid rất mạnh, nhưng có đôi khi ăn nhiều quá vẫn tiêu hóa không nổi. “Vu Mục, có phải anh ăn nhiều quá nên khó chịu không?” Tôi lo lắng hỏi, thanh xà rất nhanh bơi tới trước mặt tôi, uốn éo đầu cọ cọ lên thân mình. Tôi hiểu gật gật đầu, xem ra đúng là bị tôi đoán trúng, nhân tiện can đảm tưởng tượng một chút: trước khi tiêu hóa hết đồ ăn, có lẽ Vu Mục sẽ không trở về nổi hình người chẳng?

Có nên cho cậu ấy ăn mấy bình men không? Tôi nhìn thân mình khổng lồ hiện giờ của Vu Mục nhú mào, nhớ rõ trong sách có nói rắn hoang dã nếu tiêu hóa không tốt sẽ liên tục trườn lên cành cây ném mình xuống đất để trợ tiêu hóa. Ân... Tôi chỉ sợ là ném không nổi Vu Mục, hơn nữa, cái đầu này mà đập xuống đất sẽ làm ra tiếng động rất lớn, còn không phải sẽ gọi tới cả 110! (như 113 đó)

“Vu Mục, tôi giúp anh xoa bóp, anh đừng lộn xộn a.” Tôi nói như vậy xong liền quỳ bên cạnh cậu ấy, hai tay đặt ở trên khối u đã nhỏ đi rất nhiều xoa bóp giúp cậu ta tiêu hóa. Nếu sau này làm vẫn thẩn mà không có chày cán bột cứ dùng Vu Mục là được, tôi đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Mát xa hơn bốn mươi phút, quỳ đến đau đầu gối: “Mệt chết đi được mệt chết đi được. Anh tự mình tản bộ tản bộ đi, tôi phải nghỉ một lát.” Tôi cứ thế nằm trên mặt đất thở dốc, trước đây chỉ biết mát xa dị tính rất phí thể lực, không ngờ mát xa đồng tính cũng là chuyện khổ sai.

Vu Mục lại dùng đầu cọ cọ mặt của tôi, hành động như làm nũng này của cậu ấy khiến mặt tôi nhột nhột, nhìn không được cười, đẩy đầu rấn ra xoay nghiêng nằm nhắm mắt dưỡng thần: “Tôi đột nhiên phát hiện kỳ thật anh như hiện giờ cũng rất tốt, coi như tôi đang nuôi thú cưng...” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu, “Có điều, nếu anh cứ ở dạng này, hắc hắc, làm tình liền miễn đi.”

“Vậy sao có thể?” Cả buổi tối đều là mình tôi độc thoại, cho nên khi nghe thấy câu phản đối này tôi kinh ngạc mở mắt ra, nhìn thấy Vu Mục toàn thân trần trụi đang thông thả phủ lên người tôi, “Cấm dục nửa tháng, đêm nay cố ý ăn nhiều một chút, hiện giờ thể lực của anh rất tốt!”

“Anh sao... ?!” Cậu ta sao lại biến trở lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ này giờ tất cả đều là giả bộ? Tôi không khỏi có loại cảm giác bị mắc lừa.

Cậu ta cười giảo hoạt, ngón tay thuần thục cởi bỏ nút áo của tôi: “Khó được em dịu dàng như thế, anh đương nhiên phải nắm lấy cơ hội, hưởng thụ nhiều một chút...” Vu Mục cuốn lấy cơ thể của tôi, không ngừng hôn lên cổ lên lưng. Thanh âm cực từ tính từng chữ từng chữ tiến vào tai tôi, “... Em đã nói sẽ nhớ anh mỗi ngày... Vậy có hay không?”

Bởi vì một trận tẩy não trước đó, Vu Mục thuận miệng hỏi một câu làm tôi run run. Tôi hàm hồ rên rỉ một tiếng, bắt lấy cổ tay của cậu ấy dẫn cậu ta chạm vào cơ thể tôi.

“Ha ha, anh biết mà, Thu Đông, thân thể của em luôn luôn thành thực...” Vu Mục trầm giọng đồng thời hai tay bắt đầu dạo chơi trên người tôi. Tôi âm thầm vui mừng, cũng may yêu đương vụng trộm chưa thành, tuyệt đối có thể qua được kiểm tra!

Thân thể trần truồng chặt chẽ dán sát vào nhau, tôi cảm giác được môi của cậu ấy trên vai tôi, tay thì lạc xuống bên hông, nâng lên thắt lưng tôi...

Bởi vì có chút thời gian tịch mịch, trong nháy mắt thân thể kết hợp ít nhiều có điểm đau đớn, nhưng cảm giác quen thuộc lại làm cho trong lòng tràn đầy thỏa mãn. Tôi nhìn không được thở dài, niệm tên cậu ấy đi đi lại lại... Nhiều ngày mong nhớ rốt cục cũng tìm được nơi trú ẩn...

Ở trên sàn nhà một trận điên cuồng, trở lại phòng ngủ lại tiếp tục, đến khi chấm dứt tôi nửa nhắm mắt thoải mái điều chỉnh hô hấp, thoáng chốc cảm giác được Vu Mục lại phủ lên người mình.

“Đừng... Tôi thật sự không thể...” Tôi hữu khí vô lực nói.

“Anh biết anh biết.” Cậu ta cười cười hôn môi tôi, đem một sợi dây chuyền có cảm giác như kim loại đeo lên cổ tôi, “Đây là mẹ anh giao cho Vu Diệu mang đến, đích xác rất xứng với em.”

Song song nằm trên giường, đầu của tôi gối lên vai Vu Mục, tò mò cầm mặt dây lên xem, lặn qua lộn lại nghiên cứu một phen: bộ phận chính của mặt dây là một lát cắt màu trắng hình dáng kì lạ, mặt ngoài dùng một hạt tròn tròn trong suốt khảm thành hình con rắn, lớp ngoài cùng không biết là dùng lớp màng gì mạ. “À... Là ngà voi mài bóng sao?” Đây là phản ứng đầu tiên của tôi, sau đó liền sửa lại, “... Hay là răng rắn?”

“Ha ha, cũng không phải.” Trong giọng nói của Vu Mục tràn đầy đắc ý, “Đây là một miếng vỏ trứng hồi nhỏ của anh, mặt trên khảm kim cương.”

“Vỏ trứng? Sao có thể cứng như thế? Đã trải qua xử lý cho cứng lại rồi sao?” Có điểm mệt mỏi, tuy rằng đầu óc hỗn loạn nhưng tôi vẫn nhớ ra: nhạc mẫu đã từng đề cập qua với tôi, nhưng tôi không ngờ đây đúng là lễ vật cho mình.

“Đương nhiên, nếu không năm đó anh có cụng vỡ đầu cũng không ra được a.” Vu Mục nói, “Mẹ anh nhờ Vu Diệu tiện thể nhả cái này nhất định phải tự tay anh đeo cho em. Thu Đông, em có biết điều này hàm nghĩa gì không?”

“À?” Tôi kéo chăn đến đầu vai, ở bên cạnh Vu Mục tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại, “Một vỏ trứng bự có thể có rất nhiều mảnh nhỏ, đưa cho bà con bạn bè làm kỷ niệm. Ý nghĩa là không có vẻ trọng bên này nhẹ bên kia...” Tôi từ góc độ kỹ thuật kinh tế học cho ra kết luận này.

“Thu Đông, em muốn anh tức chết sao?” Vu Mục nhéo mũi tôi, khoa trương kêu lên.

“Hắc hắc, bị anh phát hiện rồi.” Tôi nhắm mắt lại cười trộm, bắt lấy bàn tay Vu Mục, đặt lên lưng tôi, càng thêm dựa sát vào người cậu ta, trời nóng nực, nhiệt độ cơ thể của cậu ta cùng cảm giác trơn bóng săn chắc của làn da đều khiến tôi cảm thấy rất thoải mái.

“Vỏ trứng của anh chỉ để lại một mảnh nhỏ này thôi, không còn miếng nào khác.” Cậu ta hôn tôi một cái, “Nhớ kỹ, điều này đại biểu: ‘Đem phần yếu ớt nhất của anh giao cho em bảo vệ.’” Thanh âm của Vu Mục lơ lửng bên ý thức của tôi.

Tôi đáp lời: “Àn... Đã biết, lại đây...” Tôi đem cậu ta ôm vào trong ngực, vỗ vỗ lưng cậu ấy, “Ngủ đi ngủ đi, tôi bảo vệ anh...” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: trừ phi chán sống, nếu không ai dám đi khi dễ mãnh thú a? Nhất là một con rắn đen lớn như vậy!

Vô cùng mệt mỏi, tôi khi đó hoàn toàn không có sức lực dư thừa đi suy ngẫm ý tứ Vu Mục muốn truyền đạt...

Buổi sáng tỉnh lại động động thân thể liền cảm giác được phần eo ẩn ẩn đau, tối hôm qua thật đúng là điên cuồng, sau khi rửa mặt xong lại nhịn không được trở về giường nằm bò ra hừ hừ. Vu Mục cúi người, hai tay mát xa thắt lưng của tôi, môi dán vào bên tai: “Thu Đông, đã khiến em mệt sao? Làm sao không thoải mái? Nơi này?” Tay cậu ta ái muội chạy đến giữa bụng và đùi tôi, “Hay là nơi này? Có cần lấy thận bảo kia cho em uống không?”

Tiểu tử chết tiệt, cư nhiên còn ghi hận! Tôi tức giận, lộn xộn bắt lấy tay cậu ấy: “Được rồi được rồi, bình thường rồi. Tôi gần đây mỗi ngày đều bận làm việc, đương nhiên không giống như anh mới đi nghỉ về có tinh thần như vậy.”

“Vậy anh bưng bữa sáng vào đây, cho em ăn trên giường.” Vu Mục mỉm cười.

Tôi gật đầu: “Chuẩn, trình lên đi.” Về ngôn ngữ tôi cho tới bây giờ chưa hề chịu thiệt!

Đang có tư có vị đánh giá món cháo thịt trứng muối của Vu Mục, tôi đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, Vu Diệu nói muốn anh giúp nó viết một phong thư xin vào Đảng, phải đặc biệt sâu sắc đặc biệt cảm động, sẽ đọc vào buổi họp lớp.”

“A?” Vu Mục thực kinh ngạc, “Từ khi nào nó lại có giác ngộ cao như vậy?”

“Ai biết,” Tôi ăn xong chén cháo, thực thuận tay cầm chén đưa cho Vu Mục đang ngồi bên giường, “Tôi thấy nó gần đây cứ lẩn qua lẩn lại, ngày đó còn nói hiện giờ đang làm vài công việc để mua một quả bóng rổ mới, còn muốn theo tôi học nấu cơm, kỳ lạ.” Cẩn thận nghĩ nghĩ, “Nó nói nó đang thích một người, có phải là muốn biểu hiện cho người kia xem không? Ha ha, tiểu hài tử chính là tiểu hài tử!”

Vu Mục hơi hơi nhíu mày. Tôi lấy làm kỳ lạ nhìn cậu ta: “Sao vậy? Có gì không đúng sao?”

“Thu Đông, em không biết anh có bao nhiêu may mắn đâu!” Vu Mục nói một câu không liên quan gì, còn đột nhiên ôm tôi điên cuồng.

Căn cứ vào tình cảnh hiện tại, cộng thêm sơ lược phân tích, tôi suy đoán trong lời nói phải có ít nhất một nửa hàm ý khen mình, vì vậy tôi dốc sức biểu đạt sự tán thưởng của bản thân đối với mấy lời này. Nhân tiện cũng khen cậu ta hai câu — gần như ngày nào cũng ở nhà nấu cơm cho tôi mà còn cảm thấy mình may mắn, người như vậy thật đáng giá sản xuất đại trà a!

11. Chương 11

“Hi! Chào buổi sáng!” Tôi giơ tay chào hỏi Chu Kim Bảo vừa bước vào văn phòng, mà con người trước giờ luôn cười tít mắt như cậu ta cư nhiên hôm nay lại xụ mặt đi thẳng đến bàn làm việc của mình, phần nộ đem chồng văn kiện nện lên bàn, sau đó lại dùng lực đem mình nện xuống ghế.

Tôi cùng các đồng sự khác hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám chọc vào thanh niên đang phẫn nộ này.

“Chu... Anh có điện thoại...” Lưu Liễu thông qua đường dây nội bộ chuyển điện thoại cho Chu, quay đầu hướng tôi làm khẩu hình “Khiếu nại!”

Woa, cứ nhiên có người khiếu nại Chu Kim Bảo? Tôi còn tưởng vừa thấy khuôn mặt tươi cười của cậu ta, ai cũng không thể tức giận được chứ.

“Con mẹ ngươi, ta mặc kệ!” Chu Kim Bảo rống giận, trong chớp mắt lại giống như con chó nhỏ nhụt chí, “Nga... Hảo... Ừ...” Nhanh như vậy đã bị sửa lưng? Chắc là cậu ta cũng có chút đuôi lý rồi, trong tay không có việc gì làm, tôi nghiên cứu về mặt suy nghĩ âm tình bất định của Chu.

“Đông tử!” Chu Kim Bảo đột nhiên đi tới nắm lấy tay tôi, “Cậu nhất định phải giúp tôi! CASE lần này tôi không thể nhận, cậu thay tôi đi! Làm ơn làm ơn!”

Tôi nhú mày khó xử.

“Chỉ là một cái trang trí nội thất nho nhỏ thôi, ba phòng hai sảnh, bên A đặc biệt có tiền!” Chu Kim Bảo ra sức thuyết phục.

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ.

“Tính tôi nợ cậu một lần! Về sau huynh có phiền phức gì, tiểu đệ có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ!” Chu Kim Bảo cắn răng một cái, “Còn thêm vi cá Thuận Phong!”

“Hai phần. Nhớ kỹ lời cậu nói đó!” Tôi vui vẻ rút tài liệu nhiệm vụ trong tay cậu ta, xuất môn.

Theo địa chỉ tìm được khu nhà ở kia, lúc nhìn thấy chủ nhà Lữ Chí Viễn trong lòng tôi tràn ngập tò mò, người đàn ông thoạt nhìn hòa nhã vô hại như vậy sao lại khiến cho Chu Kim Bảo sợ hãi đến trốn không kịp? Đường như thay đổi nhà thiết kế là chuyện hần ta đã dự đoán trước, hần dẫn tôi đi vào căn phòng bán hoàn thành, nói: “Lại gặp mặt rồi. Không ngờ cậu và Bảo Bảo là đồng sự.”

Hở? Tôi không hề có ấn tượng với người này, đâu ra từ “lại” gặp mặt?

Tôi dừng bước, nghiêm túc đánh giá Lữ Chí Viễn lần nữa: vóc dáng rất cao, nhưng không hần là vạm vỡ, tóc có chút dài, so le không đều có mấy cọng nhuộm màu hạt dẻ... Trong đầu oanh một tiếng trầm đục, tôi nghĩ tôi biết hần là ai rồi! Trong đầu như có ánh chớp xẹt lửa nhớ tới lời nói của Dao Dao: “... Cậu trong lúc bất tri bất giác bị như vậy như vậy, nơi này nơi đó của cậu đều bị máy ảnh ghi lại trung thực...” Không tự giác một trận rùng mình, chân tướng dĩ nhiên đúng là như thế?! Hóa ra Dao Dao đúng là chân nhân bất lộ tướng, sớm biết như vậy lúc đó tôi đã ba quỳ chín lạy xin nàng chỉ điểm thêm rồi!

“Anh... Anh chính là... !” Tôi nghẹn họng trân trối nhìn.

“Nhớ ra rồi?” Lữ Chí Viễn nhàn nhã châm thuốc, hút một hơi, “Thế giới quả là nhỏ. Bất quá nói thật, bóng lưng của cậu và Bảo Bảo thật sự rất giống.”

“Anh muốn thế nào?” Đúng là bị Dao Dao dọa vỡ mật, tôi ra vẻ trấn định hỏi, tính toán ứng đối thế nào với màn sách nhiễu kế tiếp của hần.

“... Ngô... Lại làm cho cậu ấy chạy mất, cậu nói tôi còn có thể thế nào đây?” Hần căn bản là đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, mở miệng nói, “Đúng rồi, nói cho tôi biết, Bảo Bảo hiện giờ có BF không?”

“Hỏi cái này làm gì?” Xưng hô của hần với Chu Kim Bảo rất ái muội, hơn nữa nãy giờ nói được vài câu, câu nào cũng đều là về Chu Kim Bảo — tôi gần như đã xác định được mục đích của người này.

Hần nhăn mày một chút lại mỉm cười, ánh mắt sâu xa nhìn về một hướng: “Tôi hình như đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn. Kỳ thật tôi biết trong lòng cậu ấy chỉ có tôi.”

“Thiết.” Tôi cười nhạo tự đại của hần, “Vậy anh giải thích chuyện cậu ấy đem CASE của anh giao cho tôi như thế nào?”

“... Đúng vậy, đó là vấn đề...” Hần tự hỏi một chút, “Về chuyện đêm hôm đó...”

Tôi bắt đầu cảnh giác, đã xem nhẹ hần rồi, xem ra lời nói tiếp theo mới là trọng điểm đây.

“Tôi không có thói quen lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho nên xin cậu tin tưởng đêm hôm đó tôi chuyện gì cũng chưa làm, hơn nữa về sau chuyện gì tôi cũng sẽ không nói. Huống chi... Tôi đã tìm được cậu ấy... Thế nào người anh em? Nếu có lòng cảm ơn thì hãy giúp tôi đi.”

Vừa nhắc đến Chu Kim Bảo ánh mắt của hắn liền đặc biệt dịu dàng, cái loại ánh mắt chân thành này đủ để chứng minh những gì hắn nói. Nhưng Chu Kim Bảo đối với thái độ của hắn quả thật đúng là... Tôi hơi băn khoăn: “Tôi cũng không muốn có lỗi với bạn bè của mình.” Đương nhiên, còn có vi cá Thuận Phong...

“Chúng ta không tính là bạn bè sao?” Lữ Chí Viễn từng bước dẫn dắt, “Sau này tôi và Bảo Bảo đều sẽ cảm ơn cậu.”

Thật vậy sao? Tôi tự hỏi, tính ra cái tên Chu gia hỏa này đã cho tôi không ít phiền toái, nếu tôi giúp Lữ Chí Viễn, mà Lữ Chí Viễn thật có thể đối tốt với cậu ấy... Tôi thật sự đã lấy ơn báo oán một người thanh niên tốt, bạn bè tốt như vậy đi chỗ nào tìm a!

“Ân, nói rất đúng. Giúp chiếu cố bằng hữu cũng là điều nên làm.” Không thể tưởng được vấn đề làm phiền mình bấy lâu lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy, nhìn xa một chút về cuộc sống tương lai hạnh phúc của mình và Vu Mục, tôi quyết định... Không không không, phải nói là xuất phát từ lo lắng cho cuộc sống hạnh phúc sau này của Chu Kim Bảo, tôi quyết định dùng hết khả năng trợ giúp Lữ Chí Viễn.

“Hi vọng hợp tác vui vẻ!” Lữ Chí Viễn vươn tay.

Sớm tối về đến nhà tâm tình phá lệ thoải mái, nhìn thấy Vu Mục ở phòng khách xem TV, tôi đến gần vòng tay ôm eo cậu ta, mặt dán vào lồng ngực cậu ấy hít sâu một hơi: “Tôi đã về.”

“Trẻ như thế mới về, có mệt hay không?” Vu Mục vỗ vỗ tay của tôi, “Ăn cơm không?”

“Tôi yêu anh, Vu Mục.” Thanh âm của tôi có chút run rẩy, chuyện yêu đương vụng trộm đã không còn là chuyện ngại vật, tôi nhắc nhở cậu ta, “Anh có còn nhớ trước khi ra ngoài sưu tầm tư liệu đã答应 tôi chuyện gì không?”

“... Đương nhiên.”

“Để tôi yêu anh đi.” Tôi không cố ý khàn khàn thanh âm, thấp giọng hấp dẫn Vu Mục.

Được cậu ấy ngầm đồng ý, tôi cảm thấy nhân sinh đặc biệt có hi vọng, thời điểm đề cậu ta lên giường tôi nhìn thấy Vu Mục vẻ mặt có chút u buồn. Tham khảo tâm tình của mình sau lần đầu tiên bị cậu ta làm tôi liền hiểu được trầm mặc của cậu ấy, tôi ở trong lòng thầm thề nhất định phải phát huy đến trình độ siêu cấp, cho Vu Mục một kinh nghiệm khó quên!

Tôi sốt ruột hôn cậu ta, nôn nóng cởi bỏ nút áo cậu ấy, ở cổ của cậu ta lưu lại dấu vết.

“Nghe anh nói trước đã, Thu Đông...” Vu Mục hơi hơi giãy giụa, “Sau đó vạn nhất...”

“Vạn nhất anh có sinh hạ, yên tâm, mẹ xấp nhỏ, tôi nhất định sẽ phụ trách!” Tôi xoa nắn bộ ngực của Vu Mục, trêu đùa, sau đó cúi đầu hôn lồng ngực cậu ấy, khi thì liếm khi thì cắn, nhìn tình dục nhuộm lên người cậu ta màu sắc tươi đẹp.

“Thu Đông, nghe anh nói xong đã...” Cậu ấy giữ lấy mặt tôi không cho tôi động đậy, vén một lọn tóc trước trán tôi ra sau tai.

“Ngoan, đừng nói nữa...” Tôi lắc đầu bỏ tay cậu ấy ra, môi lại giữ lấy môi của cậu ta chuyên tâm cảm thụ — loại thời điểm này làm sao còn có tâm tình nói chuyện! Dùng sức cởi sạch quần áo của Vu Mục, hai tay sờ soạng người cậu ta — xúc cảm thật tốt, hơn nữa quyền chủ động mong chờ đã lâu trở về càng làm cho tôi thêm phần khởi!

“Thu Đông.” Vu Mục dùng một chút lực ôm tôi cùng nhau ngồi dậy, tôi bị kiềm chế không thể động đậy, trên người chỉ mặc áo tắm đang mở rộng, lấy một loại tư thế thoát nhìn thập phần đói khát ngồi trên bắp đùi cậu ta! Hồn đảo! Trong lòng tôi tức giận mắng, con rắn chết tiệt không thể tin này. Vừa muốn kháng nghị, Vu Mục ngay tại khóe miệng của tôi hôn một chút, “Anh không phải dối ý, chỉ là nói rõ trước với em, vạn nhất như thế này mà anh có trạng huống gì em liền gọi điện thoại cho Vu Diệu, nó biết phải làm gì.”

“... Anh có ý gì?” Về mặt của Vu Mục rất nghiêm túc, tôi biết cậu ta không phải đang nói giỡn, tôi bình tĩnh hỏi.

“Em có thể không biết, đối với nam nhân trong xà tộc mà nói, nơi đó là vị trí mệnh môn ngoài bảy tấc (có ai còn nhớ câu đánh rắn phải đánh cách bảy tấc trong chương 1 không, ý anh Mục chỗ đó là điểm trí mạng của ảnh á), cho nên, anh không biết sau khi làm thì sẽ như thế nào.”

“... Vì sao?” Vu Mục vì sao nói với tôi chuyện này? Vì sao biết rõ thân thể của mình không thể bị làm còn nằm ở đây? Dừng sức vò loạn đầu cậu ấy, “Anh muốn làm gì? Làm cho tôi giết anh sau đó cắn rút sao?”

“Không phải, Vu Diệu sẽ tìm được người có thể cứu anh, anh không chết được đâu.”

Không biết nào Vu Mục sao lại chết vào lúc này như vậy, tôi lắc đầu: “Tôi là nói anh cứ nói rõ với tôi, tôi không thương anh là được. Vì cái gì biết rõ bất lợi với mình mà còn... ?”

“Anh không muốn khiến em cảm thấy bất công, cũng không muốn giấu diếm điều gì với em.” Vu Mục nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, “Đây là bí mật cuối cùng của anh, tất cả đều đã nói cho em biết.”

“... Nói tôi biết chuyện quan trọng như vậy, được sao?” Tuy rằng hai chúng tôi đều quần áo không chỉnh tề, tôi vẫn cảm thấy giờ phút này thần thánh một cách kì lạ. Lúc Vu Mục nói cho tôi biết chuyện này, cũng giống như đã đem thứ gì đó giao vào tay tôi. Trong lòng tôi tràn đầy một loại tình tự khó hiểu, thở dài vỗ vỗ đầu Vu Mục, “Đồ ngốc, anh rõ ràng có thể không nói.”

Vu Mục vẫn như cũ ôm tôi: “Còn nhớ rõ bạch xà không? Theo góc độ pháp luật mà nói, bọn anh khinh bỉ bạch xà, nhưng bọn anh vì thích loài người mà đến xã hội loài người, cuối cùng đều làm theo cách của bạch xà: đầu tiên là mê hoặc thân thể, sau đó là ở cùng một chỗ.”

Kháo, kiểu nói gì đây, cứ như nói anh là cao thủ làm tình không bằng. Tôi khinh thường bĩu môi.

Cậu ta nói tiếp: “... Sau đó có một phần rắn sẽ vĩnh viễn giấu diếm thân phận của mình, một phần khác sẽ tìm cơ hội nói ra bí mật của bản thân, chờ đợi được tiếp nhận hoặc là bị chán ghét. Nếu được tiếp nhận thì dễ rồi, còn một khi bị phỉ nhổ thì phải thỉnh nhà thôi miên của xà tộc đi thôi miên người kia, xóa bỏ tất cả ký ức về xà tộc. Mất sức nửa ngày lại chỉ được một đoạn tình yêu đơn phương không có ký ức —— em xem, Thu Đông, tình yêu của xà tộc bọn anh chính là vừa bị động vừa đáng thương như vậy.”

Há chỉ là đáng thương, đã thất tình còn phải vận động người khác giúp mình giải quyết hậu quả, thật sự là mất mặt mất đến bà ngoại cũng không còn! Tôi ở trong lòng giúp cậu ta bổ sung.

Vu Mục hít sâu: “Vốn không định để em biết anh là rắn sớm như vậy, nhưng cố tình lại là nhanh như vậy. Anh lúc ấy cảm thấy nhất định là vận mệnh đang nhắc nhở anh: hoặc là dao sắc chặt đứt rồi (giải quyết dứt khoát) rồi đi, hoặc là cùng một chỗ! Thu Đông, anh phát hiện em là một người vừa dịu dàng vừa thiện lương, vì vậy anh tự nói với mình: vô luận có thể nào đều phải cùng người kia một chỗ, yêu cậu ấy cả đời... Thu Đông, anh thật sự yêu em. Còn lựa chọn của em?”

Tôi ôm cổ Vu Mục, cảm để trên đầu cậu ta, cảm thấy ngay cả lỗ tai của mình cũng đang bốc hỏa, từ trên đùi cậu ta trở người nằm xuống, nằm nghiêng trên giường nhìn cậu ấy. Lời tỏ tình nóng bỏng như vậy vốn tưởng rằng chỉ tồn tại trong chuyện xưa... Còn nữa, cậu ấy nói cả đời...

Không biết tại sao tôi lại nói không nên lời, cảm giác lần đầu tiên biết cậu ấy là rắn đã trở lại.

“Thật sự cần suy nghĩ lâu vậy sao?” Ngón tay của Vu Mục nắm lấy cằm của tôi, đôi mắt màu đen chăm chú nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nên nói cái gì? Vốn vẫn luôn tin rằng chân thành sở chí, kim thạch vi khai (chỉ cần chân thành thực tâm làm thì ngay cả đá cứng cũng mở ra); khó khăn đều là hổ giấy; kiên trì chính là thắng lợi; cho dù là tảng đá tôi cũng nhất định có thể làm nó nóng lên... Tổng kết lại một câu chính là sớm muộn gì tôi cũng đoạt lại được quyền chủ đạo! Nhưng hiện giờ... hóa ra thể chất của Vu Mục không thể làm 0... Nếu thật là “cả đời”, vậy chẳng khác nào tôi đẩy đến già vẫn sẽ bị cậu ta làm như vậy như vậy như vậy như vậy... ?

Nghĩ tới đã thấy... Thật mất mặt!

Làm sao bây giờ? Nói thật tôi ít nhiều có chút hoài nghi tính chân thực của chuyện này, nếu đây mới thật sự là một trong những nhược điểm của rần, vậy ngự xạ thuật (thuật chế ngự rần) sẽ trở nên đơn giản đến cỡ nào a? Vậy sao mỗi năm còn có nhiều người chết vì rần như thế? Lý luận liên hệ thực tế suy xét một chút, cảm thấy cũng đúng, nói cho cùng vào lúc bị rần uy hiếp mà còn tồn sức đi tìm “nơi đó” của rần rồi còn phải tấn công là loại chuyện khôi hài đến cỡ nào, nếu gặp loại có kích thước cơ thể lớn như Vu Mục, muốn động vào nó căn bản là mơ mộng hão huyền! Khó trách loại kỹ năng bí mật này không hề phổ biến.

Lại liên tưởng đến kịch truyền hình cải biên từ “Bạch xà truyện” mới xem mấy ngày trước, hai con rần trong đó từng làm phép khiến cho một tiểu tử cấp tiến coi trọng Tiểu Thanh bị mất đi một phần ký ức, nếu chuyện của bạch xà là sự thật, vậy đoạn này hẳn là sự thần hóa của cổ nhân với thuật thôi miên, xem ra Vu Mục nói là sự thật... Trời ạ, chỉ sợ trên đời này cũng tìm không ra người thứ hai đem bộ kịch truyền hình này xem như phim phổ cập khoa học như tôi a!

“Vẫn còn suy nghĩ sao?” Vu Mục lại hỏi lần nữa, đồng thời làm động tác tựa như trường đi, chậm rãi đến sát cơ thể tôi.

“Đây là, đây là chuyện cả đời, ai mà không suy nghĩ kỹ càng chứ? Đừng quấy rối... Uy, tay anh để chỗ nào vậy? ... Tôi nói anh đó!” Tôi xoay qua xoay lại chặt vật trốn tránh hôn môi và vuốt ve của Vu Mục, cố gắng tập trung suy nghĩ.

“Anh đang nhắc điểm quan trọng cho em, giúp em quyết định a...” Vu Mục giữ lấy môi tôi, rất có kỹ xảo khiêu khích tôi, đầu lưỡi, hàm răng... Mềm mại lại kiên quyết không lưu một kẽ hở, “... Thích không?” Cậu ta khẽ cắn môi dưới của tôi, hơi hơi thở dốc. Tôi nhắm mắt lại một bên há mồm thở dốc một bên yếu ớt gật đầu.

“Còn thế này?” Cậu ta khởi động thân mình, theo cổ, ngực, bụng của tôi... Một đường liếm mút xuống dưới, từng ngón tay xoa nắn vị trí mẫn cảm của tôi...

Trong ký ức tôi chưa từng có tiền diễn lâu như vậy, mỗi một lần cảm giác lại càng mãnh liệt hơn, tay của tôi vòng qua cổ cậu ta chủ động dán sát người vào, trong mắt không tự giác tràn ra nước mắt, tôi ý thức được hỗn đản này là cố ý làm cho tôi nôn nóng, tôi rống ra tiếng: “Xong chưa! Rốt cuộc có làm hay không... ?!”

“Như vậy... Thích không?” Cậu ta không trả lời câu hỏi của tôi, vẫn cố chấp hôn.

“Ngô... Anh biết rõ...” Tôi nâng lên thất lưng của mình cọ cọ vào thân thể cậu ấy, hừ, không tin anh hiện giờ không khó chịu!

“Nếu vậy em còn do dự cái gì?” Vu Mục ngừng đầu, mỉm cười.

Đúng rồi, tôi cứ nhiên để sót mất điểm quan trọng nhất, có lẽ ký ức thật sự có thể xóa bỏ, tôi quên thanh xà, cậu ta quên Hạ Thu Đông, hết thấy thời gian cùng nhau trải qua đều bị xóa bỏ. Nhưng mà thân thể cũng có ký ức của nó, tôi sớm đã biết thân thể chúng tôi hòa nhịp đến cỡ nào, tôi cũng biết mình đã quen thuộc Vu Mục đến cỡ nào, thân nhiệt, xúc cảm, còn có động tác của cậu ta... Tất cả của tất cả đều tự nhiên dung nhập vào cốt nhục, khắc sâu đến không thể xem thường. Thực tủy tri vị (làm một lần rồi muốn làm lần thứ hai), đại khái chính là như vậy đi, thân thể đã bị Vu Mục dưỡng đến kén chọn, không biết có thể qua nổi những ngày thiếu dinh dưỡng hay không?

Cả đời đều là 0... Ý thức vẫn là lưỡng lự ở vấn đề này, số lượng thuần 1 thuần 0 trong giới có thể so với quốc bảo gấu trúc, tôi trăm triệu lần không nghĩ tới có một ngày mình sẽ vì gia tăng số lượng quần thể động vật sắp tuyệt chủng mà làm ra cống hiến lớn như vậy...

Có lẽ... là bởi vì tình yêu chẳng. Trong đầu nháy mắt hiện lên một câu như vậy, tôi ngừng cảm, tựa như đoán trúng ý, môi của Vu Mục rất ăn ý dán sát lại...

Hôm sau hơn mười giờ sáng, Chu Kim Bảo vành mắt đen thui đi vào văn phòng, phần nộ ồn ào với tôi: “Hạ Thu Đông! Tiểu tử cậu hay lắm, cứ nhiên dám bán đứng tôi! Lữ Chí Viễn đến tột cùng đã cho cậu ưu đãi gì?”

Tôi nhanh chóng bày ra vẻ mặt vô tội: “Sao có thể nói như vậy, Chu cậu cũng đừng xử oan cho người tốt a. Cậu nghĩ lại xem tôi và hắn chỉ gặp qua có một lần... Sao vậy? Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Nhìn không ra tay chân họ Lữ kia nhanh nhẹn như vậy, phỏng chừng là vừa chộp được địa chỉ của Chu Kim Bảo đã liền

muôn vàn khao khát xông đến. Trộm nhìn hành động một tay chống hông không tự nhiên của cậu ta, tôi ở sâu trong nội tâm nhỏ một giọt nước mắt đồng tình, Chu Kim Bảo đáng thương...

Chu Kim Bảo có chút do dự, cũng không còn lẽ thẳng khí hùng như vừa nãy: “Chẳng lẽ tên khốn kia còn có chiêu khác?”

Tôi theo bản năng xoa bóp thắt lưng có chút đau nhức của mình, vội vàng không ngừng gật đầu phụ họa.

12. Chương 12

& Hellen

Chu Kim Bảo vẫn cau mày minh tư khổ tướng, còn tôi lại nhàn rỗi nhìn chăm chăm vẻ mặt của cậu ta đến gần người. Đột nhiên điện thoại nội bộ vang lên, nhân viên tiếp tân nói có một vị Vu tiên sinh tìm tôi. Lưu Liễu và Pinka ồn ào một trận: “Đông ca, ông chồng tác gia của anh đến tận đây thăm kìa? Thật là quan tâm nha!” Tôi ha ha ngây ngô cười nhanh chóng chạy ra quầy tiếp tân, phát hiện vị “Vu tiên sinh” kia lại là tiểu cá chạch! Thở một hơi dài không chút che giấu: “Tại sao lại là em?”

“Uy, cái vẻ mặt đó của anh là sao? Thật đúng là hậu bỉ bạc thử (hậu đãi bên này bạc bèo bên kia) không tâm thường mà!” Vu Diệu từ trong cặp sách lấy ra vài cuộn phim, “Em tới là có chính sự tìm anh, giúp em rửa ảnh đi!”

Rửa ảnh? Trên đường cái có nhiều tiệm chụp tiệm in như vậy nó không tìm lại tìm đến chỗ của tôi là sao? Hắc hắc hắc, tiểu tử này tám phần là rửa mấy thứ gì đó không thể để người ta nhìn! Lòng hiếu kỳ nổi lên, tôi đem Vu Diệu trở lại văn phòng, đám tiểu nha đầu kia đối với “đường đệ đẹp trai của tác gia tiên sinh” khen không dứt miệng — thật sự là kỳ quái, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy tôi tại sao vẫn chưa chưa miễn dịch được với anh đẹp trai? — Vu Diệu cũng trưng ra bộ dáng của một hảo hán tử nho nhã lễ độ khen ngợi các vị tỷ tỷ xinh đẹp có khí chất.

“Pinka, hiện tại trong phòng tôi không có ai chứ?” Tôi từ trong tủ lạnh lấy ra đủ lượng nước thuốc.

“Đương nhiên không có! Đây, chìa khóa cho anh!” Pinka được khen đến choáng váng đầu óc, đem chìa khóa ném qua đây.

“Vu Diệu, lại đây đi!” Tôi hướng tiểu cá chạch vẫy tay.

“Chụp không tồi nha.” Rửa được mấy tấm, phần lớn là cảnh đầu bóng rổ, tiểu cá chạch trong ảnh khí thế hùng hục.

“Đương nhiên, đội chụp hình của trường em thực sự đã đạt tới trình độ chuyên nghiệp! Anh không biết em tốn bao nhiêu sức mới lấy được mấy cuộn phim này đâu!” Vu Diệu từ trong tay tôi rút lấy một tấm ảnh, vui vẻ thưởng thức, “Giúp em đem tấm ảnh này phóng đại cục bộ đi, chỉ cần một người này thôi!”

Trong ảnh chụp, bên cạnh tiểu cá chạch luôn có một nam sinh chói sáng, sần sần như nó. Tôi cười gõ lên đầu tiểu cá chạch một cái: “Vị này là ai đây?”

“Bạn học!” Nó trầm bổng du dương nói ra hai chữ này.

“Thiệt!” Trong phòng tôi nhìn không rõ ràng, nhưng tôi tin chắc mặt tiểu cá chạch lúc này là đỏ — rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử thôi!

“Nga, đúng rồi, Đảng khóa sắp bắt đầu rồi, anh nhớ giục Vu Mục nhanh viết xong lá thư xin vào Đảng kinh thiên địa khiếp quỷ thần kia đi nha.” Tiểu cá chạch đem ảnh chụp và cuộn phim tách ra cất kỹ, lúc đi ra cửa công ty thì dặn dò tôi.

Về đến nhà tôi chuyển đạt nguyên văn, Vu Mục rất nghiêm túc, một giờ đã gõ ra 5000 chữ, tôi nhìn sơ qua một lần, cảm thấy chỉ cần đem tất cả từ “Đảng” thay bằng tên người thì sẽ y chang một lá thư tình nóng bỏng! =))))

“Khá lắm, nói đến phần này, tôi nghĩ Đảng chắc chắn sẽ chấp nhận nó!” Tôi cười.

Vu Mục nhún nhún vai: “Không có biện pháp, anh tới giờ chưa từng viết qua mấy thứ thư xin vào Đảng như vậy, cứ để nó chấp vá thêm đi.”

“Có lẽ viết thành như vậy lại vừa hay ni.” Tôi lười biếng dựa vào lưng Vu Mục, “Tôi nhìn thấy ảnh chụp của nam sinh kia rồi.”

“Nam sinh nào?” Vu Mục nhíu mày.

“Đương nhiên là người tiểu cá chạch thích!” Tôi bổ sung, “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, gần như là đẹp như tôi!”

“Đồ ngốc!” Vu Mục cười khở không nói nữa.

Trong công ty xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ — Lý Canh Niên lại được điều trở lại. Nghe nói ông ta tìm đến giám đốc, nói mình sắp về hưu, hy vọng có thể được lưu lại một thời gian trong ban mình đã công tác cả đời. Giám đốc sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt lời cầu xin khẩn thiết của một lão viên chức, vì vậy tôi lại có vinh hạnh mỗi ngày được chiêm ngưỡng bản mặt như thận heo kia.

Có câu nói như vậy: “Thà đắc tội quân tử, đừng đắc tội tiểu nhân.” Đây là chân lý, tuyệt đối là chân lý! Không biết Lý Canh Niên được cao nhân ở đâu chỉ điểm, đã nhanh chóng biến thành một con hổ biết cười, mạnh mẽ cho tôi một bài học.

Nhờ ông ta ban tặng mà tôi cuối cùng hiểu được hóa ra một chủ nhiệm khoa muốn uy hiếp một người thiết kế nho nhỏ dễ dàng như thế nào. Những gì ông ta phải làm là vào lúc tôi giới thiệu thiết kế cho chủ xí nghiệp thì lơ đãng đi ngang qua, đề xuất chút “ý kiến cá nhân” từ bên ngoài của chuyên gia; hoặc là sắp xếp vài tên lính mới đến cho tôi: “Hạ kỹ sư là nhà thiết kế giỏi nhất của chúng ta, có vấn đề gì cứ việc hỏi tiền bối, bảo đảm cậu sẽ thu hoạch được không ít! Ha ha ha...”

Đối với nhà thiết kế mà nói, thu nhập mỗi tháng chủ yếu dựa vào phần trăm nghiệp vụ, còn chút lương cố định này nói trắng ra chỉ có ý nghĩa tượng trưng. Đến cuối tháng phát hiện thu vào của mình chỉ bằng một phần tư trước đây thì tôi nhận ra rằng: cần phải rời khỏi nơi này, nếu không đợi tên tiểu nhân này sắp xếp một cái tội danh vô lí chiến tôi thành cá mực thì tôi có muốn khóc cũng không kịp!

Đây nhất định là thời buổi rối ren, người gặp xui không chỉ có mình tôi. Vào cuối tuần tiểu cá chạch đến nhà của tôi, không hề om sòm như mọi ngày, nó vừa vào cửa liền biến thành hình rắn trốn vào phòng làm việc — rõ ràng là thông báo “Đang phiền muộn, đừng để ý em”.

Tôi không biết nó bị làm sao, nhìn đến tập ảnh chụp nó vừa ném ở huyền quan thì trong nháy mắt tôi có chút sáng tỏ. Mớ ảnh này rõ ràng là tự tay tôi rửa, tất cả đều là về người kia.

Tôi và Vu Mục liếc nhau, Vu Mục lắc đầu: “Qua đây dùng cơm đi, không cần để ý đến nó.”

Cả đêm tiểu cá chạch đều cuộn mình trong phòng làm việc vô thanh vô tức, còn Vu Mục thì ôm tôi xem TV cả đêm, hoàn toàn không quan tâm đến tiểu cá chạch — tình anh em của bọn họ thật đúng là đậm bạc. Nhưng có lẽ làm như vậy mới đúng, tôi nghĩ, phần lớn đàn ông là như thế, xót xa mắt mắt của bản thân đều không cho phép người khác can dự vào, tình nguyện trốn ở một góc an tĩnh tự mình chữa thương.

Cũng không biết là mấy giờ sáng, tôi bị động tĩnh rất nhỏ ngoài phòng đánh thức. Ra khỏi phòng ngủ, cẩn thận đẩy cánh cửa phòng làm việc đang khép hờ, nhìn lên giường thấy trống không, trên bàn sách trước cửa sổ đang cuộn một con thanh xà rất lớn, là tiểu cá chạch. Mặt của nó nhìn ra ngoài cửa sổ, cái đuôi vô thức quét tới quét lui trên mặt đất, mùi rượu phiêu tán trong không khí.

Tôi ngáp một cái, do dự không biết có nên qua an ủi nó hay không. Ánh đèn đường ngoài cửa sổ càng làm bóng rắn đen đờ dài hơn trên mặt đất. Vu Diệu thường ngày vui vẻ hoạt bát bất luận thế nào cũng không thể gộp làm một với con rắn đen cô đơn hiện giờ.

Cổ nhân nói không sai, thực sự là “Một mình chớ tựa vào lan can”, nhìn bóng lưng tiểu cá chạch tôi gần như có loại ảo giác một giây sau nó sẽ phi thân ra ngoài cửa sổ, mùi rượu tràn ngập trong phòng khiến tôi thấy được nó đang đau khổ đến mức nào...

(Câu thơ trích trong bài thơ “Lãng đào sa” của Lý Dục. Lý Dục là vua của Nam Đường thời Ngũ đại Thập quốc, kinh đô ở Kim Lăng. Nam Đường bị Tống diệt, ông bị bắt về Biện Kinh, sau bị Tống Thái Tổ cho uống thuốc độc chết. Ông tuy không giỏi chính trị nhưng tài hoa nghệ thuật lại phi phàm, được xưng là “Thiên cổ từ đế”.

“Một mình chớ tựa vào lan can: “Một mình” ý chỉ cô độc; “chớ tựa vào lan can” dựa vào lan can trông về phía xa là vì muốn nhìn thấy cung điện lầu các ngày xưa, để thỏa mãn nỗi nhớ cố quốc, nhưng mà Biện Kinh cách Kim Lăng rất xa, ở giữa lại có “giang sơn vô tận” ngăn cách, cho nên chỉ có thể là ước muốn không thể nhìn thấy. Hơn nữa “giang sơn vô tận” này cũng không còn là quốc thổ của Nam Đường, mà là thuộc về triều Tống, nhìn thấy quốc thổ tiêu vong giang sơn đổi chủ, chỉ có thể gia tăng thêm đau khổ trong lòng. Cho nên “chớ tựa vào lan can”, không phải là người không muốn dựa vào lan can, mà là không thể dựa vào lan can, là một loại hành động ép buộc để tránh nhớ đến cố quốc mà khơi dậy vô vàn đau khổ.)

Tiểu cá chạch đáng thương, nó cũng chỉ là một đứa nhỏ mới mười tám thôi. Kinh nghiệm như vậy ai cũng phải trải qua, tôi tin nó cũng như thế, nhiều năm về sau sẽ vẫn nhớ rõ cái đêm không vui này, ánh trăng như nước lan tỏa cả thế giới... Chẳng qua không hiểu người kia có biết đã từng có một cậu bé nhớ đến nó với tâm trạng bi ai như thế nào không...

Vu Mục không biết cũng tỉnh dậy từ lúc nào, lặng lẽ đứng phía sau ôm eo tôi đi trở lại phòng ngủ. “Vu Mục, tiểu cá chạch...” Tôi lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

“Đừng lo, nó chẳng qua là đang học cách trưởng thành thôi, rất nhanh sẽ không có việc gì.” Vu Mục mỉm cười, đem tôi ôm vào trong ngực, “Nửa đêm không ngủ lại lén ra ngoài xem nam nhân khác khóa thân, về sau không được như vậy nữa, anh sẽ ghen!”

“Xin anh! Như vậy cũng tính sao!” Tôi phần nộ trợn mắt, “Nếu vậy lần trước...” Ngay lập tức phanh lại, thiếu chút nữa thì nói ra “Nếu vậy lần trước tôi đến quán bar vụng trộm thì tính thế nào đây?”

Vu Mục nhướng cao một bên lông mày: “Lần trước thế nào?”

“... Không có gì không có gì!” Tôi sắp mình rúc vào lòng ngực Vu Mục, mặt chôn ở ngực, tay ôm vai cậu ta, thế nào cũng không ngẩng đầu lên, “Chỉ là có chút hiểu lầm... Ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Vu Mục vòng tay ôm lưng tôi: “Anh đúng là hết cách với em. À, quên nói cho em biết, từ cuối tuần này anh bắt đầu đi làm chút công việc quảng cáo cho tác phẩm mới, mỗi ngày đều đến khuya mới về, em cứ đúng giờ ăn cơm không cần chờ anh.”

“Ừ, biết rồi.”

Ngủ không được, trong đầu đều là bộ dáng cô đơn của tiểu cá chạch, nó đã thổ lộ sao? Đứa bé kia không thích nó sao? Có lẽ nó cần bản không dám nói cho đứa bé kia biết mình là rắn, thậm chí chưa bày tỏ đã bỏ cuộc... Tình yêu của xà tộc đến tốt cùng phải trải qua cửa ải như thế nào chứ? Một đứa nhỏ tốt như tiểu cá chạch, rốt cuộc có thể tìm được người thật lòng tiếp nhận nó hay không? Vu Mục nói mình rất may mắn, lúc này tôi mới ít nhiều hiểu được ý của cậu ấy. Nhưng... Tôi không nên được suy nghĩ tự ti: người đàn ông trong ngực này, Vu Mục, Vu Mục... Tôi thật sự xứng đáng có được một người đàn ông như vậy sao?

Nằm nghiêng trên ngực cậu ta, tôi suy nghĩ xa xôi, tôi thích nấu ăn hơn nữa công phu dao thót không tôi, nhưng cậu ta lại có chứng chỉ đầu bếp cấp hai.

Tôi là một nhà thiết kế nhỏ bé không có tiếng tăm, cậu ta là vương tử hoàng tộc lại còn là nhà văn có tên tuổi, tuy nói mọi người bình đẳng nhưng nghe ra thì hình như cậu ta cao hơn một chút.

Tuy rằng có thể quy về phương diện động vật linh trưởng, tôi cao cấp hơn loài bò sát, nhưng người ta lại là bò sát biết biến hình, dường như lợi hại hơn tôi một bậc.

Cậu ta là đàn ông, tôi cũng là đàn ông... Cái này hình như không có hơn kém gì nhau...

Tôi... Cậu ấy... Tôi nhắm nghiền mắt, công việc không như ý khiến tinh thần tôi không yên ổn, lại bắt đầu suy nghĩ mấy thứ có không không này, thực là vô vị.

Sáng sớm tôi tỉnh dậy trong mùi bánh mì sữa, rửa mặt xong ngồi xuống bàn ăn đã thấy tiểu cá chạch đang ngấu nghiến, trên gương mặt thanh niên còn mang chút trẻ con nhìn không ra vẻ mệt mỏi nào, quả nhiên

như Vu Mục nói, nó rất nhanh sẽ không có chuyện gì sao? Trong lòng của nó cũng quang đãng như vậy sao? Tôi nhìn mặt nó không tìm ra kẻ hở nào.

“Thu Đông...” Tiểu cá chạch đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

“Chuyện gì?” Tôi giật mình, lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Anh đã tỏ ý với em rõ ràng như vậy, em giả bộ ngốc nữa cũng có điểm không được...” Dáng vẻ tiểu cá chạch thực do dự, “Kỳ thật, em không ngại 3P... Có điều... Anh hẳn là nên hỏi ý Vu Mục trước chứ?”

“Tôi kháo! Cậu nói bậy cái gì đó!” Tôi cho nó một quyền, tiểu tử hỗn đản này đã có tâm tình đem tôi ra trêu đùa, xem ra là không có chuyện gì! Mất công tôi còn vì nó lo lắng một đêm!

Một ngày mới đi làm nhưng tôi vẫn phải đối mặt với nan đề của mình, Lý Canh Niên quả nhiên là có thù tất báo, ông ta cho một chủ xí nghiệp của tôi biết tôi là gay, cái tên chủ này đúng là thuộc phái cấp tiến — nói thật tôi đoán chừng đây là một âm mưu – lão già kia trước mặt mọi người lại từ chối tôi làm thiết kế cho lão ta, lý do là ông ta sợ sẽ bị tôi quấy rối tình dục!

Tôi thêm vào! Oán hận chất chứa nhiều ngày trong nháy mắt bộc phát, tôi không thể khống chế rống vào mặt lão già đó: “TM Ông nhìn lại mình cho kỹ đi! Chỉ cái mặt của ông thôi đã thua xa BF của tôi mấy vạn năm ánh sáng rồi, tại sao tôi phải tự chà đạp bản thân mình đi thượng ông chứ? Ông cho rằng có loại khả năng này sao?!”

“Cậu cậu... Cậu đây là loại thái độ gì hả?!” Nhìn vẻ mặt bị sỉ nhục của ông già đó trong lòng tôi thực buồn nôn.

“Bớt lảm lòi đi! Không tới phiên ông giáo huấn tôi đâu! Tôi bây giờ từ chức, tôi không làm nữa!” Tôi giờ tay ném chồng bản vẽ tung bay đầy trời.

Chu Kim Bảo vừa từ bên ngoài trở về bước vào cửa nhìn thấy một màn này thì vô cùng sốt ruột, tôi ra dấu hướng cậu ta lắc đầu.

Chu hẳn là hiểu việc này chỉ là cái cớ, Lý Canh Niên chỉ nhắm vào một mình tôi, mà trong tất cả phẩm chất trên người tôi thì tôi là gay, điểm này đặc biệt dùng tốt! Một mình tôi chịu thiệt là đủ rồi, tội gì phải lôi Chu xuống vũng lầy chứ!

Tôi nhìn thấy Lý Canh Niên cười đắc ý, nghe thấy ông ta giả vờ giữ mình lại, nói cái gì mà công ty không thể thiếu nhân tài như tôi, không cần chấp nhận mấy phần tử cấp tiến như thế... Đến lúc này tôi mới hiểu được hóa ra mình vẫn còn là một thằng nhóc ngây thơ, từ lúc còn là học sinh tới giờ đã sõi đời hơn, nhưng đối nhân xử thế trong công việc tôi chưa từng nghĩ đến.

Hạ Thu Đông, may quả nhiên đơn thuần đến ngu xuẩn... Đi đến hôm nay cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi...

Rất nhanh từ ban nhân sự cầm đi giấy tờ tài liệu của mình, tôi lập tức bắt tay vào tìm việc làm, ai biết được lại ngoài ý muốn không thuận lợi. Sau đó lại lần lượt nhận được điện thoại động viên của Lưu Liễu và Pinka, Chu Kim Bảo cũng gọi tới: “Đông tử, cậu quá thiếu kiên nhẫn.”

“Ừ.” Tôi đây đương nhiên biết rõ.

“Hiện giờ việc làm rất khó tìm.”

“Ừ.” Tôi cười khỏ, đã được linh hội rồi.

“Cậu đừng nóng vội, tôi sẽ tìm các đàn anh, cuối cùng cũng có cách thôi, cậu hãy chờ tin tức của tôi!”

“Lữ Chí Viễn thế nào rồi?” Chu Kim Bảo đúng là bằng hữu tốt nhất của tôi, gần đây Lữ Chí Viễn gặp phải tai nạn ô tô không lớn không nhỏ, Chu liên tục phải chạy qua chạy lại giữa công ty và bệnh viện, cũng không hề dễ dàng.

“Rất tốt.” Chu Kim Bảo hừ một tiếng, “Dù sao hẳn cũng là bác sĩ, cuộc sống bệnh viện rất thích hợp với hẳn.”

“Ha ha, đối tốt với người ta một chút đi.” Đã nhiều năm như vậy, Chu Kim Bảo xứng đáng tìm được hạnh phúc.

Ở trên đường lắc lư hồi lâu, tôi về nhà đối mặt với căn phòng lạnh lẽo, đúng rồi, Vu Mục hiện giờ đang bận rộn tham gia hoạt động quảng cáo cho tác phẩm mới của cậu ấy.

Đứng ở trước gương nhìn bản thân mỗi một, cái tên Hạ Thu Đông hăng hái kia đã chạy đi đâu rồi? Tên đàn ông thất nghiệp chán chường trong gương này là ai? Thật sự là một tên khiến người ta chán ghét!

Nhớ lại cảnh tôi ném bản vẽ lúc ấy nhất định là cực kì đẹp trai — Chu nói đúng, tôi là một tên ngốc quật cường nhưng dễ bị kích động, làm việc hoàn toàn không màng đến hậu quả. Nhưng mà tình cảnh lúc đó, thật sự là có đường sống cho tôi lựa chọn sao?

Cứ thế tôi thất thần đến tận lúc Vu Mục trở về, tôi mỉm cười nghe cậu ta kể công việc quảng cáo thành công ra sao, sách của cậu ta hiện giờ bán rất chạy, tôi thật sự mừng cho cậu ấy.

“Thu Đông, anh một mực chờ đợi ngày này.” Tâm tình Vu Mục rất tốt, tôi có thể cảm nhận được khát vọng thành công sâu sắc của cậu ta, “Như vậy có thể sớm một chút...”

“Vu Mục...” Tôi cắt ngang lời cậu ta, đứng ở bên giường cởi bỏ áo ngủ của mình, sau đó đem cả người dựa vào ngực cậu ấy, ngẩng đầu lên mút bờ môi Vu Mục, “Đã vài ngày không làm...”

Vu Mục trở mình nằm đè lên tôi cười khê: “Nhịn không được đúng không?”

Tôi vùi mặt vào gối trả lời qua loa: “Nhanh lên!”

“Không thành vấn đề...”

...

“Không đủ... Còn chưa đủ...” Tôi nhớ mang máng bản thân một mực dùng cổ họng đã muốn tắt tiếng nỉ non mời giữ, tiếng thở dốc nặng nề của Vu Mục từng đợt phủ lên...

...

“Hôm nay em làm sao vậy?” Vu Mục hỏi, “Anh làm đau em đúng không?”

Ngón tay cậu ta nhẹ nhàng đặt lên vết thương, tôi đau đến hút khí. Vu Mục cuống quýt xốc chân lên kiểm tra vết thương của tôi: “Đau lắm hả? Trời, sao em không nói!”

Tôi không lên tiếng, nghiêng mặt nằm lỳ trên giường, nhìn cậu ta cuống quýt cầm hộp thuốc, tìm thuốc mỡ giảm nhiệt giảm đau dịu dàng thoa cho tôi. Thuốc mỡ lành lạnh, bôi tại bộ vị vừa đau vừa nóng kia khiến tôi nhịn không được run rẩy một chút. “Đừng lộn xộn!” Vu Mục tay kia đặt tại hông tôi, “Ngoan, lát nữa thành thật trả lời câu hỏi của anh.”

Tôi liếm môi mở miệng: “Là chuyện công việc thôi... Gần đây không thuận lợi, không muốn làm nữa.”

“Công việc không thuận lợi sao? Chuyện nhỏ thôi.” Vu Mục thu dọn xong hộp thuốc, đem tôi ôm vào lòng giúp tôi mặc quần lót, “Không muốn làm thì cứ ở nhà, dù sao tiền anh kiếm cũng đủ rồi, có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ không phải rất tốt sao? Đừng lo lắng, anh rất thích chăm sóc em.” Cậu ta hôn nhẹ lên trán tôi.

“Ừ... Ngủ ngon.” Tôi mơ hồ cười khê, cậu ta nói rất thích chăm sóc tôi, như vậy nếu công việc tìm không ra, tôi cứ ở nhà làm nội trợ vài ngày thử xem?

Vài ngày liên tục tôi đều ở nhà nấu cơm quét dọn, Vu Mục đi sớm về trễ bận bịu vô cùng. Sáng hôm nay lúc cậu ta ra cửa đột nhiên hỏi tôi: “Thu Đông, sao mấy ngày nay em đều ở nhà vậy? Nghỉ phép à? Sao không nghe em nhắc tới?”

“Ngô...” Tôi trả lời quanh co, “Nghỉ bệnh.”

“Làm sao vậy?” Vu Mục nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Ở đâu không khỏe?”

“... Tiêu chảy...” Tôi nói đại một cái lý do.

“A? Có nặng lắm không?” Vu Mục cứ nhiên mang vẻ mặt áy náy hôn nhẹ tôi, “Thực xin lỗi Thu Đông, về sau anh sẽ chú ý.”

Tên này... Cậu ta thật đúng là giỏi liên tưởng, từ chỗ nào nghĩ đến chỗ nào rồi!

Vu Mục rốt cục vẫn phải ra ngoài, hôm nay có buổi họp báo rất trọng yếu. Tôi một mình đợi ở nhà cảm giác không tốt chút nào.

Tôi biết mình đã từng có ý định nếu bị xào thì cứ về nhà để Vu Mục nuôi, nhưng lúc trước khác bây giờ khác, thể chất đặc thù của Vu Mục khiến vị trí trên giường của chúng tôi trở thành điều tất nhiên, nếu ngay cả trong cuộc sống tôi cũng trở thành bên thừa nhận, vậy tôi đây thành cái gì?! Chẳng phải là thành tiểu bạch kiểm (call boy chỉ có cái mặt đẹp thường cặp với mấy quý bà có tiền) được bao dưỡng sao? Tôi biết Vu Mục chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, với tính cách của cậu ta cam đoan bất luận trong tình huống nào cậu ta cũng sẽ tuyệt đối tôn trọng tôi. Thế nhưng một khi tình hình thật sự thành như vậy, Vu Mục không phải là vấn đề, thứ thật sự đả kích tôi là tự tôn của tôi... Tôi trước nay vẫn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, không muốn bản thân ở trong lòng người khác có chút tỳ vết nào — nhất là ở trong lòng Vu Mục.

Tôi vô thức cắn môi dưới, đem độ ẩm Vu Mục lưu lại ngậm trong miệng. Thật sự là bắt đầu muốn rút lời rồi sao? Tại sao đột nhiên mọi thứ lại dường như rời xa tôi thế này? Nếu cuối cùng có một ngày, giữa tôi và Vu Mục hình thành một bức tường, tôi nên tự giải quyết thế nào đây?

Ngây ngẩn bên bàn sách một lúc lâu tôi bắt đầu thu xếp hành lý. Kế hoạch rất đơn giản, tôi cần một khoảng thời gian chỉ thuộc về chính mình, một lần nữa bắt đầu phấn đấu, vô luận thành công hay thất bại đều một mình tôi gánh vác.

Viết vài câu ngắn gọn cho Vu Mục: “Tôi sẽ trở về, trước lúc đó hãy cho tôi một chút thời gian. Ngoài ra, tạm thời hãy để tôi giữ lại phần ký ức chúng ta ở chung.” Tôi ở trong lòng bổ sung: đây là tài sản duy nhất hiện giờ tôi có.

Mang theo hành lý ra khỏi nhà, đi một quãng xa tôi rút SIM trong di động ném đi. Chỉ đơn giản như vậy, muốn cắt đứt hết liên lạc trước đây, chỉ cần ném đi tấm thẻ nhỏ này là được.

Nhịn không được, tôi quay đầu lại nhìn không gian đã cùng Vu Mục chia sẻ, nỗi buồn trong lòng không thể diễn tả bằng lời. Một người từng nghi ngờ tình yêu như tôi vậy mà lại ở chung với một người lâu như vậy, nhớ lại thực không thể tin được. Vu Mục cứ như vậy tự nhiên chiếm giữ tất cả thời gian không gian của tôi, chưa bao giờ suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào, đến khi hoàn hồn thì mới phát hiện: a, hóa ra đã đi xa như vậy lâu như vậy.

Tôi nhắm mắt thở dài, rời khỏi những ngày an nhàn kia, Hạ Thu Đông lại trở thành người cô đơn. Giống như thằng nhóc ngây ngô năm xưa, mang theo toàn bộ gia tài ở thành phố xa lạ này tìm một lý do dừng lại.

cái này có thể coi là ngược ko nhỉ :)) chương sau mọi người sẽ đc coi anh Đông gần gũi tư tưởng linh tinh, còn chương cuối sẽ đc tác giả dùng để lăng xê anh Mục =)) và dành cho những ai có thắc mắc tại sao anh Mục lại yêu (và mần) Thu Đông chớp nhoáng như vậy.

c cuối cùng xin lỗi bà con đã ngâm chương lâu đến thế ;____;

13. Chương 13

Dường như là một ngày cuối tuần ngủ nướng dậy trễ, Vu Mục không ngại phiền ở bên tai tôi niệm: “Thu Đông, dậy đi, nếu buồn ngủ thì buổi trưa ngủ tiếp.” Cậu ta chủ trương trong tình hình không có gì đặc biệt thì cuộc sống phải có quy luật, Vu Mục biết dạ dày của tôi không tốt, cho nên vô luận như thế nào cũng bắt tôi phải đúng giờ ăn cơm.

“Dừng ồn... Anh coi tôi như cái mền được không? Để tôi nằm trên giường đi...” Tôi hàm hồ lắm bầm mấy câu.

“Mền sao?” Vu Mục khẽ cười một tiếng, “Hôm nay trời đẹp, vừa hợp đem mền đi phơi!” Nói xong liền động thủ lột quần áo của tôi, “Ngô, vỏ phải lột ra đem giặt.”

Tôi bị tay của Vu Mục miến cưỡng lật qua lật lại, cảm giác được môi cậu ta dừng trên đầu vai tôi, tôi bật cười: “Uy, đồ biến thái! Đối với mền anh cũng có cảm giác sao?”

“Đúng vậy, anh cũng không ngờ, ai kêu cái mền này lại gọi cảm như vậy chứ.” Nói xong ôm lấy tôi đi về phía ban công, “Ha ha, bên ngoài rất nhiều người, đem em phơi ở trong này thế nào?”

“Được rồi, tôi không cùng điên với anh nữa!” Tôi dùng sức kéo cổ cậu ta một chút, nhảy xuống đất đi vào phòng tắm, “Lại đây, cùng nhau tắm đi.”

...

Thời tiết hôm nay cũng rất tốt, tôi nghĩ có lẽ vừa mở mắt sẽ nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Vu Mục. Chậm rãi hí mắt, trước mặt lại là gian phòng trống rỗng, tôi chưa từ bỏ ý định, thử một lần nữa là được! Dùng sức nhắm mắt, mở — vẫn không nhìn thấy Vu Mục! Lại một lần nữa, lại một lần nữa... Tôi mở mắt ra, nhìn thấy một mảnh mơ hồ, tôi — khóc! (ò_ó)

Qua quýt lau đi hơi nước trong mắt, liếc nhìn đồng hồ, hôm nay không phải cuối tuần, nên đi làm thôi.

Tôi hiện giờ vẫn làm việc trong công ty thiết kế, Chu liên lạc với đàn anh Trương Soái trong nhóm chúng tôi, sau đó gần như mỗi ngày oanh tạc hòm thư của tôi buộc tôi đi phỏng vấn — kỳ thật chỉ là đi cho có, đàn anh nói: “Hạ Thu Đông, anh biết rõ cậu, cho nên đừng làm anh thất vọng.”

Có đôi khi cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng đều là cùng học đại học, nhưng Chu lại giao thiệp rộng hơn tôi. Theo như lời của đàn anh thì “Chu nhìn qua rất ngoan.” Còn tôi ni, “Nhìn qua rất chán.”

Rốt cuộc vẫn là kinh nghiệm làm việc phong phú, trong khoảng thời gian ngắn tôi đã được đàn anh coi trọng, cũng cùng các đồng nghiệp quen thân, cuộc sống mỗi ngày là trở về túc xá hơn mười bình (đơn vị đo diện tích của Nhật) chăm sóc áo cơm của bản thân, sinh hoạt trở nên thực đơn thuần, gần như là một dạng trước khi quen Vu Mục.

Lúc vừa bắt đầu thật sự không thể thích ứng, tôi nhớ rõ mình hay đứng một lúc lâu trong phòng tắm, ngẩn người nhìn ngực của mình. Nơi đó còn lưu lại một dấu hôn, màu sắc mờ nhạt, tôi lúc đó nghĩ: không biết đằng sau chỗ này, trên tim của tôi có phải cũng có một dấu vết như vậy hay không? Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đầu ngón tay quanh co trên ngực. Dấu đó kia sợ là không bao lâu sẽ biến mất, đến lúc đó có thể sẽ quên được chẳng. Tôi chỉ có thể tự khuyên mình như vậy.

Cuộc sống chỉ có một mình không hề tốt đẹp, cũng như cô đơn trống trải sau một hồi sầm uất so với hoang vu còn khiến người ta khó chịu hơn, nhưng tôi sẽ không tìm người khác. Cố ý làm cho một ít ký ức lắng đọng trong thân thể, sau đó, ký ức này sẽ vào một đêm nào đó mang theo nhiệt độ thiêu người mãnh liệt ủa tới...

Càng là việc nhỏ nhất thì càng không khỏi khuấy động tâm tư, khi nấu cơm tôi thường nhớ đến lúc Vu Mục và tôi ở trong nhà bếp cười đùa ra sao, nhớ đến cậu ta ôm tôi nói: “... Chính là như vậy, quá mức hạnh phúc...” Suy nghĩ miên man, không tự giác thả ba cân (1,5 kg) bánh chéo vào nồi — bỗng nhiên nhớ ra chỉ có mình mình làm sao ăn được nhiều như vậy? Tôi nhìn mớ bánh chéo dần dần đang bốc khói trong nồi, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ...

Sinh hoạt mấy ngày nay chính là không có chỗ nào tốt như vậy, mang theo một ít bi ai, tôi muốn dùng phương thức văn nhã một chút nói lên tâm tình của mình, thế nhưng bản lĩnh hành văn lại có hạn, dĩ nhiên chỉ nghĩ được một câu: “Xuân tằm đào tử ti phương tẫn, chá cự thành hôi lệ thủy hàm.” Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, tôi cảm thấy được rất hợp, tôi tin đây là câu thơ đứng đầu về mặt tình cảm, nếu không tại sao có thể có tư có lệ? Cực kỳ giống tôi khi đó...

(đây là 1 câu trong 1 bài thơ vô đề của Lý Thương Ẩn, một thi nhân cuối thời Đường.

Tương kiến thì nan biệt diệc nan, đông phong vô lực bách hoa tàn.

Xuân tàn đảo tử ti phương tần, chá cự thành hôi lệ thủy kiên.

Hiếu kính dẫn sâu vân tấn cải, dạ ngâm ứng giác nguyệt quang hàn.

Bồng Sơn thử khứ vô đa lộ, thanh điều ân cần vi thám khan.

Dịch là:

Gặp nhau khó chia ly cũng khó, gió xuân yếu ớt trăm hoa tàn.

Tầm xuân đến chết vẫn nhả tơ, đèn cây thành tro dầu cũng khô

Buổi sáng soi gương tóc mây đã đổi, đêm khuya ngâm thơ cảm thấy ánh trăng hàn

Bồng Sơn đi thử không có lộ, chim xanh ân cần thăm hỏi thay

Chữ “ti” trong này có thể đọc trại thành “tư” có nghĩa là nhớ mong, “lệ thủy” ở đây vừa chỉ dầu của ngọn đèn vừa chỉ nước mắt tương tư, cho nên Thu Đông mới nói là “có tư có lệ”. Câu này là miêu tả tình yêu thể non hẹn biện trung tình không đổi của 1 cặp tình nhân)

Vu Mục thật sự rất thành công, trên báo, trên TV đều có thể thấy cậu ấy. Ngày hôm qua còn nhìn thấy một buổi phỏng vấn của cậu ta. Sắc mặt cậu ta không tốt lắm, công việc bận rộn không được nghỉ ngơi tốt sao? Tôi cách một cái màn ảnh lưu luyến chạm đến khuôn mặt cậu ấy, anh đã dần chạm được giấc mộng của mình, hẳn là trong lòng rất vui nhỉ? Cứ để tôi đứng từ xa, tựa như một người bạn cũ nhìn anh thành công đi...

Bỗng nhiên cô nàng dẫn chương trình dịu dàng hỏi: “Tôi thay mặt đông đảo độc giả muốn hỏi Vu tiên sinh một vấn đề cá nhân được không? Vu tiên sinh vẫn còn độc thân chứ?”

Tôi giật dử tắt TV, TMD tam bát, (1 từ để mắng nữ nhân, ý là nữ nhân này cứ chỉ tùy tiện, làm việc lỗ mãng, điên điên khùng khùng, không hề nghiêm túc) sợ là chính cô muốn biết thì có! Đông đảo độc giả ở đâu mà lại nhầm chán như cô!... Hồn dỗi một hồi mới phát hiện hóa ra chính mình căn bản không thể buông tay, sao có thể giống một người bạn cũ chứ... Tôi cười bản thân luôn tự lừa mình dối người.

“Hạ kỹ sư, đang suy nghĩ gì vậy?” Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Đan Đồng đang ở trước mặt tôi quơ quơ tay, “Anh này giờ cứ ngẩn người nha.” Tựa như mấy tiểu cô nương rất nhiệt tình mà mỗi công ty đều có, Từ Đan Đồng và Tiểu Dương ở bàn tiếp tân cho tôi cảm giác cực kỳ giống mấy cô nàng Lưu Liễu và Pinka.

“Bây giờ vừa đúng không có chuyện gì.” Vốn là như vậy, lúc rảnh rồi liền bắt giác nhớ đến Vu Mục.

“Nhớ bạn gái?” Từ Đan Đồng cười tủm tỉm, “Hạ kỹ sư hảo si tình ni, thật sự là một người đàn ông tốt!”

“Ha ha.” Tôi không nói gì — ở trong hoàn cảnh mới, tôi không muốn vì vấn đề tính hướng của mình mà cho đàn anh thêm phiền phức — nhìn thấy trong tay cô nàng cầm một quyển sách, tôi thuận miệng hỏi tiện thể chuyển đề tài, “Trong tay em cầm gì vậy?”

“Tiểu thuyết!” Từ Đan Đồng đắc ý đem sách đưa cho tôi, “Cẩn thận cẩn thận, đây là bản quý giá có chữ ký của tác giả đó!”

Sách của Vu Mục, tên sách cứ nhiên là “Con rắn trong vườn địa đàng”, cái tên kì cục, tôi không khỏi bật cười.

“Uy, anh cười cái gì vậy! Em nói cho anh biết, Vu Mục là thần tượng của em đó!” Từ Đan Đồng vẻ mặt đầy say mê, “Anh ta vừa cao vừa đẹp trai, không biết anh ấy thích dạng con gái gì nhỉ, có bạn gái hay chưa? Ngô, đúng là một nam nhân thần bí!”

Như vậy a... Nhìn tiểu cô nương trước mắt, tôi yên lặng suy nghĩ: nếu cô nàng biết Vu Mục thích đàn ông, không biết có bị vỡ mộng không, có còn tiếp tục thích nam nhân thần bí vừa cao vừa đẹp trai này không? Đột nhiên tôi cảm thấy rời khỏi Vu Mục có lẽ là chuyện đúng đắn nhất tôi từng làm.

“Cho anh mượn xem hai ngày ha? Thực sự viết hay lắm đó!” Từ Đan Đồng tặng thêm ngữ khí, dốc sức chào hàng.

“Sách cho tiểu cô nương anh còn gì lạ.” Lắc đầu trả lại phiên bản quý giá kia.

Hôm nay tan tầm xong tôi không vội vã quay về ký túc xá mà ở ven đường tìm một quán cà phê ngồi một lát. Mùa thu lại đến thăm thành phố này, tôi nhìn làn hơi nước mù mịt bốc lên từ ly cà phê, vô thức nghĩ: thời tiết như vậy, Vu Mục có còn thấy lạnh không?

Đã từng cho rằng ở cùng Vu Mục chỉ là vì thân thể phù hợp, nhưng khi tôi quyết định vĩnh viễn đem khoảng thời gian kia cất kỹ trong ký ức thì lại phát hiện, chân chính khắc sâu trong đáy lòng đều là vài việc vặt không hề liên quan đến chuyện trăng gió. Tỷ như cùng đi siêu thị mua thức ăn; tỷ như ở trong phòng làm việc cậu ấy sáng tác tôi vẽ đồ án; tỷ như chỉ là ôm nhau cùng trải qua một đêm yên tĩnh...

Thật sự nhớ cuộc sống đậm nhạt như nước này, có lẽ đó mới là hình dáng của tình yêu chân chính. Tôi thậm chí nghĩ có lẽ tương lai sẽ trở thành một ông già râu tóc bạc trắng, cùng Vu Mục canh chừng lò sưởi đêm đêm trải qua từng mùa đông...

Thế nhưng tôi không thể, không ai cho rằng sau lưng một người đàn ông thành công lại có thể có một người đàn ông khác. Tựa như chuyện xảy ra trong giới giải trí vậy, nam minh tinh cùng nữ nhân cấu kết là tai tiếng tình cảm, còn cùng nam nhân cấu kết chính là bê bối.

“Ai...” Tôi thở dài, suy sụp dựa vào mặt bàn lạnh lẽo. Không thể trở về được, vì tiền đồ của Vu Mục, không thể trở về... Dây chuyền trước ngực rũ xuống đung đưa qua lại, “Vu Mục...” Tôi nhẹ nhàng đọc tên cậu ấy, cảm thấy thật vô lực. Chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng, đúng vậy, đã có ai từng gặp một con rắn đen biết biến thành người chưa? Đây chẳng qua là ảo ảnh trong mộng của tôi thôi, là tham vọng to gan của tôi đối với hạnh phúc. Hiện giờ, mộng nên tỉnh.

Dẫm lên lá khô đi về ký túc xá, trên đường có một nhà sách, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đi vào, mùi mực in thoảng nhiên trôi trong không khí, còn có âm nhạc thư giãn tinh thần. Chậm rãi đi qua đi lại giữa mấy giá sách, đột nhiên “Con rắn trong vườn địa đàng” đập vào mắt tôi.

Chỉ là có chút tò mò, sách của Vu Mục... Sáng tác, đánh máy mỗi ngày của cậu ấy đều nằm trong cuốn sách thiết kế tinh xảo này... Sẽ có những gì nhỉ? Vườn địa đàng, lại được tiểu cô nương thích như vậy... Hẳn là tình yêu nam nữ rồi... Vu Mục, tôi nhìn hai Hán tự trên bìa sách, cảm thấy đầu ngón tay đều đang run rẩy...

Ngày mai là cuối tuần, nên sớm rời giường quét dọn phòng.

Bên kia có vài vết bẩn, lau... Còn có tóc, phải nhặt lên. Quét dọn phòng hình như là việc tôi thích làm nhất, nhất là lau sàn nhà, từ khi nào thì bắt đầu nhỉ? Tôi ném khăn lau qua một bên, quỳ trên mặt đất bắt đầu suy nghĩ.

Ấn... Hình như... Tựa hồ... Là từ sau khi biết Vu Mục, cậu ta lúc mệt mỏi thường thích biến thành rắn ở trên mặt đất bò qua bò lại, lo lắng cậu ta va vào góc cạnh trong phòng, lo lắng cậu ta làm dơ thân thể — tuy rằng Vu Mục có nói biến thành rắn da dày thịt béo còn có vảy không cần lo lắng — nhưng tôi lúc nào cũng đem sàn nhà lau chùi đến mức bàn ăn cũng có thể bỏ đi.

Ấn, đúng rồi, tôi đã từng thử buộc khăn bông vào người Vu Mục lúc biến thành rắn, để cậu ta lau khô nước trên sàn nhà, là tận dụng tối đa thôi. Vu Mục cũng không hề than phiền, coi như là hợp tác vui vẻ!

Cười thầm, lười biếng lăn một vòng trên mặt đất. Hình như... trước khi gặp Vu Mục, tôi chưa bao giờ biết nhìn một con rắn bơi qua bơi lại lại có thể cho người ta cảm giác thoải mái như vậy... Nằm bò trên sàn nhà ngắm nhìn bốn phía, đây là lần đầu tiên tôi nhìn mọi thứ xung quanh từ góc độ này, căn phòng nhỏ chỉ có mười bình này sao có thể trống trải như vậy chứ...

Đã nhiều ngày, ban đêm nằm mơ chỉ cần vươn tay là có thể chạm được đến thân thể hoặc tròn hoặc dẹt đã không còn gặp được kia, sau đó giấc ngủ sẽ trở nên không nguyên vẹn... Ngoài cửa sổ mèo nhà ai hát tình ca cả đêm... Thực TM đáng ghét, lúc lão tử nuôi rắn trong nhà từ trong ra ngoài đều thanh tĩnh... Vu Mục, thanh xà của tôi... Suy nghĩ miên man lại bắt giấc lơ mơ buồn ngủ...

Ngay vào lúc tôi nằm bò trên sàn nhà một bước đi vào mộng cảnh thì nghe thấy tiếng gõ cửa, “Đông tử, nhanh mở cửa, tôi biết cậu đang ở đây!” Là Chu Kim Bảo?

Nhanh chóng đứng lên đi mở cửa: “Sao cậu lại tới đây?” Lúc nói câu này tôi theo bản năng nhìn phía sau Chu Kim Bảo, chỉ thấy một hành lang trống rỗng.

“Như thế nào chỉ có bia?! Nhìn thử coi cuộc sống của cậu đây là cái dạng gì!” Chu Kim Bảo ngồi xổm trước tủ lạnh bới lung tung, “Tôi mặc kệ, hôm nay tôi phải ăn cơm ở chỗ cậu! May là lúc tôi tới nhìn thấy bên đường có một siêu thị rất lớn, đi đi đi, đi mua thức ăn, trên đường tôi mới hảo hảo suy nghĩ muốn ăn món gì!”

Có người khách như vậy sao? Căn bản không cho tôi cơ hội phát biểu ý kiến, liền cường chế lôi tôi ra khỏi cửa. “Ê! Dù sao cũng phải cho tôi đổi giày chứ! Đi dép lê cửa hàng người ta không cho vào!” Cuối cùng cũng phản bác được một câu, ít nhiều tìm lại được chút mặt mũi.

Vừa vào siêu thị Chu Kim Bảo liền đề nghị chia ra làm hai đường, cậu ta mua thịt tôi mua rau, phối hợp chạy mặn mới có dinh dưỡng, chất béo cholesterol các thứ linh tinh cần hấp thụ vừa phải —— tôi đoán là người nhà bác sĩ thì đều có loại đức hạnh như cậu ấy.

Tùy tiện cầm vài bó rau xanh ném vào giỏ hàng, ánh mắt tiếp tục dao động trên các loại rau củ xanh xanh đỏ đỏ có thể ăn được, hình dáng của rau củ hiện giờ thật đúng là thiên kì bách quái, ớt vàng tươi, khoai tây đỏ tía, thật không biết là làm sao nhuộm được một thân nhan sắc như vậy nữa.

Mấy thứ rau quả này chẳng những bộ dáng quái dị mà tên cũng siêu việt lạ thường: rõ ràng là quả cà chua phiên bản thu nhỏ, vậy mà phải kêu là “quả thánh nữ”, chẳng lẽ là để thỏa mãn ý niệm BT muốn nhúng chàm thánh Joan (còn gọi là thánh Trinh Nữ, bạn nào quan tâm có thể search Joan of Arc) của một số người? Đột nhiên nhìn thấy một loại quả ốm hơn đậu cô-ve một chút, béo hơn đậu đũa một chút tên là “xà đậu”, còn có một loại táo dị dạng thoát nhìn màu tím lai đỏ lại gọi là “xà quả”. Mấy cái tên này càng ngày càng kỳ cục, sao thứ gì cũng bắt đầu kết thân với xà vậy? Tôi vô cùng khó hiểu.

Nhanh chóng mua xong rau dưa, tôi đi thẳng đến khu vực tươi sống định tìm Chu Kim Bảo. Trên đường bị một cái lồng thủy tinh lớn thu hút tầm mắt, bởi vì tôi nhìn thấy trong đó nhốt không phải thứ gì khác mà là rất nhiều con rắn cỡ dài nhỏ. Nhịn không được ngồi xuống bên cạnh lồng thủy tinh, bình tĩnh nhìn mấy con rắn trầm tĩnh bên trong.

Tiếng ồn chung quanh nháy mắt thối lui, phẳng phất như trở lại ngày hôm đó, trong vườn thú... Nhà rắn chỉ có tôi và Vu Mục, chúng tôi ôm hôn nhau, khoảnh khắc hạnh phúc nhất... Tôi cười uy hiếp cậu ta: “Tôi muốn đi tình biệt luyến!” (dời tình cảm sang người khác) Cậu ta trả lời...

“Tiên sinh ngài xem, những con này đều là từ phía nam vận chuyển bằng máy bay tới, cam đoan mỗi con đều còn sống nhăn, ngài đừng xem bộ dáng bọn nó hiện giờ,” Người bán hàng lấy cây gậy chọc chọc lỗ rắn, chúng uốn éo chạy trốn, “Ha ha, đúng không đúng không? Đều linh hoạt ni!” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về mặt đắc ý của hắn, hắn tiếp tục chào hàng, “Hiện giờ đang là giá chào hàng, sản phẩm mới đưa ra thị trường thôi! Tôi phụ trách giúp ngài lột da, rất nhanh thôi, lấy cái đinh cố định đầu rắn trên thớt, “bá bá” hai dao, cứ như vậy...”

Tôi kinh hoàng đủ kiểu, cảm thấy toàn thân hư nhuyễn, ngay cả sức đứng dậy cũng không có. Những người này... Những người này... Bọn họ sao có thể tàn nhẫn như vậy! Như thế nào đến cả rắn cũng ăn... (= =)

“Đồng tử, liếc mắt một cái đã không thấy cậu, sao lại chạy ra chỗ này? Muốn mua rắn sao? Ân... Tôi chưa từng ăn qua nên không biết chọn, cậu thấy con nào được hơn?” Chu Kim Bảo ngồi xuống bên cạnh tôi, cùng nhìn về phía lũ rắn trong lồng thủy tinh.

“Không, không phải...” Tôi cố gắng không để thanh âm run rẩy, “Chu, đỡ ca ca một cái, tôi ngồi đến chân đã tê rần rồi, đứng dậy không nổi...”

Chu vừa dìu tôi đứng lên vừa cười nói tôi thật là mất mặt, còn nói: “Cậu gần đây chưa ăn bữa nào ra hồn đúng không? Yếu đến như vậy, đây là cái tật xấu gì chứ, áp lực lớn liên ăn không vô!” Tôi không biết nên giải thích thế nào, tuyệt không phải do suy yếu, nhưng gần đây không làm sao thèm ăn được cũng là sự thực, đúng là không thể nào phản bác.

Chu Kim Bảo thở dài, tựa hồ thấp giọng nói thầm một câu: “Tác gia tiên sinh thật đúng là...” Thanh âm nhỏ đến mức nghe không rõ, cũng không biết có phải là cậu ta nói mấy chữ này hay là do tôi tự mình đa

tình nữa?

Chu Kim Bảo trên tay vác một giỏ hàng đầy ắp, khoe khoang: “Cậu xem nhiều đây hẳn là đủ ăn đi? Hôm nay cho cậu kiến thức tay nghề của tôi!”

Tôi nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong giỏ hàng ngoại trừ sườn lợn thì là... Móng heo? Chân gà? Trầm ngâm một lát vẫn nhin không được hỏi cậu ta: “Sao chỉ mua mấy món này vậy?”

“A, nhầm rồi nhầm rồi, đi lấy lại thôi!” Chu Kim Bảo cũng tự thấy lạ, đỏ mặt giải thích, “Gần đây đều làm cho Lữ Chí Viễn mấy món này, đã thành thói quen. Gãy xương nên phải bổ sung canxi mà.”

Gật gật đầu, sườn lợn dùng để hầm canh xương có thể hiểu được... “Móng heo, chân gà dùng để làm chi?” Tôi buồn cười hỏi.

“Àn... Không phải nói ăn gì bổ đó sao? Lữ Chí Viễn bị gãy xương cánh tay... Cho nên...” Mặt của Chu Kim Bảo càng ngày càng đỏ càng ngày càng đỏ.

“Hắc hắc hắc, cậu nha!” Tôi cười gian trá, nhớ lại Lữ Chí Viễn mang vẻ mặt tự tin đến muốn đập bẹp nói “Kỳ thật tôi biết trong lòng cậu ấy chỉ có tôi.” Nhin không được dưới đáy lòng cảm khái: nhìn một đôi gia hỏa hạnh phúc này!

Đây là một bữa tối thịnh soạn khó có được kể từ sau khi rời khỏi Vu Mục, tôi và Chu Kim Bảo trộn đều bia với rượu trắng một trận mãnh liệt rớt.

Chu Kim Bảo nói: “Đồng tử cậu cũng thật khiến người ta không thể không lo nha! Tôi đã nói với cậu rồi, không có chuyện gì lớn thì nhanh chóng trở về đi, đỡ phải đem người thành thật ép đến nổi nóng.”

Tôi một bên lắc lư chén rượu một bên lắc lư đầu, ép đến nổi nóng? Cái loại cá tính không lạnh không nóng như Vu Mục sao có thể chứ.

“Nói thật, cậu không biết gần đây Vu Mục đi tìm tôi bao nhiêu lần đâu. Còn có thằng bé cùng rửa ảnh với cậu hôm đó nữa, mỗi một câu đều là đại ca, kêu tôi lộ ra tung tích của cậu hiện giờ.” Chu Kim Bảo không khách khí đá tôi một cước, “Tôi có lúc nghĩ không ra, cậu đây là muốn làm gì? Từ chức rồi bỏ nhà đi, đây là từ chỗ nào đến chỗ nào a? Đồng tử cậu nói một chút đi, cậu đến cùng là để ý cái gì?”

“...” Lời nói của Chu Kim Bảo làm cho tôi thoáng chốc ngẩn người, tôi rốt cuộc là để ý cái gì chứ? Khư khư cổ chấp rồi khỏi cậu ấy, bỏ đi, một lần nữa bắt đầu lại, nhưng trong lòng lúc nào cũng đau đớn... Tôi đến cùng là để ý cái gì?

Tôi tự hỏi nội tâm của mình, nhìn thấy một Hạ Thu Đông cùng Lý Canh Niên đập bàn lớn tiếng, nhìn thấy một Hạ Thu Đông gào to BF của tôi và ông là như trên trời với dưới đất, thậm chí nhìn thấy một Hạ Thu Đông nhiều năm trước ở trên BBS (bulletin board system) của trường học mở diễn đàn tuyên bố mình là đồng tính luyến ái... Sôi nổi như thế, mạnh mẽ như thế, thoải mái như thế!

Tựa như lúc thật sự thống khổ khóc không được, tôi chân chính để ý là... Tôi thậm chí không dám thừa nhận với bản thân. Nhiều ngày trôi qua như vậy tràn ngập trong đầu cái gì mà nam nhân nữ nhân, cái gì mà tai tiếng thị phi toàn bộ TM là nhầm nhí, toàn bộ TM là chó má! Tôi khi nào lại đi để ý mấy thứ này? Thứ tôi thật sự để ý là... Đáp án chôn sâu tận đáy lòng, đáp án sống động như thật, tôi lắc đầu, thở thật dài.

“Ồ đàn, cậu tự một mình phiền não đi, tôi phải trở về. Con mèo ba chân trong nhà kia không biết đã đổi thành cái dạng gì rồi.” Chu Kim Bảo đẩy chén đĩa đứng dậy, “Đừng có bỏ qua lời nhắc nhở của tôi, cậu còn chưa chứng kiến cái bộ dạng nôn nóng của tác gia tiên sinh đâu!”

hí hí, mọi người đã thấy anh Đông ngẩn ngơ ngơ ngẩn lâm li như nào chưa, chương sau là chương cuối rồi, lại hạnh phúc ngọt ngào rồi

thở dài rốt cuộc là anh Đông để ý cái gì vậy

14. Chương 14

Chu Kim Bảo vừa đi, trong phòng lại khôi phục im lặng. Tôi cầm mấy lon bia còn lại đi vào phòng khách, ngồi xuống đất rầu rĩ uống từng ngụm.

Tôi rót cuộc là để ý cái gì? Câu hỏi hay. Uống sạch một lon bia, hai ba cái bóp nát ném qua một bên, âm thanh đinh đang hỗn loạn làm cho trong phòng càng thêm nặng nề.

Vu Mục, hai năm qua chiếm cứ cuộc sống của tôi, chiếm cứ suy nghĩ của tôi chỉ có một mình cậu ấy. Mà người này cũng là thứ tôi không có cách nào nắm chắc.

Cậu ấy thường hay nói yêu tôi, nhưng tình yêu a... Tôi không biết, tình yêu thật sự đã tới sao? Cũng không phải là tôi bị quan, có đôi lúc sự thật chính là sự thật, không thể trốn tránh. Nghiêng tai nghe thấy con mèo hoang cô đơn ngoài cửa sổ lại bắt đầu lì lợm hát tình ca, một đêm lạnh lẽo yên tĩnh như vậy quả là thích hợp để suy xét sự tình.

Những gì tôi biết là thế này:

Một, Vu Mục thích đàn ông

Hai, nam giới của xà tộc không thể làm 0

Ba, không có nam nhân nào có thể chịu được tình yêu kiểu Plato (là tình yêu tốt đẹp nhất, cao thượng nhất, chỉ đứng bên cạnh người yêu, yên lặng chờ đợi, không kì vọng, không chiếm hữu. Cho dù biết không có kết quả nhưng vẫn cố chấp không buông. Tới cuối cùng cũng chỉ là 1 đường dây song song, chỉ để lại những kỉ niệm tốt đẹp, xem như là vĩnh cửu)

Bốn, tôi phát hiện ra thân phận của Vu Mục là nằm ngoài dự liệu của cậu ấy

Năm, Vu Mục chỉ nói lúc thất tình sẽ có nhà thời miên của xà tộc phụ trách giải quyết hậu quả, vậy phỏng chừng những chuyện bại lộ thân phận ngoài ý muốn như vậy sẽ không có ai quản

Sáu, cậu ta sợ bị tôi uy hiếp

Bảy, tôi cũng thích đàn ông

Mấy thứ như vậy thì có thể suy ra cái kết luận gì chứ? Tôi cười khổ, rất đơn giản thôi, Vu Mục ở chung với tôi chính là “bất đắc dĩ”. Còn tôi ni, tôi tựa như anh nông dân có vận khí tốt trong thần thoại ngày xưa vậy, đúng lúc đúng chỗ rình coi tiên nữ tắm, trộm lấy quần áo của tiên nữ, tiên nữ đành phải lưu lại. Hay có thể nói, Vu Mục chính là một cái nhân bánh từ trên trời rơi xuống, vừa đúng lúc tôi há miệng ngửa đầu ngáp, kẻ đó... Kẻ đó cứ như vậy thôi. Có lẽ tất cả chỉ là dự vọng, không can hệ đến tình yêu.

Tôi vẫn dựa vào việc mình ở trong công việc cũng coi như có chút thành tựu, tự lừa mình rằng kỳ thật chúng tôi là bình đẳng, tôi và Vu Mục là lưỡng tình tương duyệt. Mãi đến ngày đó, lúc vốn liếng duy nhất tôi có thể dùng để đổi gặt bản thân cũng mất, nếu không bỏ đi thì còn chờ cái gì nữa?

Đúng vậy đúng vậy, Vu Mục thường nói yêu tôi. Nhưng yêu là một từ đơn giản đến cỡ nào chứ, nhất là từ trong miệng một nam nhân nói ra, muốn bao nhiêu dễ dàng thì có bấy nhiêu dễ dàng. Có đôi khi là vì rất hợp không khí, có đôi khi chỉ vì tâm tình tốt, nói ra tất cả đều cao hứng.

Đây chính là chỗ tôi để ý. Biết Vu Mục là một chuyện rất may mắn, vừa như cổ tích vừa như mộng cảnh. Nhưng tôi dù sao cũng có văn hóa hơn anh nông dân trong thần thoại, hiển nhiên phải suy xét, phải khách quan hỏi một câu: “Vu Mục vì sao yêu tôi?”

Tôi yêu cậu ấy, đương nhiên. Ngoại trừ thân thể của cậu ấy, thì cá tính ôn văn, cách ăn nói ưu nhã của cậu ấy đều hấp dẫn tôi. Còn tôi ni? Tôi có gì có thể hấp dẫn cậu ấy?

Nếu tình yêu có thể tới không cần lý do, vậy chẳng phải khắp cả thiên hạ đều là duyên ương sao?

Cho nên, Hạ Thu Đông mày đừng có ngốc. Sở dĩ nhắc lại với Vu Mục “Tạm thời hãy để tôi giữ lại phần ký ức chúng ta ở chung” cũng là vì để cậu ấy yên tâm, đoạn ký ức kia tôi sẽ không chia sẻ với bất kì ai, lại càng không dùng nó để uy hiếp cậu ấy.

Tôi yêu cậu ta —— tuy rằng số lần tôi nói yêu với cậu ấy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay —— cho nên hãy cho cậu ấy tự do, khoảng thời gian ngọt ngào kia dùng cách này chấm dứt cũng tốt. Ít nhất, cả hai không ai thiếu nợ ai, ở trong lòng cậu ta còn có thể lưu lại một ấn tượng tốt về tôi.

Lại uống một lon bia lót bụng, giơ tay ném cái lon rỗng vào sọt rác, một đường cong xinh đẹp, xoạt, rớt vào trong giỏ! Ân, tuy nói là mượn hơi rượu, nhưng nhìn chung tôi vẫn có dũng cảm sắp xếp rõ ràng ý nghĩ của mình, tốt lắm tốt lắm, từ nay về sau, cái tên Vu Mục này sẽ không còn là phiền nhiễu của tôi nữa.

Rửa mặt xong nằm thẳng trên giường, thuận tay cầm lên cuốn sách mới tinh trên tủ đầu giường: “Con rắn trong vườn địa đàng”. Tôi lật lật trang sách trong tay, thật là khó tin, thể mà đã mua một quyển. Đã mua thì xem một chút đi, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, xem một chút đi.

Dựa vào gối đầu, nhìn từng đoạn từng đoạn.

Ngày xưa ngày xưa, người làm vườn trong vườn địa đàng: xà tiên sinh, ái mộ Eve, hẳn đem quả của cây trí tuệ đưa cho Eve, ai ngờ Eve lại đi tìm Adam chia sẻ trái cấm, vì vậy mà hai vợ chồng đều bị trục xuất khỏi vườn địa đàng. Xà tiên sinh rất đau khổ, rõ ràng là bản thân chỉ cho Eve chốn hạnh phúc, tại sao lại thành kết quả như thế?

Thượng đế hỏi xà tiên sinh: “Người đã biết kết cục như này, vậy nếu cho người một cơ hội lựa chọn lại thì sao?”

Xà tiên sinh trả lời: “Tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Thượng đế lắc đầu, ngài cảm thấy điều này chứng minh xà tiên sinh trí lực quá thấp, lưu hắn ở lại thiên đường cũng rất mất mặt bản thân, vì vậy xà tiên sinh cũng bị trục xuất khỏi vườn địa đàng, vườn hoa trong truyền thuyết kia từ đó về sau trở nên hoang vu. Xà tiên sinh dù sao cũng là một người làm vườn giỏi, sau khi rời khỏi vườn địa đàng thì dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, rốt cuộc kiến lập nên sự nghiệp, kỹ thuật làm vườn từ đó về sau được lưu truyền...

(cái thể loại xuyên tạc gì thế này o__O)

Câu chuyện viết đến đây thì chỉ mới chiếm một phần mười độ dày của cuốn sách, nếu muốn một lần đọc hết là không thể nào. Tôi cười lắc đầu, cái tên Vu Mục này, chuyện của lão tổ tông cậu ta cũng dám đem đi lừa đảo. Rúc vào trong chăn, đem sách đặt ở bên gối, tôi nhắm mắt: “Ngủ ngon, Vu Mục.”

Không biết có phải là vì tác dụng an thần của việc đọc sách trước khi ngủ hay không mà tâm tình của tôi trở nên thực thả lỏng, một đêm không mộng mị.

Thời điểm vào đông tôi càng cố gắng làm việc, cũng rất ít ngủ gật ngất người, ngày tuy rằng đến nhạt nhẽo nhưng trôi qua cũng rất có ý nghĩa. Trộm lật xem bản ghi chép của mình, chuyên cần đầy đủ hơn nữa năng suất tương đối khá, tiền thưởng nhân viên xuất sắc của tháng chạy không thoát rồi, ha ha.

Âm thầm tán dương mình một trận, tôi mở máy tính bắt đầu sửa chữa thiết kế, đột nhiên chợt nghe thấy từ bàn tiếp tân ngoài cửa phòng làm việc truyền đến tiếng động không bình thường. Bận rộn nửa ngày cũng có chút mệt mỏi, tôi rón ra rón rén chạy tới cạnh cửa hi vọng nhìn thấy trò hay ho.

Trời ạ! Người kia, người đang cùng Tiểu Dương ở quầy tiếp tân cô một câu tôi một lời rõ ràng là Vu Mục mà! Mấy tháng không gặp, cậu ta hình như lại gầy hơn, theo bản năng nhìn lại tay của mình —— cũng là một cặp chân gà không có thịt.

“...Cái kia, phiền ngài nói lại lần nữa, tôi vừa rồi chưa nghe rõ ràng...” Tiểu Dương trong tay cầm điện thoại nội bộ sợ hãi nhìn Vu Mục, tay thế nào cũng không ấn xong dãy số.

“Được, tôi nói là: tôi đến tìm người yêu của tôi Hạ Thu Đông, phiền cô gọi cậu ấy ra đây.” Vu Mục... Vu Mục cậu ta nói cái gì đó?!

“... Thực xin lỗi, tiên sinh, chỗ chúng tôi đúng là có một Hạ Thu Đông, nhưng... Hạ kỹ sư là nam. Sợ là tiên sinh ngài đã tìm nhầm chỗ rồi.” Tiểu Dương mỉm cười giải thích.

Tôi một bên trốn sau chậu cảnh, một bên cầu nguyện trong lòng: Vu Mục anh mượn lửa hạ đốc liền đi...

“Không nhầm, người tôi muốn tìm là cậu ấy.”

...Kháo, không thể lại tiếp tục thờ ơ, tôi run run đẩy cửa đi ra. Tiểu Dương như là nhìn thấy chúa cứu thế, vui mừng nói: “Hạ kỹ sư, vị tiên sinh này tìm anh.”

“Đi ra ngoài nói đi.” Tôi nhỏ giọng nói với Vu Mục.

“Không cần.” Trên mặt Vu Mục đã không còn nụ cười kiên nhẫn khi đối mặt với Tiểu Dương. “Ngay tại đây đi, nói cho rõ ràng.”

Tôi hít sâu, cố gắng xem nhẹ ánh mắt của Tiểu Dương: “...Em, em rời đi là vì muốn tốt cho anh, chúng ta dù sao...”

“Dù sao cái gì?” Vu Mục thúc giục.

Kỳ thật tôi rất muốn nói hai người đàn ông, lại là nhân yêu khác biệt, về tình về lý đều không nên ở cùng một chỗ. Sau đó đột nhiên nhớ tới đây là trong công ty, còn phải bảo vệ riêng tư cho Vu Mục, tạm thời nói đại một cái lý do rách nát: “Dù sao... Hai người đàn ông thì không thể có con...”

Xung quanh truyền đến tiếng vật nặng rớt xuống đất, còn có tiếng ai đó bị sắc nước trà đang dùng sức ho khan.

“Được, đây là lý do của em?” Vu Mục cười lạnh, “Lúc ở cùng nhau sao em không nhắc anh chuyện lớn như vậy? Hiện giờ tất cả đều là vì lý do này?!”

Xong rồi xong rồi, lần này đã thật sự chọc cậu ta nổi nóng rồi. Tôi cố gắng cúi thấp đầu, không ngừng tính toán có nên đổi chỗ làm hay không?

“Đi! Theo anh về nhà!” Vu Mục dùng sức nắm cánh tay của tôi, quay đầu nói với Tiểu Dương, “Ngại quá, có lẽ khoảng thời gian tới Thu Đông sẽ không đi làm, phiền cô giúp cậu ấy xin nghỉ.”

“A... Được.” Tiểu Dương trợn mắt há mồm, giây lát sau tỉnh táo lại hỏi, “Xin... nghỉ lý do gì?”

“Nghỉ trăng mật và nghỉ sanh!” Vu Mục cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói to.

“Không phải... Tiểu Dương, anh từ chức! Anh từ chức!” Tôi một bên bị Vu Mục kéo đi một bên hô với Tiểu Dương, tôi... tôi cả đời này cũng không muốn bước vào cửa công ty này lần nữa!

“Hạ Thu Đông em thành thật cho anh! Lần này mang em về nhà, không phải sợ không có con sao? Anh phải làm đến khi em sinh ra đứa nhỏ mới thôi!”

Vậy... Kế tiếp... Không phải là SM chứ...?!

Bị Vu Mục ném lên ghế phụ lái, cậu ấy hung ác kéo dây an toàn cho tôi.

“...Chỉ mong cô nàng không nhận ra anh là ai...” Tôi tuy là hi vọng như thế nhưng vóc dáng mặt mũi của Vu Mục quả thật rất gây chú ý.

“Cô ấy nhận ra, anh còn ký tên cho cô ta nữa.” Vu Mục thờ ơ nói.

“Anh điên rồi...” Tôi ghen hòng nhìn trần trời.

“Không điên bằng em! Không từ mà biệt, từ chức, bỏ nhà đi... Em cho là đang chơi games sao? Cố ý cho anh một cái nan đề? Vậy anh có thể hỏi không: anh bây giờ đã qua được cửa thứ mấy rồi? Có cần bổ sung máu hay mua thêm đồ trang bị các thứ không?” Vu Mục vừa lái xe vừa nghiêng răng nói chuyện.

“Em đã nói anh cho em chút thời gian...” Tôi phải vì mình biện bạch một chút.

“Anh đã cho em rất nhiều thời gian, em có thể nói cho anh biết trước thứ anh đang chờ là loại kết quả gì được không?” Trong thanh âm của Vu Mục lộ ra bi thương.

Quãng đường còn lại tôi vẫn trộm quan sát vẻ mặt của cậu ấy, vài lần muốn cố lấy dũng khí phá vỡ im lặng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Cuối cùng cũng về tới nhà của tôi và Vu Mục, tôi chần chừ đứng trước cửa giống như một vị khách.

Vu Mục lạnh lùng nói: “Không cần anh hầu em thay đồ đổi giày chứ?”

Tôi cúi đầu, cứng ngắc đổi dép lê đi theo Vu Mục vào phòng khách.

“Vì sao rời khỏi anh?” Tôi ngồi trên sofa, Vu Mục đứng trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống thăm vắn, “Trước khi trừng phạt em, anh cho em cơ hội giải thích.”

“...” Rõ ràng có nhiều lý do như thế nhưng tôi một cái cũng nói không ra, lần đầu tiên nhìn thấy Vu Mục hung dữ như vậy, trong đầu tôi chỉ cảm thấy tủi thân đến muốn khóc.

“Nói đi. Anh đang đợi.” Vu Mục ngồi xổm người xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm tôi.

Tôi dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn chằm chằm mặt đất nói: “Khi đó là do em mất việc, sau lại phát hiện, kỳ thật rời đi là đúng, ở cùng một chỗ với đàn ông không có lợi cho sự nghiệp của anh...”

“Em cho rằng anh để ý mấy thứ hư danh này sao? Em có biết muốn đi du lịch thế giới ngắm đền Parthenon của em cần bao nhiêu tiền không?” Vu Mục nói.

“A?” Tôi giật mình nhìn cậu ấy, đầu óc có chút theo không kịp.

“Đồ ngốc, không gia tăng cường độ quảng cáo làm sao có thể tiêu thụ tốt? Không tiêu thụ tốt làm sao có thể có đủ tiền nhanh như vậy?” Vu Mục mang vẻ mặt hận rên sắt không thành thép thờ dài.

Đền Parthenon? Đó là... ảo tưởng tôi buột miệng nói, cái “chuyện tôi thấy lãng mạn nhất”, cậu ta dĩ nhiên tưởng thật, còn thực sự đi chuẩn bị! Trời, người đàn ông này thật quá tốt a! Tôi cảm thấy mình đã sắp không kiềm chế được mà cười khúc khích rồi.

“Chuyện công việc em lẽ ra nên nói cho anh biết, hai người cùng nhau nghĩ biện pháp dù sao cũng tốt hơn một mình em chịu khổ.” Vu Mục vẫn còn đang kể lể tội trạng của tôi.

“Em có lập trường và tôn nghiêm đàn ông của mình.” Tôi thì thầm nói, “Em muốn đứng trên lập trường ngang hàng với anh.”

“Nói hay lắm.” Trong tiếng nói của Vu Mục nghe không ra cảm xúc gì, “Chỉ vì như vậy mà không thể cho người yêu của em cùng em chung hoạn nạn sao? Vậy em cho là tình yêu có ý nghĩa gì?”

Tình yêu? Tôi cúi đầu, em không biết, Vu Mục, em không biết.

“Tốt lắm, hiện tại đã giải quyết được một phần vấn đề.” Vu Mục không buông tha, “Sự tình không chỉ đơn giản như vậy, Thu Đông anh biết sẽ không câu nệ mấy chuyện này.”

Kinh ngạc giương mắt nhìn cậu ấy, Vu Mục mím môi bày ra bộ dáng phải kéo với tôi tới cùng. Được rồi, tôi nói. Liếm liếm môi, đem quá trình suy luận của tôi từng điều từng khoản nói ra, sau cùng nói cho cậu ấy biết câu tôi muốn nói nhất: “...Em không muốn làm khó anh.”

Vu Mục không lên tiếng, im lặng nghe tôi nói hết: “Là như thế? Hiện tại đến phiên anh giải thích.” Cậu ấy nói, “Rõ ràng nhìn thấy sách của anh trong phòng em, em chưa xem sao?”

“Xem một chút, lão tổ tông nhà anh rời khỏi vườn địa đàng.” Tôi khó hiểu, cậu ta vào tức xá của tôi khi nào chứ?

Vu Mục gật gật đầu: “Như vậy, nội dung còn lại anh kể cho em nghe.”

“Rất nhiều năm sau, một con rắn trẻ tuổi một mình lang bạt trong xã hội loài người. Có lẽ bởi vì lão tổ tông trong vấn đề tình cảm đã từng bị loài người phụ bạc, cho nên ngay từ đầu, con rắn trẻ tuổi đã quyết định phải làm một SOHO, (small office home office, chỉ những người làm việc ở nhà, freelancer) tận lực giảm bớt khả năng tiếp xúc với nhiều người. Bên cạnh phòng trọ con rắn trẻ thuê là một trường đại học, nó thường thấy một nam sinh vào buổi sáng cuối tuần hay cầm bánh mì ra bờ sông cho cá và chim ăn, sau đó bắt đầu vẽ tranh. Con rắn trẻ ở bên cửa sổ chăm chú nhìn nam sinh cả ngày, mấy tháng sau nó đi xuống lầu, đứng

cách nam sinh không xa nhìn cậu ấy vẽ mặt trời mọc, vẽ bầu trời, vẽ mặt nước, vẽ cây liễu...” Vu Mục dịu dàng nhìn tôi.

“A...” Tôi không thể ngờ được sự tình lại là như vậy, hóa ra tôi đã bị tên này theo dõi từ sớm như thế sao, vậy tại sao lúc đó cậu ta không nói chuyện với tôi?

“Cứ như vậy, một người nhìn phong cảnh, một người nhìn bóng lưng, không hề có khoảnh khắc buồn chán. Đợi cho đến khi con rắn trẻ phát hiện bản thân mãnh liệt muốn nói chuyện với nam sinh này thì cậu ấy đã tốt nghiệp rời khỏi trường học rất lâu rồi. Cuối tuần bên bờ sông chỉ còn lại con rắn trẻ tịch mịch ngắm phong cảnh một mình.” Vu Mục trầm ngâm một trận, “Em biết không, Thu Đông, cái loại cảm giác trong nháy mắt lạc mất này thật sự rất tệ. Khi đó, anh mới phát hiện mình cẩn thận đến gần như hèn nhát.”

“May mắn ông trời không bạc đãi anh.” Thanh âm Vu Mục thoải mái hẫng lên, “Vào một ngày nọ, anh đi giao bản thảo cho nhà xuất bản xong thì trên đường về nhà nhìn thấy một tờ quảng cáo nhỏ.”

“Đó là quảng cáo cho thuê nhà!” Tôi tiếp lời, chuyện còn lại đại khái cũng biết là gì.

“Đúng vậy, đến gần nhìn mới biết được.” Vu Mục cười rộ lên, “Anh vẫn luôn đi theo đằng sau em, em không biết để xé tờ quảng cáo đó cần bao nhiêu sức lực đâu.”

Tôi nói mà, tại sao đi tìm tôi bàn chuyện thuê chung lại là cậu ta chứ.

“Vốn anh đúng là định sẽ một mực giấu diếm thân phận của mình, lần đầu tiên hiện ra hình rắn đích thật là ngoài ý muốn. Nhưng lần thứ hai lại không phải! Thu Đông, em xem nhẹ từ lượng của anh rồi.” Vu Mục ngồi ở bên cạnh tôi, hôn lông mi của tôi, “Bởi vì sau khi nhìn thấy rắn em vẫn tình nguyện ở chung với anh, anh liền biết, tính cách lương thiện của em vẫn chưa hề thay đổi. Bắt đầu từ đó anh liền suy nghĩ làm sao để em mắc câu sớm một chút!”

Àn, tại sao tôi lại cảm thấy hóa ra bản thân mình bị cái nhân bánh này gài bẫy nhỉ...

“Biện pháp nghĩ ra được chính là để em biết anh là rắn, để em biết anh rất đáng thương, quân đau thương tất chiến thắng thôi!” Vu Mục đối với biện pháp của mình rất hài lòng, “Em quả nhiên không làm anh thất vọng. Biết kết cục của câu chuyện không? Con rắn trẻ và nam sinh cùng nhau hạnh phúc sống trong vườn địa đàng, Thu Đông, em đã dẫn anh đến thiên đường.”

“... Anh đem mấy thứ này viết hết vào trong sách à?” Tên Vu Mục này, lá gan rất lớn a!

“Đương nhiên, quyển sách này chính là viết cho em. Tất cả anh đều muốn cho em biết.” Nói tới đây Vu Mục lại nghiêm túc, “Ai biết sách phát hành, em cũng đi mất. Còn dám hoài nghi chân tình của anh! Cái này tuyệt đối không tha cho em!”

“Nhưng mà ai bảo anh không chịu nói rõ.” Tôi mạnh miệng, “Chính sách đau thương của anh đương nhiên sẽ khiến em suy nghĩ như vậy.”

“Đồ ngốc! Anh đánh cược em không hề qua được kì thi văn!” Vu Mục giận không kềm được, “Em có nắm được trọng điểm không?! Anh đem bí mật cuối cùng của mình nói cho em biết! Anh đem tất cả những gì không thể nói đều nói hết! Anh đem mạng của mình giao vào tay em! Anh đời này trừ em ra không hề muốn tìm người khác! Anh yêu em cái đồ ngớ ngẩn này!”

Người này vừa mắng tôi vừa thổ lộ, nghe vào trong tai thật đúng là có một loại cảm thụ độc đáo, tôi nghĩ nghĩ vẫn là không cam lòng: “...Suy luận của em có vấn đề sao?”

“Vấn đề lớn!” Thanh âm của Vu Mục lại cao thêm mười mấy đề-xi-ben, “Em bỏ qua điều kiện quan trọng nhất! Kết luận đưa ra đều là rác rưởi! Em như thế nào không ngấm lại, lần ra ngoài picnic đó, em đã bị con rắn đói khát kia theo dõi, chỉ cần anh không quan tâm, em liền chờ nhân viên kiểm lâm kiểm kê đi vật đi! Nhưng anh đã làm gì? Anh dùng thân phận của mình uy hiếp nó, mang em đi ra!”

“... Nga...” Sao tôi không nghĩ tới nhỉ?

“Nga cái gì mà nga?! Còn nữa, anh làm nhà văn, mỗi ngày đều phải điều chỉnh tình hình sáng tác của mình phù hợp với thời gian của em, em cho là cái này dễ làm lắm sao? Dạ dày em vốn không tốt, anh đi học nấu ăn, chuyên môn tìm mấy món tốt cho dạ dày để em ăn, em tự ngấm lại xem, đã bao lâu rồi mình không có

đau dạ dày?! Anh chọn nghề tự do chính là vì để tiện sắp xếp thời gian, vốn dĩ mùa đông hàng năm anh đều về nhà, hai năm nay vì em mà anh đánh cược tính mạng ở bên cạnh em!

Khoảng thời gian này, còn nhờ Chu Kim Bảo đi thăm em, dặn dò em ăn uống tử tế! Hao hết tâm tư tra tìm được địa chỉ của em! Lại không muốn phá hỏng giao hẹn, nên vẫn nhẫn nhịn không đi quấy rầy em, nửa đêm nhìn thấy phòng em còn sáng đèn thì liền lo lắng! Nhìn thấy em công việc ổn định nhưng lại không định về nhà, anh mới nhận ra bản thân có lẽ đã trúng kế hoãn binh của em!”

“Là vậy sao...” Thật sự, thật sự rất cảm động. Hóa ra lại là như vậy, hắc hắc.

Ôm cổ Vu Mục, treo mình lên người con rắn đang phẫn nộ này: “Sớm nói đi, em tuyệt không muốn rời khỏi anh, em cũng luôn nhớ anh mà.”

“Mừng là em vẫn còn đeo cái này.” Quả nhiên vẫn là như cũ, tôi vừa dịu dàng Vu Mục liền chịu không nổi, cậu ta than nhẹ một tiếng, tay dán trên ngực tôi chơi đùa với mặt dây chuyền, “Thu Đông, em biết không? Xã hội loài người và xã tộc là hai không gian song song, từ lúc anh bước vào xã hội loài người thì liền đại biểu anh cùng với thân phận ban sơ không còn liên hệ gì, từ nay về sau là một người thường không quyền không thế. Nếu như không có em, anh ở đây cũng không có ý nghĩa gì.” Giọng nói của Vu Mục bắt đầu mềm dịu, “Anh nói rồi dây chuyền này đại biểu rằng: ‘Đem bộ phận yếu ớt nhất của anh giao cho em bảo vệ’. Điều này cũng tại anh, phải sớm biết nói quá văn hoa em nghe không hiểu, nói trắng ra tâm của anh là của em. Trừ em ra, anh không biết mình nên vì ai mà kiên cường. Nói như vậy, em hiểu chưa?”

...Làm sao còn không hiểu được? Tôi dụi đầu vào ngực Vu Mục, con rắn này, tiên nhân này, nhân bánh này, ha ha, cậu ta là của tôi! Là của tôi!

Vu Mục vò loạn đầu tôi, nâng cằm tôi lên dùng sức hôn, đầu lưỡi ở trong miệng tôi chuyển động dây dưa, linh hồn ở nơi sâu thẳm run rẩy không ngừng...

Có một loại cảm giác kêu là “hạnh phúc đến muốn khóc”. Bạn tin không, tôi thật sự cảm nhận được... Hơn nữa, tôi đã biết vì sao những đoạn tình cảm trước khi gặp Vu Mục đều không hoàn chỉnh, đó là vì ông trời muốn tôi chờ một người, mạnh mẽ, dịu dàng... Ông trời muốn tôi chỉ yêu một mình cậu ấy, cũng muốn cậu ấy yêu tôi... cả đời!

Đồng chí Hạ Thu Đông thế nào cũng muốn viết lời cuối sách, Jo mỗi bất đắc dĩ đành phải vừa nghe hắc lải nhải vừa gõ bàn phím:

Lại nói chút lời uyên thâm.

Hai người ở cùng một chỗ, bất luận là nam nam, nữ nữ, nam nữ (thứ tự sắp xếp tuyệt đối không phân biệt trước sau), đều hy vọng được hạnh phúc ngọt ngào; nhưng trong cuộc sống sẽ luôn có chút chuyện nhỏ, khảo nghiệm từng phân chân tình, ân... Chỉ có chân tình còn chưa đủ, còn có kiên trì chấp nhất; giữa hai bên cũng không thể có bất kỳ giấu diếm nào.

Những điều này đều là nói từ kinh nghiệm, bởi vì cho tới hôm nay, tôi vẫn còn cùng thanh xà của mình sống chung một chỗ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoi-dau-cua-hanh-phuc>